

நூபகிக்கத்தக்கதோர் புன்னகை

கெக்கிறாவ ஸ்வலஹா

ரೂಪಕಿರ್ಕತಕ್ಕಿರುತ್ತಾರೆ ಪರಿಣಾಮ

ರೂಪಕಿರ್ಕತಕ್ಕಿರುತ್ತಾರೆ

ஊசிரியறின் மிற நூல்கள்

1. பட்டுப்பூச்சியின் பின்னுகை பேரவூம் - 2009
2. அந்தப் புதுச்சந்திரிகையின் இரவு - 2010
3. இந்த நிலம் எனது - 2011

ଶ୍ରୀମତୀ ପାତ୍ନୀ କଣ୍ଠାରୀ

പുന്നതൈ

കെക്കിനാവ് സംഗമങ്ങൾ

நூலாசிரியர் வெளியீடு

இந்நால் வடமத்திய மாகாண கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் அனுசரணையுடன் வெளியிடப்பட்டது. இதன் உள்ளடக்கக் கருத்துகள் கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் கருத்துக்களை பிரதிபலிக்கவில்லை என்பதை கவனத்திற் கொள்க.

நூல் : ஞாபகிக்கத்தக்கதோர் புன்னகை (கட்டுரைகள்)
கெகிறாவ ஸாலைஹா

முதற் பதிப்பு : மார்க்டி 2014

ISBN : 978 - 955 - 53263 - 3 - 9

அட்டை அமைப்பு : க.பரணீதரன்

அச்சகம் : வடமத்திய மாகாணசபை அச்சகம் - அனுராதபுரம்

வெளியீடு : நூலாசிரியர் வெளியீடு

விலை : ரூபா 300/-

சமர்ப்பணம்

என் ஏகலைவக் கனவுகளை
அருகிருந்தும், தொலையிருந்தும்
வழிநடாத்திய துரோணாச்சாரியார்
பண்ணாமத்துக் கவிராயர்
உயர்திரு.எஸ்.எம்.பாருக் அவர்களுக்கு...

எனது நன்றிக்குறியவர்கள்...

வடமத்திய மாகாண கல்வி, கலாசார அலுவல்கள்
அமைச்சர் திரு. கே.எச்.நந்தசேன.

வடமத்திய மாகாண முன்னாள் கல்வி, கலாசார அலுவல்கள்
அமைச்சர் திரு. பேஸல ஜயரத்ன பண்டார.

வடமத்திய மாகாணக் கலாசாரத் தினைக்களத்தின் முன்னாள்
பணிப்பாளர் திருமதி.பபிள்டு.எம்.டி.வீரசிங்க.

வடமத்திய மாகாணக் கலாசாரத் தினைக்களத்தின் இந்நாள்
பணிப்பாளர்.

வடமத்திய மாகாணக் கலாசாரத் தினைக்களத்தின் ஊழியர்கள்.

“ஜீவந்தி”ஆசிரியர் அன்பினிற்கினிய க.பரணீதரன்.

எனதன்புச் சகோதரி கெகிறாவ ஸஹானா.

என் அன்பு மாணவி திருமதி.எம்.எஃப்.எஃப்.பஸ்மிலா ரிஸ்லான்.

எனதன்புக் கணவர் திரு.எச்.எல்.எம்.ஹனிஃபா.

ବ୍ୟାକିନୀରେ ପରିଚୟ ଦିଲ୍ଲିମାନ

ପରିଚୟରେ ପରିଚୟ ହେଲା ଯେତେବେଳେ ପରିଚୟରେ
ପରିଚୟରେ ପରିଚୟ ହେଲା ଯେତେବେଳେ

ପରିଚୟରେ ପରିଚୟ ହେଲା ଯେତେବେଳେ ପରିଚୟରେ ପରିଚୟରେ
ପରିଚୟରେ ପରିଚୟ ହେଲା ଯେତେବେଳେ

ପରିଚୟରେ ପରିଚୟ ହେଲା ଯେତେବେଳେ ପରିଚୟରେ ପରିଚୟରେ
ପରିଚୟରେ ପରିଚୟ ହେଲା ଯେତେବେଳେ

ପରିଚୟରେ ପରିଚୟ ହେଲା ଯେତେବେଳେ ପରିଚୟରେ ପରିଚୟରେ
ପରିଚୟରେ ପରିଚୟ ହେଲା ଯେତେବେଳେ

ପରିଚୟରେ ପରିଚୟ ହେଲା ଯେତେବେଳେ ପରିଚୟରେ ପରିଚୟରେ

ஷாஸ்திரமிடப்பட வேணு முன்னுரை அபிவிருத்தி வெளியீட்டுப் பாதாரம் உங்கள் கைதவமும் 'ஞாபகிக்கத்தக்கதோர் புன்னகை' எனது ஜிந்தாவது தொகுப்பாகும். அவ்வப்போது 'ஜீவநதி'யில் வெளியான எனது கட்டுரைகள் சில இதிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கட்டுரைகளை நான் ஏன் எழுத எண்ணினேன் என்பதற்கு திட்ட வட்டமான காரணங்கள் எதையும் எனக்குச் சொல்ல முடியவில்லை. பெரும்பெரும் எழுத்தாளர்கள் கருவாய் எடுத்துக்கொண்ட கவிதைகளை, விடயங்களை அனுபவத்தில் ரொம்பச் சின்னவளான நான் முன்பின் யோசியாத் சிறுபிள்ளை விளையாட்டாய் எழுதத் தலைப்பட்டேனா என்பது பற்றியும் யோசிக்கிறேன். எனக்கெதுவும் புரியவில்லை.

அமைதியாக இருக்கிறேன். ஆயினும், தீராத தாகத்தோடு ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது எப்போதும் எனக்குள்ளும் ஒரு நதி. எவ்வளவுதான் தடுத்தாலும் பிரவாகிக்கித்துப் பாய்கிறதென் தீராநதி. ஆசிரியராக நான் கற்பிக்க நேர்ந்த, ஆசிரியர்களால் எனக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட, அல்லது எனது தேடலில் என் வாசிப்பிற்குள்ளான இந்த உள்ளடக்கங்கள் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் எனக்குள் ஒரு உந்துதலைத் தந்தபடியிருக்க என் தமிழ் வாசகர்களோடு அவற்றைப் பகிர்ந்துகொள்ள அவாவினேன். ஆங்கில இலக்கியத்தைக் கற்பிக்கையில் அல்லது கற்கையில், ஒரு ஆசிரியனாகவும், மாணவனாகவும் எப்போதும் நான் ஒரு அவஸ்தைக்கு ஆளானேன். அதிலுள்ள சாரத்தை உணராமலேயே உள்வாங்கிக்கொண்ட சகாக்கஞக்கு மத்தியிலே நான் மட்டும் தனித்தேயிருந்து அவை தந்த வலிகள் தாங்கினேன். இரவிரவாய் அந்த நோ கீறிக்கீறி என்னைத் துவம்சம் செய்தது. எனவேதான் மொழிபெயர்ப்பென்கிற எனக்குப் பிரியமான ஊடக விளக்கை கைகளில் ஏந்தித் தயாரானேன்.

உலக மகாகவிகளான வேட்ஸ்வேல்த்,
சார்லஸ் புகோவ்ஸ்கி, ரொபர்ட் ஃப்ரொஸ்ட் போன்றவர்கள் தன்

வாழ்விலே ஏழ்மையினுடோடும் எழுத்தை எப்படியெல்லாம் நேவித்திருக்கிறார்கள் என்பதையும், மாவோ சே தூங், மகாத்மா காந்தி நெல்சன் மண்டேலா போன்றோர் தமது இலட்சியங்களுக்காய் எவ்வெவற்றையெல்லாம் இழந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் என் வாசகனுக்கு, குறிப்பாக என் மாணவனுக்குச் சொல்ல வேண்டிய கடப்பாடு ஒன்றையும் உணர்ந்துள்ளேன்.

வாழ்வதற்காக தலித்துகள் சந்திக்கின்ற போராட்டங்கள் பற்றியறிந்தபோது இரவிரவாய் ஓயாதமுதேன். அவர்தம் வலிகள் என்னோடு இரவிரவாய்ப் பேசின. சிலபோது நடுநிசி கடந்தும் பேசின. ஏதேதோ நிலங்களிலிருந்து, ஏதேதோ காலங்களில் அவர்கள் அனைவரும் அனுபவித்த வலியினை இதயத்துக்குள் தாங்கினேன் ஆதலினால் பிறந்தது என் 'ஞாபகிக்கத்தக்கதோர் புன்னகை'.

என்றென்றும் அன்புடன்...

கெகிறாவ ஸ்வலைஹா

2014.11.17

பொருளடக்கம்

1. இயற்கையை அதிகமதிகமாய் ஆராதித்த
ஏரிக்கரைப் புலவன் வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த் 01-14
2. மெளனமாய் அழும் ஒரு சமூகம் தலித்
இலக்கியம் - ஒரு பார்வை 15-46
3. சத்தியத்தின் நித்திய தரிசனம் மகாத்மா காந்தி 47-70
4. நினதான தியாகத்தையும் விட அன்புள்ளத்தை
மெச்சி... நெல்சன் மண்டேலா 71-89
5. கீழ்மட்ட அமெரிக்க மக்களின் ஆஸ்தான கவி
சார்ல்ஸ் புகோவ்ஸ்கி 90-93
6. அரசியலும் இலக்கியமும் கைகுலுக்கிக்
கொள்கின்றன... கென்னடியின் பதவியேற்பு
வைபவத்தில் கவிஞர் ரொபர்ட் ப்ரொஸ்ட் 94-103
7. ஒரு கம்யூனிஸ்வாதிக்குள்ளிருந்து ஒலித்த
கவிதைக்குரல் மாவோ சே துங் -
மாபெரும் வரலாறு 104-121

இயற்கையை அதிகமதிகமாய் ஆராதித்த ஏரிக்கரைப் புலவன் வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு ஆங்கிலக் கவிஞர்களாகத் திகழ்ந்தவர்களுள் ஜோன் ட்ரைடன், அலெக்ஸாந்தர் போப், சாமுவேல் ஜோன்சன் போன்றோர் மிக முக்கியமானவர்கள். கிரேக்க, இலத்தீன் இலக்கியங்களின் தாக்கத்திற்குட்பட்டே இவர்களது கவிதைகள் இருந்தன. சமூகத்தின் உயர் மட்ட அம்சங்களைத் தர்க்கவியலோடு பின்னியினைத்த, எதிரணியினரை, அவர்தம் பலவீனங்களைக் கேவியுடன் சுட்டிய, கற்ற வாசகனை மட்டுமே கருதிய - கருத்திற் கொண்டியங்கிய, இக்கவிதைகளின் போக்குகள் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முடிவினில் ஏரிச்சலூட்டுபவைகளாகக் கருதப்பட்டு புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாகின.

அப்போதுதான் மேற்சொன்ன போக்குகளுக்குச் சவாலாக வில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த்தின் கவிதைகளின் எழுச்சி நிகழ்வற்றது எனலாம். நாளாந்த வாழ்வின் எளிமையான அம்சங்களைத் தன் பாடுபொருளாக்கிய உன்னதமான கவிஞர் அவர். நம் முன்னால் விரிந்து கிடக்கும் பிரபஞ்சத்தின் அழகையும், அற்புதங்களையும் அவரது கவிதைகள் அதிகம் தொட்டுச் சென்றன. எனிய நடை, சுதந்திரமான சிந்தனை, மென்மையினதழுகு என்பன அவரது கவிதை களுக்கு மெருகூட்டித் தரம் சேர்க்க, இயற்கையையும், கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வியல் நடைமுறைகளையும் அதிகமதிகமாய்ப் பாடினார் அவர்.

பகுதியிலமைந்திருக்கும் கம்பர்லாந்து நகரில் பிறந்தார். ஏரிக்கநும், மலைகளும் நிறைந்த, மரங்கள், செடிகொடிகள், வண்ணாங் கொஞ்சம் மலர்களால் தழிந்திருந்த நதியோரங்கள் வழியே ஒரு சிறுவனாக மகிழ்வோடு அலைந்து திரிந்தார் அவர். படகில் ஏரிகள் வழியே பயணிப்பதுமாய், மலைகள் மீதேறி நடப்பதுமாய் அவரது பொழுதுகள் இனிதே கழிந்தன. இயற்கையின்பால் வெறியூட்டப்பட்டதுக்க அளவில் ஈர்க்கப்பட்ட அவர், இயற்கையை கடவுளின் தூய ஆத்மாவால் தழுப் பட்ட அற்புதமெனவே கண்ணுற்றார். இந்தவகை அனுபவங்களையே அவர் 'The Cumberland Beggar' "கம்பர்லாந்தின் பிச்சைக்காரன்" என்ற தனது நூலிலே தொகுத்தளித்தார் கவிதைகளாக.

'The Prelude' - "முகவுரை" என்ற தலைப்பிட்ட அவரது கவிதை நாட்டுப்புற அழகியல் அனுபவங்களை ஒன்றாய்க் கோர்த்த தொகுப் பெனலாம். "ஒரு கவிஞரின் மன வளர்ச்சி" என உப தலைப்பிடப்படும் இக்கவிதையில் தனது பால்ய வயது அனுபவம், பின்னாளில் ஒரு கவிஞராகத் தன்னை எங்களும் உருவாக்கிற ஒரு என்பதையே வேட்ஸ்வேர்த் விபரிப்பதாக ஆய்வாளர்கள் சொல்வர். இயற்கையை "அவள்" என விளிக்கிறார் வேட்ஸ்வேர்த். இப்படித் தொடரும் அக்கவிதை.

ஒருநாள் மாலைப்பொழுது ஏரிக்கரையோரத்தே ஒரு படகினைக் காண்கிறார் வேட்ஸ்வேர்த். மெல்ல அதனைத் தள்ளிக் கொண்டு போய், தண்ணீருக்குள் செலுத்தி அதில் பயணிக்கிறார். இதற்கிடையில் அது யாருக்குச் சொந்தமான படகு என்பது கூட அவருக்குத் தெரியாது. களவு செய்து விட்டதாய் ஒரு குற்றவனைர்ச்சி மிகைத்துக் கிடக்கிறது அவருக்குள். கூடவே மகிழ்ச்சியாயும் இருக்கிறது. அதனை அவர் 'troubled pleasure' "சங்கடமான சந்தோசம்" என விபரிக்கிறார். எப்படியோ, சட்டென்று எல்லாவற்றையும் மறந்து, பெருத்த ஆனந்தத்தோடு தன் பயணத்தைத் தொடருகிறார். தண்ணீரைக் கிழித்தபடி படகுப் பயணம். மனசெல்லாம் ஒருவகை பூரிப்பு. படகு அவரது தூடுப்புக்கு வெகுவாக பதிலளிக்கிறது. மெல்லத் தொடங்கிய பயணம் சுக்கியெல்லாம் கூட்டி விரைய, எதிர்பாராமல் ஒரு மலைப்பகுதியை எதிர்க்கொண்டு திகைக்கிறார் அவர். இதுவரை எப்போதும் கண்டிராக் கறுநிறப் பெருமலை கண்முன்னே வர, அவரது தூடுப்பு பயணம் செய்ய மறுக்கிறது. மலை பென்னம் பெரிதாகக் கண்முன்னே விரிகிறது. வானத்தையெலாம் மீறி, நட்சத்திரங்களைக் கிழித்துத் துளைத்தபடி அது

நீண்டு கிடப்பதான ஒரு பெருந் திகைப்பு. உயிர் வாழும் ஒரு பொருவார். பேயாய், அவரது சின்னக் கண்கள் அம்மலை கண்டு பிரமிக்கின்றன. கைகள் நடுநடுங்கிச் சோரதளர்வாய் தன்னிருப்பிடம் திரும்புகிறார் அவர்.

அவர் தனியே அனுபவித்த பயங்கர உணர்வு அது. பெரியவரான ஒருவராக இருந்திருப்பின் “அது வெறும் மலை தானே” என்குமாப்போல உணர்வதான் இருந்திருக்கும். ஏலவே அவருக்குள்ளிருந்த குற்றவுணர்ச்சி யால் மலை பின்னால் ஒரு கள்வனைப் பிடித்திடத் தன்னைப் பொடியாறு கிறாற் போலத் தோன்றுகிறது அவருக்கு. இயற்கையின் மறைவான- புதிரான பகுதியொன்றும் இருப்பதாக அன்று உணரத்தலைப்படுகிறார் அவர். அதையே அவர் பின்னாளில் சொல்லி வைக்கிறார் “மலை உயிருள்ளதே, மனிதன் உயிர் வாழ்கிற மாதிரி அதுவும் உயிர் வாழுவதாகும்” என்பதாக.

இங்கே ஒரு சிறுவனின் மனவோட்டத்தையும், அவன் சிந்திக்கிற விதத்தையும், அவன்தன் விவேட உணர்வுகளையும் அற்புதமாய்ச் சொல்வார் வேட்ஸ்வேர்த்.

வேட்ஸ்வேர்த் ஜவர் கொண்ட குடும்பத்தில் இரண்டாம் பிள்ளை. தன்னைவிட ஒரு வயது இளைய சகோதரி இயற்கைமீது காட்டிய ஆர்வமும், அவரைக் கவிஞராக்கியதில் பெரும் பங்காற்றியது எனலாம். தாயார், தன் இரண்டாம் பிள்ளை சாதாரணமானவன் கிடையாது எனக் கண்டுணர்ந்து கொண்டாள். “நல்லதின் பாலோ, தீயதின்பாலோ அவன் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் பேசப்படுவான்” என்கிற தாயாரது கூற்று பொய்த்துப் போகவில்லை. நல்லவற்றின்பால் ஈர்க்கப்பட்ட உலகக் கலியாக, சமாதானம், மகிழ்ச்சி, வாழ்வின் மீதான காதல், இயற்கை மீதான தேடல் என்பன பற்றியும், பறவைகள், விலங்குகளது வாழ்க்கை பற்றியும் தனது கவிதைகளில் அதிகம் பேசினார் அவர்.

துரத்திஷ்டங்கள் சிறுவயதிலிருந்து தூரத்திற்று வேட்ஸ்வேர்த்தை. எட்டு வயதில் தாயார் இறந்து விட, அவரது பதின்மூன்றாம் வயதில் தந்தையும் மறைந்து விட துயரத்தின் மிகையில் துவண்டார் அவர். ஐந்து பிள்ளைகளையும் சொந்தக்காரர்கள் பொறுப்பெடுத்து வளர்த்தனர்.

ஹோக்ஸெட் இலக்கணப் பாடசாலையில் கல்லூரிப்படியபை

முடித்து, கேம்ப்ரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகம் நுழைந்தாலும், கல்வியின்பால் பெரிதாக ஈடுபாடு காட்டவில்லை வேட்ஸ்வேர்த். இயற்கையழகு கண்டு ரசிப்பதில் அலாதிப் பிரியம் கொண்டிருந்தார் அவர். 1790களில் பிரான்ஸ், இத்தாலி என்று அலைந்தார். எனவே, இயற்கை பற்றிய நிறைய கவிகள் பிறந்தன. பட்டப்படிப்பை ஒருவாராக முடித்தார் அவர். 1789 இல் ஏற்பட்ட பிரான்ஸியம் புரட்சி சாதாரண மக்கள் மீது அன்புள்ளம் கொண்ட இந்தக் கவிஞரை புரட்சியின் பால் முனைப் போடு தள்ளியது. ஆயிரக் கணக்கானோர், அரசு பதவிகளில் இருந்தோரால் அநியாயமாக வதைக்கப்படுவதைக் கண்டு துயருற்றார் அவர். தென் பாரிஸ் பகுதியில் குடியிருந்து புரட்சி வேலைகளில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

பிரான்ஸில் வசித்த காலப்பகுதியில் ஒரு சத்திர சிகிச்சை நிபுணரினது மகளான என்ட் வேலன் மீது காதல் வயப்பட்டார். என்றாலும், திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாது போயிற்று. ஆயினும், வேட்ஸ்வேர்த் மூலமாக என்ட் வேலனுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை கிடைக்கப் பெற்றது. 1793 இல் இங்கிலாந்து திரும்ப நேர்ந்தமையால் மறுபடி என்ட்டை அவரால் சந்திக்கவும் முடியவில்லை.

நிறைய நடையனங்கள். எந்தத் தொழிலும் அமையவில்லை. வறுமை ஆட்டிப்படைத்தது வேட்ஸ்வேர்த்தை. கவிதை புனைவதில் காலம் கடந்தது. அவர் மிக நேசித்த ரெய்ஸ்லே கல்வார்ட் எனும் நண்பரது தீமர் மரணம் ரொம்பப் பாதித்தது அவரை. எனினும், குறித்த நண்பர் வேட்ஸ்வேர்த்திற்காக விட்டுப்போயிருந்த பணத்தொகை 900 அமெரிக்க டொலர்கள், செலவை ரொம்பக் கம்மியாக்க கையாளும் இயல்புள்ள அவருக்குப் பல வருஷங்களுக்குப் போதுமாகயிருந்தது.

தங்கை டொரதியோடு டோர்ஸெட் எனும் இடத்தே குடியேறி கவிதை எழுதித் தீர்த்தார் அவர். அவரது பெரும்பாலான கவிதைகளுக்குத் தங்கையோடு சுற்றித் திரிந்த பயண அனுபவங்களே கரு தந்தன. கூடவே, சாமுவேல் டெய்லர் கோல்ரிடஜின் நட்பும் வாய்க்கப் பெற்றதில் 1798 இல் இருவருமாய் இணைந்து, தமது முதல் நூலான 'Lyrical Ballads'- "கதைப்பாடல்கள்" கவிதை நூலை வெளியிட்டனர்.

சாதாரண பாமர மக்களால் பாடப்பட்ட சமார் எழுநூறு எண்ணாறு

வருஷங்கள் பழைமை வாய்ந்த கதைப்பாடல்களை தொகுத்துப் புத்தகமாய் வெளியிடும் முயற்சிகள் பலதில் பல அறிஞர்கள் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட காலமது ஆதலால், வேட்ஸ்வேர்த்தும், கோல்ரிட்ஜீம் இக்கவிநடையால் வெகுவாகக் கவரப்பட்டே, தமது தொகுதிக்கும் அவ்வாறு பெயரிட்டனர். எனினும், கற்ற ஞானவான்கள் பலர் இந்நாலைப் பெற்றாக வரவேற்கவில்லை. மிக அடிமட்ட அளவிலேயே அவை கவிதைகளுக்கான தகுதியைக் கொண்டிருப்பதாய் அவர்கள் குற்றஞ்சாட்டினர். எனினும், வேட்ஸ் வேர்த் இந்நடையைக் கைவிட முன்வரவேயில்லை. சாதாரண வாழ்வியல் அம்சங்களைத் தனது கவிதைகளுக்கூடாகத் தந்ததில் நாளடைவில் சாதாரண மனிதர்களால் வெகு வாய் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட கவிஞராய் அவர் அங்கீகாரம் பெற்றார்.

மேரி ஹட்சின்சன் எனும் பெண்ணை வேட்ஸ் வேர்த் மனந்தார். 1802 இல் இவர்களது திருமணம் நடந்தது. 1803 களில் ஸ்கோட்லாந்து வழியே நீண்ட சுற்றுப் பயணங்கள் மேற்கொண்டார். இவரோடு டொரதியும், கோல்ரிட்ஜீம் பெரும்பாலும் கூடவேயிருந்தார்கள்.

அவரது காலத்தே அதிகம் பேசப்பட்ட கவிஞராக அவர் உருவானார். 1813 இல் வெஸ்ட்மோர்லாந்து நாட்டுக்கான முத்திரை விநியோகிக்கும் அரச பதவியில் அவரது கவிதைகளுக்கான கெளரவும் கொடுக்கப்பட்டு, அவர் அமர்த்தப்பட்டார். ஆகவே, வருடமொன்றுக்கு நானுறு அமெரிக்க டொலர்கள் வருமானமாகக் கிடைக்கப் பெற்றது. 1843 இல், இங்கிலாந்தின் தேசியக் கவியென்கிற அந்தஸ்தும் அவரது வாசல் தேடி வந்தது. அவரது மகள் ஒருத்தியின் சடுதி மரணம் அவரை மிகப்பாதித்தது. இத்துயரிலிருந்து வேட்ஸ்வேர்த்தால் மீளவே முடிய வில்லை. 1850 இல் சாதாரண மக்களுக்காகக் கவி புனைந்த இப்பெருங்கவி இறப்பெய்துகிறார். கிராஸ்மியர் எனும் நகரத்தில் இருக்கும் கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தின் அருகே அவரது புதைகுழி இன்னும் காணக்கிடக்கிறது.

மனித சமூகத்தை விட்டு நீங்கியிருந்து, அல்லது தொலைவு பட்டிருந்து கவி புனைபவன் கவிஞரேயெல்லன் என்ற கருத்துடையவர் வேட்ஸ்வேர்த். “கவிஞர் என்பான் மனிதர்களோடு பேசும் சக மனிதனே” என்பார் அவர். எனவே, வேட்ஸ்வேர்த்தைப் பொறுத்தவரை கவிதை யென்பது மனுষனை சக மனுஷனோடு இணைக்குமோர் தெய்வீகக்

கலை என்றானது. “சக்திமிக்க உணர்ச்சிகளின் தன்னிச்சையான வழிந்தோடுகையே கவிதை” எனவும், “அதன் மொழி சாதாரண மனிதனின் மொழியே” எனவும் திடமாக நம்பினார் அவர்.

“மலைமீதும் மடுமீதும்
மிதந்தோடும் முகில்போல
தன்னந்தனியே ஏகாந்தமாய்
அலைந்தே திரிந்தேன் யான்;
பெருந்தீரனவே பொன்னிறத்து
டெபடில்ல் புத்தங்களின் கூட்டமொன்றைத்
திடுமெனவே கண்ணுற்றேன் யான்.”

என்று மிடுக்கோடு தலையசைத்து மகிழ்ச்சி மேலீட்டால் அசைந்த தசைந்துக் கூத்தாடும் டெபடில்ல் எனவழைக்கப்படும் இங்கிலாந்தின் அழகு மலர்கள் பற்றிப் பாடும் கவிதை, அவரது கவிதை புனைந்திடும் திறனுக்கு முதல்தரச் சான்று. சோர்வற்ற நிலையில் உள்ளார்ந்த ஆன்மா உறங்குகிறது. நடந்து அலைந்தபோதும் மனமோ வெகுவாகச் சோர்ந்து கிடக்கிறது. திடீரெனப் பார்வையிற் படும் இப்பூக்கள் அவரது உள் மனதைத் தட்டியெழுப்ப, உயிரோட்டம் பெறுகிறார் கவிஞர். இயற்கை, மனித ஆன்மாவை உயிர்ப்புடன் பேண உதவுகிறது என்ற கருவை இக்கவிதையூடாக பல உவமானங்களோடு அவர் முன் வைக்கும் பாங்கு ஓப்பீடுகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது. வேட்ல்வேர்த்தும், டொரதியும் கோர்ப்ரோவ் பூங்கா வழியே 15ம் திகதி ஏப்ரில் மாதம் 1802 இல் நடந்தபோது, கண்ட காட்சி பற்றி டொரதி எழுதிவைத்த டயறிக் குறிப் பின் வாசகங்களே இக்கவிதை பிறப்பெடுத்ததன் இரகசியம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தக் குறிப்புரை இப்படிநீரூம்.

“டெபடில்ல் இத்தனை அழகு என்பதை முன் னொருபோதும் நான் உணர்ந்திருக்கவில்லை. பாசிப்டர் கற்குவியல் களிடையே, பக்கத்தே, ஒரத்தேயெல்லாம் அவை செழித்து வளர்ந்து கிடந்தன. கலைப்பின் காரணமாக சில பூக்கள் இக்கற்கள் மீதில் தலைசாய்த்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்க, இன்னும் சிலவோ தலையசைத்து சுழன்று சுழன்று நடனமாடிக் கொண்டிருந்தன. மேலே ஏரி மீதிலிருந்து தமைநோக்கி வீசும் காற்றோடு அவை சிரித்துக் குதூகவித்தது

போலிருந்தது அக்காட்சி. சறுசறுப்பாக இயங்கும் பாதையோரத்தே அவை ஜக்கியத்தைப் பறை சாற்றிக் கொண்டிருந்தன... கடல்லைகளின் பேரிரைச் சல் தொலைவிலிருந்தும் நமக் குக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது..."

அவரது “காந்த அறுவடையாள்” கவிதையுடாக இன்னொரு அழகினது தரிசனம் காண முடியும். ஒரு பள்ளத்தாக்கின் வழியே, தனியே, பாடிக் கொண்டே பயிரறுக்கும் ஒரு இளம்பெண்ணைக் கண்டு, ஒரு அற்புத்ததைக் கண்ணுற்றதுபோலப் பரவசமடைகிறார் வேட்ஸ்வேர்த். இசைக்கு உணர்வுடைய காதுகளையுடைய எவரும் அவள் பாடலை அவ்வயல்வெளியில் கேட்டிடத் தோன்றாமல் நகரவே முடியாதாம். அப்படியே அவ்விசையைக் கேளாமல் விட்டாலும், அப்பாடலுக்கு எவ்வித இடையூறுகளும் விளைவிக்காமல் மெல்ல நகர்ந்து போய் விடவே தோன்றுமாம். அத்தனைப் புனிதமாம் அப்பாடலும் அது கூறிடும் நங்கையும் என்கிறார் வேட்ஸ்வேர்த்.

அப்பெண்ணின் பாடல் தந்திடும் மகிழ்வை இருவேறு உவமை களினாடாகக் காட்டுகிறார் அவர். அராபியப் பாலைநிலத்தின் வழியே கட்டெரிக்கும் துரியனின் தகிப்பில் பயணிக்கும் பயணிகள் திடீரென்று ஒரு வானம்பாடியின் குரலைக் கேட்டால், சொல்லத் தெரியா மகிழ்வில் குதூகவிப்பர். ஏனெனில், பக்கத்தே எங்கோ தாம் இளைப்பாறத்தக்க சோலை ஓன்று உண்டெனவும், பறவை, விலங்குகள் தழு, மனிதர்களும், மரங்களும் நிறைந்திருக்கும் நிழலும், குளிர்மையும் நிறைந்த பிரதேசம் ஓன்று கண்ணுக்கு வெகுவிரைவில் காணுதல் சாத்தியம் என உணர்த்துவதே அவ்வானம்பாடியின் குரல். இப்பெண்ணின் பாடல் அதுபோலவோர் பூரிப்பைத் தரக்கூடியது.

போலவே, வரட்சியின் காரணமாக பயிர்கள் வாடி, பூமி இறந்து கிடக்க, திடீரென்று வசந்தத்தினது வருகையை எதிர்வு கூறும் குயிலினது பாடல் போலவாம் அப்பெண் பாடிடும் பாடல். இறந்து கிடக்கும் தீவுகள் உயிர்பெற்றுத் துளிர்க்கலாம் அவள் பாடலைக் கேட்டு. இத்தகு கற்பனை உவமைகள் ஊடாக வாசகனைத்தட்டியெழுப்பினார் வேட்ஸ்வேர்த்.

இத்தனைக்கும் அப்பெண் பாடும் கவிதையின் மொழி அந்நியம் அக்கவினானுக்கு. ஏதோ ஒரு மெல்லிய சோகத்தை அவள் பாடலுடு சொல்வதாக அவர் அனுமானிக்கிறார். எப்போதோ தன் பூமிக்கு நேர்ந்த

துயர அழிவு பற்றியதாகவோ, அவள் குடும்பத்தின் மீது விளைந்த தூரதிட்டம் பற்றியதாகவோ அது இருக்கக் கூடும் என்பது அவரது அனுமானங்கள். நகரும் உவமானங்களுக்கூடாக இயற்கையோடு பின்னிப் பிணைந்து மனிதன் எங்கனம் சந்தோசம் பகிரலாம் என்பதை அவர் இக்கவிதை மூலமாக முன்வைக்கிறார். கடந்து வந்துவிட்டபோதும் இறப்பு வரை அப்பாடலின் இராகம் மனக்குள் கேட்டுக் கொண்டே யிருக்குமாம். தோமஸ் வில்கின்ஸன் எனும் வேட்ஸ்வேர்த்தினது நன்பரது யயறிக்குறிப்பு இப்படிப் பேசும்.

“அறுவடை செய்து கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணைக் கடந்து போனோம் நாம். அதுபோலவோரு இனிமையிகு மனிதக் குரலை என் வாழ்வில் எங்கேயும் கேட்டிலேன் நான். அது கேளாமல் நகரும் மற்றொப்பு பொழுதினதும் வெறுமையை நிரப்பிவிடக்கூடிய இனிமை அது.”

டொரதியும், வில்கின்ஸனும் ஸ்கொட்லாந்துக்கு வேட்ஸ் வேர்த்துடன் பயணப்பட்ட போதுகளில் அனுபவித்த அப்பாடல் மற்றும் அப்பெண் பற்றிய டொரதியின் குறிப்பும் இதற்கு ஏற்குறைய ஒன்று போலவேயிருந்தது.

வேட்ஸ் வேர்த்தின் கவிதைகளில் மிக அழகு சொட்டும் கவிதைகள் 'Lucy Poems' “லுசி கவிதைகள்” என்றால் அது மிகைக்கூற்றன்று. ஒரு கிராமம் தன்னில் எனிமையான ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்து, முழுக்க முழுக்க இயற்கையோடு குதாகலமாய் வாழ்ந்த இளம்பெண் லுசி திழரென்று இறந்து போய் விடுகிறாள். அவளது தூய்மை, அழகு, இயற்கையோடு ஒன்றித்துப்போன மனமகிழ்ச்சி அனைத்தையும் அருகிருந்து பார்த்த கவிஞர் அவளது எதிர்பாரா இறப்பு குறித்துப் புலம்பி அலறும் கவிதைகளே லுசி கவிதைகளாகும்.

இந்த லுசி என்பவள் உண்மையில் யார், அவள் எங்கே வசித்தாள், கவிஞருக்கும் அவளுக்குமின் தொடர்பு யாது என்பது பற்றியெல்லாம் எவர்க்கும் தெரியாது. லுசி பற்றிய கவிஞரின் எந்தக்குறிப்பும் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. லுசிக்கான அடையாளங்கள் புதிராய் மறைந்தே கிடக்கின்றன. சின்ன வயதில் வேட்ஸ் வேர்த்துடன் விளையாடித் திரிந்த சிறுமியாய் இருக்கலாம் இந்த லுசி என்கின்றனர் சில

விமர்சகர்கள். அல்லது இளவயதில் அவர் நேளித்த பெண்ணாய் இருக்கவும் கூடும் என்கின்றனர் இன்னும் சிலர். உண்மையான காதல் அனுபவம் ஒன்றில்லாமல் இதுபோலக் கவிதைகள் பிறக்க வாய்ப்பே யில்லை என்பது அவர்களது தர்க்கமாகும்.

“எவரும் அதிகம் நடைபயிலா இடத்தே அவள் வாசம் செய்கிறாள்” எனத் தலைப்பிட்ட ஒரு லுசி கவிதையிலே, நாட்டுப்புற செல்வவளம் மிக்க இயற்கைச்தழிலே, மாசு ஏதும் பட்டிரா லுசி வாழ்ந்து மறைந்திருக்கிறாள். மனிதப்பழக்கம் அதிகம் இல்லாப் பிரதேசம் அது வென்பதால் அவள் தூய்மை கெட்டுப்போகவில்லை. இயற்கையின் பகுதியாய் அவள் சங்கமித்துக் கிடக்கிறாள். யாரது கண்ணுக்கும் புலப் படாத மாதிரி பச்சைப் பாசி படர் கல்மீதுகிடக்கும் மாணிக்கக்கல் போல அவள் இருந்திருக்கிறாள். மிகப் பிரயத்தனம் எடுத்துக் கொண்டு பார்க்கும் ஒருவருக்கே அவள் அமைதியோடு சங்கமமாகி வாழ்ந்திருத்தல் தெரிய மாம். இரவு வானத்தே தனியொரு தாரகை போல ஒளிர்வு கொண்டிலங்கு வாளாம் லுசி. திடீரென்று அவள் மரணத்தைத் தழுவுகிறாள். அதிக மாணோருக்கு அவளது மரணம் பற்றியும் தெரியாது. கவிஞர் சொல் லொணாத் துயருறுகிறார். “நம்மருகே வாழும் ஒருவரது பெறுமதி பற்றி நாமறிய மாட்டோம். அவர்கள் மரணம் மட்டுமே அவர்களது பெறுமதி பற்றிச் சொல்லித் தந்து நமையுனர வைக்கின்றது” என்கிறார் கவிஞர். பிலிப் வேய்ன் எனும் விமர்சகர் இந்தக் கவிதைபற்றிச் சொல்லுகையில் “உண்மையில் இந்தக் கவிதை விமர்சனங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது” என்கிறார்.

இன்னுமொரு லுசி கவிதை இப்படி அமையும். “என் ஆன்மாவை ஒரு உறக்கம் முத்திரை குத்திப் போயிற்று” என்பதாக அமையும் இக்கவிதையிலே கவிஞர் சொல்லுதைப் பார்ப்போம். “அவளது மரணம் ஒரு ஆழ்உறக்கத்துக்கு ஒப்பானது. எனக்குச் சாமான்யமனிதர்க் கிருக்கும் சாதாரண பயங்கள் ஏதும் கிடையாது. அவளுக்கு மரணம் இனியில்லை; மரணத்தின்பால் அவள் அழைக்கப் படப் போவதுமில்லை; அவள் வயோதிபம் அடைய மாட்டாள்; இயற்கைக்கூடாக வட்டமிட்டுச் சுழலும் நிகழ் வுகளைப் போல, அவள் மலையோடும், கற் களோடும், விருட்சங்களோடும் சங்கமித்து இயற்கையோடேயே சுழன்றபடி யிருப்பாள். அவளுக்கு அழிவுகள் இல்லை; மங்கிப் போதலும் அவளுக் கில்லை; மரணம் வந்து அவளை ஜெயிக்கப்போவது மில்லை.” கவிஞர் அவள் மரணம் பற்றி தனக்குத்தானே ஆறுதல் கூறிக் கொள்கிறார்.

“ஆக்கப்படும் எப்பொருளுக்கும் அழிவுண்டு. லுசிக்கு மரணமில்லை. மரணம் அவளை நித்தியமாக்கி விட்டது.”

“முன்று வருஷங்களாய் அவள் மழையிலும், வெயிலிலும் வளர்ந்தாள்” என்றதொரு நீண்ட லுசி கவிதையிலே இன்னொரு விதமாய் சொல்கிறார் அவளை யும், அவளது மறைவைப் பற்றியும் வேட்ஸ்வேர்த்.

“முன்று வருஷங்களாய் அவள் மழையிலும், வெயிலிலும் வளர்ந்து வர, இயற்கை சொல்லிற்றாம் “ஓரு அழகான புதிப்பம் இதுவரை பூமியில் இதுபோலப் பூத்ததை நான்றியேன்; இந்தக் குழந்தையை எனக் கென எடுத்துக் கொள்வேன் நான். இனி அவள் எனது; இனியேப்போதும் அவள் என் பெண்.”

தொடர்ந்தும் இயற்கை பேசிற்று:-

“நானும், என் அன்பானவளும் இயற்கை நியதிகளுக்கு இசைந்து இருப்போம். மலைவெளியில், பள்ளத்தாக்கில், பூமியில், வானத்தில் அவள் என்னுடன் இருப்பார். மான்குட்டி போல அவள் விளையாடி மகிழ்வாள். புல் வெளி தன்னில் ஓடியாடி அலையும் அவளை கருத்தோடு இயற்கை காத்தருளும்.

வானத்தேயலையும் முகிற் கூட்டங்கள், மரங்கள் எல்லாமும் அவளுக்குக் குனிந்து தலை வணங்கும். பெருமை என் தூய கன்னியின் உருவத்தை மொனமாய் வடிக்கும். நட்சத்திரங்களுள் ஒரு நட்சத்திரமாய் அவள் இயற்கையோடு சங்கமித்திருப்பாள்.”

இயற்கை பேசிற்று; காரியமும் ஆதலால் நடந்தேறிற்று. என் லுசியின் ஓட்டப்பந்தயம் ஓடி முடிக்கப்பட்டாயிற்று. அவள் இறந்து விட்டாள். என்னை இந்தக் கட்டாந்தரையில் தன்னந்தனியே விட்டு விட்டு, அவள் இனிமேல் வாராதபடி போயேவிட்டாள்.” என்று புலம்புகிறார் கவிஞர்.

இன்னுமொரு லுசி கவிதை “லுசி கிரே- அல்லது ஏகாந்தம்” என்ற தலைப்போடு ஆரம்பிக்கும். “தோப்பு வழியே நடந்து திரிகையில் அந்தத் தனிமைப்பட்ட குழந்தையை காணும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. லுசிக்கு நன்பர்களோ, நெருங்கியவர்களோ இல்லை. விரிந்த

கெகிறாவ ஸ்வைஹா

பசுந்தரையில் அவள் வாசம் செய்கிறாள். மனிதர்களின் இல்லங்களடியே வளர்ந்த செழித்த தூய்மை அவள். மெல்ல எவருமறியாதபடி சென்று, மான்குட்டி போல துள்ளிக் குதித்து விளையாடும் முயற்பெண்ணை அந்தப் பசுந்தோப்பில் எவரும் கண்டு வரலாம். ஆனால், அந்த அழகுமுகம் யாரது கண்ணிலும்படாதபடி மறைந்தே போயிற்று.”

ஓரு கதையைப்போல நீளமாய் அவர் பாடும் இக்கவிதையூடாக இந்தப் பெண்ணுக்கு நிகழ்வற்ற தூதிஷ்டத்தை அழகுறச் சுட்டுகிறார் வேட்ஸ்வேர்த் தொடர்ந்து.

“கையில் ஓரு லந்தர் விளக்கை ஏந்திக்கொண்டு இன்றிரவு பனியில் புறப்பட்டுப்போன உனது தாயாரைத் தேடி வா. சிலவேளை இன்று புயலடிக்கவும் கூடும் என் குழந்தாய்!” என்று தந்தை பணிக்கிறார் லுசியை. லுசியும் மகிழ்வோடு ஒப்புக் கொள்கிறாள். சேவல் கடிகாரம் கூவுகிறது. தொலைவில் வானத்தே நிலா ஏரிக்கின்றது. லுசி விளக்கை கையிலேந்திக் கொள்கிறாள். ஓரு மான் குட்டியைப் போல துள்ளி அவள் நடக்கையில், பாதையோரத்தே பனி விசிறுகிறது அவள் காலடிப்பட்டு. எதிர்பாராமல் புயலடிக்கவும் ஆரம்பிக்கிறது. பாதையை அவளால் அடையாளம் காண முடியாது போகிறது. எந்தச் சத்தம் சந்தடியுமில்லை. அவளுக்கு வழி காட்டவும் எவருமில்லை.

பொழுது புலர்கிறது. தமது வீட்டிலிருந்து சுமார் 220 யார் அளவிலுள்ள தோப்பு வழியெல்லாம் சென்று, அவர்கள் அவளைத் தேடினர்; அழுதரற்றிப் புலம்பினர்; மறுபடி இல்லம் வந்தனர்; “கவர்க்கத்திலே அவளை இனி நாம் சந்திப்போம்” என்றனர். சட்டென்று பனியில் லுசியின் காலடித் தடங்கள் தாயாரின் கண்களில் படுகின்றன. செந்றிற பெர்ரி மரங்கள் வரிசையாக வளர்ந்து கிடக்கும் தோப்பின் வழியெங்கிலும், வயல்வெளிகளைல்லாமும், அவளது காலடித் தடங்கள் பதிந்திருக்கும் எல்லா இடங்களிலும் அவர்கள் பின்தொடர்ந்து ஆவலோடு சென்று பார்க்கின்றனர். ஓரிடத்தே திடீரென்று இனிக் காலடித் தடங்கள் இல்லையென்றாகின்றன.

இப்போதும் தன்னந்தனியே அந்த வளத்தே அவள் வாழுவதாய்ச் சிலர் சொல்வர். மென்மையோடும், கரடுமரடாயும் நீண்ட தன் பாதைவழித் திரும்பிப் பாராமலேயே நடந்து சென்ற லுசியின் ஏகாந்தராகம்

காற்றிலே கலந்துதான் கிடக்கிறது இப்போதும்.” என்று தனது ஆறாத துயரத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார் வேட்ஸ்வேர்த்.

இன்னுமொரு லுசி கவிதையிலே “வெளிச்சம் தரும், பிரகாசத் தோடு ஒனிரும், மென்மையும், தூய்மையும் நிறைந்த நிலவு, தற்செயலாய் லுசியின் குடிசையை எட்டிப் பார்த்து, லுசி முகம் கண்டு, திடீரென்று கீழே விழுந்ததாம் செயலற்று.” என் பதாகச் சொல்லி முடிக்கிறார் வேட்ஸ்வேர்த்.

சுசான் எனப்படும் ஓரு ஏழைப்பெண்ணின் பகல் கனவு பற்றி வேட்ஸ்வேர்த் பாடும் கவிதை, கைத்தொழிற் புரட்சியின் காரணமாக இயற்கையின் அழைகைக் கெடுத்த எல்லா அம்சங்களையும் சாடுவதோடு, அழுக்கும், இரைச்சலும் நிறைந்த நகர்ப்புற நாகரீகத்தைவிட்டு அவர் எந்தளவு விலகி நின்றார் என்பதையும் இயம்பி நிற்கின்றது. நகர்ப்புற நாகரீகத்தில் சிக்குண்டு பாடுபடும் இந்த ஏழைச்சிறுமி, தன் கிராமப்புற வாழ்வு பற்றிய கனவுகளிலே திளைத்துக் கிடக்கிறாள். கவிதை இப்படி நீஞும்.

“அந்தக் தோப்புவழியிலே
பகல்பொழுதின் பிரகாசம் பரவுகிறது;
கூட்டுக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கும்
குருவியின் கீதம் பலமாய்க் கேட்கிறது.
மூன்று வருஷமாய்க் கேட்கும் ஓய்யார் கீதமது.
வைக்கறையின் மௌனத்தூடு ஒலிக்கும்
அப்பறவையின் பாட்டை அவ்விடம் கடக்கையில்
சுசானும் கேட்டபடி நகர்கிறாள்.
மயக்கும் மனோவசியத்தின்
ஆழமான அடையாளம் அது.
அவளுள் ஆர்ப்பரிக்கும் சோகம் என்ன ?
உயர்ந்துநீஞும்
மலையுச்சியினதும், விருட்சங்களினதும்
அழுகக்காட்சி விரிந்து கிடக்கிறது.
அவள் பார்க்கிறாள்.
உயிர் ஆத்மப்பிரகாசமாய் பொலிவு பெற்று மினிர்கிறது.
பள்ளத்தாக்கு நோக்கிய ஆற்று வெள்ளத்தின்

ஊற்றெடுத்த பாய்ச்சல்.

பாத்திரம் கூந்து அவள் நடக்கிறாள்.

பச்சைப்போர்த்திய மேய்ச்சல் நிலக்காட்சிகள்

கண்களுக்குள் விரிந்த பரவுகின்றன.

புராக்குஞ்சுகளின் கூடு போலும் தான் நேசிக்கும்

அந்தச் சின்னங்கிறுகுடிசையில் வாழ்ந்த வாழ்வின்
வனப்புநினைவுகள்

பொற்கனவுகளேன மின்னுகின்றன.

பார்க்கிறாள் மனமோ கவர்க்கத்திலிருக்கிறது.

ஆயினும், அந்த மூடுபனியும், ஆற்றுவெள்ளமும்
மலையும், நிழலும் பற்றிய கனவுகள்

சட்டென நிறம் மங்கிச் சோர்ந்து போகின்றன.

இப்போது, அவ்வோடையிலே நீரின் பாய்ச்சலில்லை.

மலை உயர்சியற்று குறுகிச் கிடக்கிறது.

அவள் கண்களுக்குள்ளிருந்து

எல்லா வண்ணங்களும் மறைகின்றன..."

இவ்வேழைப்பெண் சுசான் இலண்டன் நகரில் என்ன செய்து
கொண்டிருக்கிறாள் என்பது பற்றி யெல்லாம் குறிப்புகள் ஏதும் இல்லை.
சில வேளை, அவள் ஒரு வேலைக் காரியாக அல் லது
கூலித்தொழிலாளியாக இருக்கலாம் என அனுமானிக்க முடிகிறது.
பாதையோரம் நடக்கையில் அவளது செவிகளில் அப்பறவையின் பாடல்
வந்து விழுகின்றது. "தொங்கும் குருவி" என்ற கவிஞரின் வரியுடாக பறவை
கூட்டுக்குள் இருப்பதாக வாசகன் உணர்ந்து கொள்கிறான்.

பாடுகிற இப்பறவையினதும், சுசானினதும் நிலை ஒன்றுபோலத்
தான். பறவையோ, அதற்குச் சொந்த மான விருட்சங்கள்தூழ் அடர்காட்டி
விருந்து அகற்றப்பட்டு அடைக்கப்பட்டுள்ளது. போலவே, சுசானும் தான்
பிறந்து வளர்ந்த கிராமப்புறச் தழுவிலிருந்து ஏதோ ஒரு நிர்ப்பந்தத்தின்
காரணமாக அப்புறப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறாள். கூடும், நகர வாழ்வும்
இருவேறு சிறைகளே. அன்பும், மகிழ்வும் அள்ளித்தந்த எல்லாமும்
இப்போது அவளுக்குப் பகல்களவுகளாக.

இயற்கையைப்பற்றி மட்டும் பாடிய கவிஞரன்னல் அவர்.
இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்வோராக அவர் மனிதர்களைப் பற்றி

அதிகம் பாடனார். விவசாயிகளும், மந்தை மேய்ப்போரும் அவரது ஏரிக்கரை கிராமத்தே ஒன்றிப் பின்னியிருந்தார்கள். புகைபடிந்த நகரங்கள், அழுகுது தோய்ந்த வீதிகள், நோய்கள், கடின உழைப்பால் விழைந்த மன அழுத்தங்கள், குறை வேதனம் இன்னபிறவெல்லாம் அவரது கவனத்தை என்னமாய் அழுத்தியிருந்தால் இந்தக் கவிதை பிறந்திருக்க வேண்டும்?

இறுதியாய் அவரது “வானவில்“ கவிதையைப் பார்ப்போம்.

“வானத்து மீதில் வானவில்
காணுகையில்
எனத்தயம் துள்ளுகிறது.
என் வாழ்வு தொடங்கியபோதும்
அது அங்ஙனமேயிருந்தது.
நான் மனிதனாய் வளர்க்கையிலும்
அது அங்ஙனமேயிருக்கிறது.
நான் வளர்ந்து வயோதிபம் எய்தி
மரணத்துக்கான அழைப்பை
எதிர்கொண்டிருக்கையிலும்
அது அங்ஙனமேயிருக்கும்.
குழந்தை ஒரு மனிதனின் தந்தையே.
இயற்கை மீதான பக்தியொடு
இணைந்தபடியே
என் நாட்கள் இருக்கமாட்டாதாவென
ஏங்குகிறேன் யான்.”

வேட்ஸ்வேர்த்தைப் பொறுத்தவரை கவிதை யென்பது மனிதனை சக மனிதனோடு ஒன்றிணைப்பது; அறிவையும், அழகையும் கோர்ப்பது; மனசை எல்லையற்ற சாந்தி நிலைக்குள் கொண்டு செல்வது; மகிழ்வுக் கூடாக மனிதனுக்குத் தகவல் தருவது. இயற்கை அதி தீவிரமாக நேசித்த “ஏரிக்கரை புலவன்“ என்று பெயர் தூட்டியழைக்கப்பட்ட இப்பெரும் கவிஞர்களுக்கவிதைகள் மேற் சொன்ன கருத்துக்களை எப்போதும் நிருபித்து வந்தவை. நம்மோடு அந்தக் கவிதைகள் இன்னும் பேசிக் கொண்டிருப்பதற்கும் அது தான் காரணமாகும். அவரது கவிதைகளது இலக்கியக் கணதி காலத்தை வென்று நிற்கும்!!!

மெளனமாய் அழும் ஒரு சமூகம் தலித் இலக்கியம் - ஒரு பார்வை

அஜித் கோர், கே.சச்சிதானந்தன் ஆகியோரை ஆசிரியர்களாகக் கொண்டு சார்க் எழுத்தாளர்களது இலக்கியக் காலாண்டு சஞ்சிகையாக டெல்லியிலிருந்து வெளிவரும் “Beyond Borders” ம் இதழ்- 2010, தலித் இலக்கியத்துக்குச் சிறப்புக் கவனம் கொடுத்து வெளிவந்திருக்கிறது. கண்டி- இந்திய உதவி ஸ்தானிகரது கருணையால் என் கரம் கிட்டிய அந்நாலை வாசித்தபோது, தலித் இலக்கியம், அம்மக்களது வாழ்வுமுறை, அவர்களது போராட்டம் இன்னபிற பற்றியெல்லாம் பெரு வியப்பும், மரியாதையும் ஏற்பட்டது என்னுள். அந்நாலில் நான் தரிசித்த உணர்வை தமிழ் வாசகர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளத் தோன்றியதன் விளைவே இந்தக் கட்டுரையாகும்.

திருமதி.அஜித் கோர் தனது குறிப்புரையில் ஆத்மா மீது நீடிக்கும் வடுக்களாக எங்களும் சில பழையதும், அவ்வளவு பழையதுமில்லாத காயங்கள் ஆகின என்று தம் வாசகருக்கு தெரியப்படுத்தவேன்று சில சம்பவங்களை உதாரணங்களாகக் காட்ட விழைகிறார்.

லாகூரில் 1939-40 களில், தனதான சிறுபால்யத்தின் வாயிலில் மிக அழகான பெண்மணியாக தன்னுள் பதிந்து கிடக்கும் மன்றா எனும் பெண்மணி பற்றிக் குறிப்பிட்டு, தனது வீட்டின் கழிவறைகளையெல்லாம் துப்புரவு செய்து தருகின்ற அந்தப் பெண்மணிக்கு தனது வீட்டு வேலைக்காரியால் நாய்க்கு வீசப்படுவது போன்று உணவு வீசப்படும் விதம் தான் இப்போதும் நினைத்தும் வெட்கப்படுமாவு- கடவுளிடம்

மன்னிப்புக் கோருமளவு- தன்னை வதைத்தது பற்றியும், லண்டனில் 1978 கனில் ஒரு உயர்குலச் சீக்கியப் பெண்மணியால், ஒரு தாழ்ஜாதியெனக் கருதப்பட்ட இன்னுமொரு சீக்கியப் பெண்மணிக்கு இழைக்கப்பட்ட அவமானத்தை நேரில் கண்டு அடைந்த சொல்லொன்னா வெட்கம் பற்றியும் கூறி “நம்மைச் சுற்றிலும் ஒரு தவறான மனித சமூகமாகவே கருதப்பட்ட பெரும்பாலான இந்தத் தாழ்ஜாதி மக்கள் நமது வீடுகளைத் துப்புரவு செய்வோராக, வீதிகளில் குப்பை அள்ளுவோராக இருந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தகையதொரு பெரும்பான்மை சமூகத்தின் துயரங்கள், மன்னோ பற்றியெல்லாம் எந்தளவு குருடாக இருந்துவிட்டோம் என்பதில் பிரக்கும் எனது தனிப்பட்ட கவலையின் காரணமாகவே, என் ஆன்மாவை துப்புரவு செய்யுமுகமாகவே இந்த இதழை தலித்துகளுக்காக இலக்கிய இதழாகக் கொணர விழைந்தேன்” என்கிறார் அவர்.

“பெளத்தர்களும், சைன் இலக்கியவாதிகளும் இந்தியாவின் சுதந்திரமான பாரம்பரிய இலக்கியத்தை வளப்படுத்தியவர்களாகக் கருதப் பட்டனர். 1970 கனில் இந்தவகை இலக்கியங்கள் சமூகத்தின் கட்டுகளை உடைத்து முன்னொருபோதுமில்லாதவாறு புறப்பட்டுவர ஆரம்பிக்க, தலித் துயரங்களை மொழிகளில் வீரியம் கொண்டு எழுந்தது. பஞ்சாபி, ஹிந்தி, தமிழ், தெலுங்கு, ஓரியா, வங்காளம், மலையாளம் என பல மொழிகளில் பல எழுத்தாளர்களை தலித் துயரங்களை தோற்றுவித்தது. இயற்கையும், கலாசாரமும், வரலாறும் அவர்களது ஆக்க இலக்கியங்களில் அதிகம் இடம்பிடித்துக் கொள்ள இந்தியாவின் குலச் சமூகமாகிய இவர்கள் தமக்கான வாழும் நிலத்திற்கான உரிமையையும், வாழ்க்கைக்கான உரிமையையும் கோர இலக்கியத்தை ஊடகமாகக் கிடைத்தனர்” என்கிறார் கே.சச்சிதானந்தன் தனது ஆசிரியர் குறிப்புரையில்.

பகத் சிங்-சஹீட் அவர்களின் “தீண்டத்தகாதோர்” எனும் தலைப் பிட்ட கட்டுரை பின்னோக்கிய கடந்த காலத்தைய சம்பவங்களை மீட்டுகிறது.

“நமது நாடு உண்மையில் தீயதன் வடிவமாகவேயிருக்கிறது. இங்கே பல வினோதமான வினாக்கள் தொடுக்கப்படுகின்றன. அவற்றிலே பெரும்பான்மையான கேள்விகள் சுமார் முப்பது கோடி சனத்தொகையில் சுமார் ஆறு கோடியாகயிருக்கும் தீண்டத்தகாதோர் பற்றியே ஆர்வம்

காட்டுகின் றன. உதாரணமாகச் சொல் வதானால், “ஓரு தீண்டத்தகாதவர் - ஹரிஜனநுடன் தொடர்பு கொள்வது என்பது உயர்சாதியினரின் கட்டுப் பாட்டுக்குள் நாமில்லை என்று அர்த்தம் தருமா?“ “கோயிலில் வாழும் தெய்வங்கள் தாழ்ஜாதியினரின் கோயிலுக்கான வருகையினால் கோபம் கொள்ள மாட்டார்களா?”, “ஹரிஜனங்கள் நீரள்ளுவதால் கிணற்றுநீர் குடிப்பதற்கு உகந்த நிலை என்கிற அந்தஸ்திலிருந்து நீங்கித் துப்புரவு கெடாதா?”, இருபதாம் நூற்றாண்டில் கூட இவைபோன்ற கேள்விகள் கேட்கப்படுவது எத்தனை பெரிய தலைகுனிவு” என்கிறார் அவர். “இந்தியர் நாம் நம்மை மேன்மைச் சமூகம் என்று பீற்றிக் கொள்கிறோம்; எனினும், நமது போலவே மற்றவர் நிலையை, சகமனிதனைப் பார்ப்பதற்குத் தயங்குகிறோம்.” என்று கவலையுறுகிறார் அவர்.

“மேலைத்தேய நாடுகளைச் சேர்ந்த வெள்ளையர்கள், இந்தியர் களாகிய நம்மைச் சமத்துவமான சமூகமாகக் கருதவில்லையெனக் குறிப் பிட்டு எதிர்ப்புக் குரலெழுப்ப நமக்கென்ன தகுதியிருக்கிறது?” என அவர் வினவுகிறார்.

1926 இல் சிந்தி முஸ்லிம் ஓருவராகியதிரு.நூர் மொஹமட் பம்பாய் சட்டப்பேரவையில் குரலெழுப்பியதை அவர் ஞாபக மூட்டு கிறார். “இந்து சமூகம் சக மனித இனம் ஒன்றை பொதுப் பள்ளிக் கூடத்துக்குள் நுழைய அனுமதிக்காவிடின், ஓரு கிணற்றில் நீரள்ள அனுமதிக்காவிடின் அவர்களுக்கு தமது உரிமையின் பொருட்டு குரலெழுப்ப எந்த உரிமையும் கிடையாது.” என்கிறார் அவர்.

“எத்தனை வெட்கக்கேடு பாருங்கள். நமது மடிமீது நானையக் கூட தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சகிறோம். அது நமது சமையலறையில் சுதந்திரமாய் உலவும். ஆனால், நம் சகமனிதன் ஓருவன் நம்மைத் தொட்டால் எமது தர்மம் அதற்கு இடம் கொடாமல் சினம் கொண்டு எழும்பும். தாய்மார் தமது சூழ்நிதைகளைத் துப்புரவு செய்ய என்னென்ன கடமைகளையெல்லாம் செய்கிறார் கள். ஆயின், அவர் கள் அசுத்தமானவர்களா? நீங்கள் நீங்கள் மட்டுமே தேசத்தின் தூண்கள். தூங்கும் சிங்கங்களே! எழுந்திருப்பீர்களாக!” என அவர் வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்.

“கீர்த்தி”யில் ஜூன் 1929இல் பஞ்சாபி மொழியில் வெளியான இக் கட்டுரையை பேராசிரியர் மல் விந்தர் ஜித் சிங் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்.

“தலித் இலக்கியம் ஏன் முக்கியத்தவம் பெறுகிறது?“ என்கிற எஸ்.ஸ்ரீவீராசன் அவர்களது கட்டுரை, எல்லா இலக்கியங்களும் ஒன்று என இருக்கையில் தலித் இலக்கியம் என தனியொரு பிரிவாக ஏன் இது இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றியும், உன்னத இலக்கியங்களின் தரத்தையும், அவற்றினது கற்பனை வளத்தையும் தலித் ஆக்க இலக்கியம் கொண்டுள்ளதா என்பது பற்றியும் அற்புதமாக ஆராய்கிறது.

அவர் கூறுகிறார்:- “தலித்துகள் தீரா வறுமையை அனுபவிக்கிறார்கள். கற்க அவர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கப் படுவதாகயில்லை. பொருளாதாரச் சீர்குலைவுகள், சாதியை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரிவினைகள், மனித உரிமைகளுக்கான முடிவுறா மறுதலிப்பு என் றெல் லாம் வேதனையை தாழை நீர் நீத விதமாய் இலக்கியத்தாக்கடாக முன்வைக்கிறார்கள். அது அவர்கள் உள்ளிருந்து அனுபவித்த கசப்பூட்டும் பதிவுகளின் அறிக்கையாக இருக்கிறது. ஒரு மிதியுண்ட பெரும் மக்கள் திரளின் விழிப்பூட்டுகின்ற விடுதலையின் குரலாக அதுதன்னை பிரதி நிதித்துவப்படுத்திக் கொள்கிறது.”

அந்தவகையில் தலித் எழுத்தாளர்களாக, கவிஞர்களாக மராத்தி யில் எழுதிய சரண்குமார் லிம்பாலே, ஹிந்தியில் எழுதிய ஓம் பிரகாஷ் வால்மீகி, தெலுங்கு மொழியில் எழுதிய கொலகலூரி இனோச், கன்னட இலக்கியம் தந்த தேவனூர் மஹாதேவ், பஞ்சாபி இலக்கியம் கண்ட இலக்கியவாதிகள் பல்பிர் மதோபூரி, குர்தியல்சிங் இன்னும் பலரை பட்டியற் படுத்தும் இவர், “இவர்களே நீண்டகால மௌனத்தை, நீண்ட நாள் துயரத்தை உணர்ச்சி கலந்த மனசின் குரலாக முன்வைத்தவர்கள்” என்கிறார்.

போலவே, தலித்திய நாவல்கள் மற்றும் சிறுகதைகள் சரித்திரங்களாகத் திகழ்கின்றன. உதாரணமாக, வினோதினி தெலுங்கு பாதையில் படைத்த “கறுப்பு மை” எனும் சிறுகதை ஒரு உயர்குலத்தில் பிறந்த சின்னங்கு சிறுமி தலித்துகளை வெறுத்து ஒதுக்க கொடுரமாகப் பயிற்றுவிக் கப் படுவதை உணர் வழூர் வமான கவிமொழியில்

கெக்ராவ ஸாலைஹா

முன்வைக்கிறது. இதுபோல பல உதாரணங்களைக் கூறி, சமூகத்தின் ஒரு பகுதியான இம்மக்கள் அனுபவித்த கீழ்த்தரமான அவலத்தை வாழும் உதாரணங்களுக்கூடாகக் காட்டி, தலித்துகளின் சிறுகதைகள் என்னவாய் அவர்களது ஆக்கத்திறனை கண்முன் தருவிக்கின்றன என வியக்கிறார் அவர்.

“தலித்தியக் கவிதைகளோ ஆழ்மன உணர்வுகளின் தன்னிச்சையான வெளிப்பாடுகளாகும். அதனுடாக சாதி முறைக்கான எதிர்ப்பையும், சினத்தையும் காட்டி சுதந்திரத்துக்கும், நீதிக்கும் அவர்களது மனங்கள் அவாவறுவதை அக்கவிதைகள் இயம்பி நிற்கின்றன. இந்து புராணங்களில் ஏகலைவன், துரோணாச்சரியார், அகலிகை போன்ற பாத்திரங்கள் தலித் கவிதைகளின் நுட்பமான குறியீடுகளாக வெளிப்படுகின்றன.

அகலிகை உயர்குல ஆண்வர்க்கத்தால் குருரமான முறையில் சிதைக்கப்பட்ட பெண்ணாக, பாலி சுதந்திரத்துக்கு ஏங்கும், அந்தியை எதிர்க்கும் ஆன்மர்வாக, துரோணாச்சாரியார் ஏமாற்றுக் குணமுடைய குரு குருவாக பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுகிறார்கள். மல்கான் சிங்கின் ஹிந்தி கவிதை “ஓ! கேளும் பிராமணரே” தயானந்த படோகியின் துரோணாச்சாரியாரே, இக்கவிதைகளை செவிமடுங்கள்” மற்றும் பல்பிரமதோபூரியின் கவிதைகள், சிவசாகரின் “நடைமுறைச் சரித்திரம்”, வத்தே போயினா ஸ்ரீனிவாசனின் “இன்னுமொரு தாஜ்மஹால்” போன்ற கவிதைகள், குரு புத்தியால் ஒரு இனத்தை அடிமைப்படுத்தி அடக்க முறைக்கு ஆளாக்கும் உயர்குலத்தாரை, தனது பழைய துருப்பிடித்த வில்லை தூட்டில் வெப்ப மாக்கிப் பழிதீர்க்கப் புறப்பட்டிருக்கும் ஒரு நவீன ஏகலைவனை நமக்கு அறிமுகம் செய்கின்றது.

ஹிந்தி கவிஞர்யான பெண்ணிலைவாதி ராஜ்ட் ராணி மீனு எழுதிய “ஏன் ஒரு இலைதானும் அசையவில்லை?” எனும் தலைப்பிட்ட இக்கவிதையைப் பாருங்கள்.

“நாம் கற்பழிக்கப்பட்டபோது,
ஒரு கும்பலே கூடி நம்மைக் கற்பழித்தபோது
என் ஒரு இலைதானும் அசையவில்லை?”

இப்படி நீஞும் இக்கவிதை உயர்குலப் பெண்களுக்கு இது நடந்து

விட்டால் பாராஞ்மன்றமே ஆட்டம் காணும் எனவும், பெண்ணிலை வாதிகள் புரட்சிக் கொடிகள் தூக்குவர் எனவும், கற்பழித்தவனுக்கு மரண தண்டனை சூடக் கொடுத்துவிடுவர் எனவும் எடுத்துக்கூறி, ஒரு கும்பலே சூடித் தம்மைக் கற்பழித்தபோது அனைவரும் மௌனம் காத்ததை வன்ம மாய்ச் சாடி நிற்கிறது. அதற்கான காரணம் மொழிந்து கவிதை இவ்வாறு நிறைவு செய்யப்படுகிறது. “ஏனெனில் நீங்களோ உயர்குலத்தார்; நானோ வெறும் தலித்.”

இழிசனரினது துயரங்களையும், வலியையும் அப்படியப்படியே எடுத்துரைத்து, சமூகத்தின் மனசாட்சியைத் தட்டியெழுப்ப அவர்கள் செய்திருக்கும் காத்திரமான பங்களிப்பின் காரணமாக அவ்விலக்கியம் குறிப்பிடத்தக்களவில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.” என் கிறார் எஸ்.பூஷ்ணிவாசன்.

“தலித் இலக்கியமும் அழகியலும்” என்ற சரண் குமார் விம்பாலேயின் கட்டுரை அடுத்து தொகுதியை அலங்கரிக்கிறது. தலித் இலக்கியமானது தனியொரு இலக்கியப் பிரிவு எனக் கொள்ளப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்கிற சில விமர்சகர்களது கருத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் அவர், அது பற்றிய பரவலான கருத்துக்கள் பலவற்றை முன்வைக்கிறார்.

“1967 இல், தலித் இலக்கியம் சம்பந்தமான கருத்தரங்கொன்று மஹாராஷ்டிரப் பகுதி சாகித்திய மண்டல இலக்கிய மாநாட்டின் ஒரு பகுதியாக மஹாராலேஷ்வர் பிரதேசத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருந்ததாம். தலித் எழுத்தாளர்கள் பலரோடு தலித் பேச்சாளர்களல்லாத பிம்ராவ் குலகர்ணி, வி.டி.ஞாதே, வித்தியாதர், கவி அனில் போன்றோரும் இம்மாநாட்டில் கலந்து கொண்டார்களாம். தனது கருத்தை முன்வைத்து கவி அனில் பேசுகையில், “தலித்துகளின் வாழ்வு பற்றி அனுதாபக் கண்ணோட்டத்தோடு எழுதப்படுவை தலித் இலக்கியங்களாகும்.” என்கிறார். முதற்பார்வையில் இந்தக் கருத்தானது பெருந்தன்மையானது போலத்தான் தோன்றுகிறது. எனினும், இதற்குப் பின்னே வேறொரு வித்தியாசமான கருத்து கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இயங்க ஆரம்பிக்கிறது. தலித்துகள் மட்டுமே தலித் இலக்கியத்தை எழுத முடியும் என்பதை மறுக்கிற கவி அனில், தலித் அல்லாதோரும் தலித் இலக்கியம்

படைக்கலாம் எனவும், அது தலித்துகளின் ஏகோபித்த ஆனுமைக்கு உட்பட்டதொன்றுமல்ல என்கிறார்.

வித்யாதர் முன்வைத்துவள் கருத்தின்படி தலித்துகள் மட்டுமே தலித்துகளின் துயரறிவர் எனும் கருத்து ஓரளவுக்கு மாத்தீரமே உண்மை யாகும் என்கிறார். கற்பனைத் திறனோடு தலித்துகளின் அனுபவங்கள் கலந்து கொடுக்கப்படுவையாகவும் அது இருக்க முடியும் என்கிறார் அவர். எனினும், இன்று வரை தலித்தியர்கள் அல்லாத இம்முதல்வர்கள் தம் கற்பனா சக்தி எங்கு சென்று ஒளிந்து கொண்டுள்ளது என்பது பற்றிய தெளிவுகள் ஒன்றும் அவரது உரையில் கிடையாது எனக்கூறும் விம்பாலே “இறந்த விலங்குகளது உடல்கள் வெட்டுவது அகற்றுவது என்பவற்றை யெல்லாம் தலித்தியர்ல்லாத படைப்பாளி ஒருவர் எங்களும் தன் கற்பனை கலந்து கொடுத்திட முடியும்? தீண்டத்தகாதோரின் ஹிருதயங்களில் துளிர்க்கும் கோபத்தின் கணலை இவர்கள் தம் நாதியற் கற்பனைத் திறன் எப்படிக் கொண்டும்? தன் கிராமத்தின் எல்லையை விட்டு தானே வெளியேறி வராத வித்யாகரது கற்பனைத் திறன் மட்டும் வெளியேறி வந்து விடுமா?” என வினா தொடுக்கிறார்.

“தலித் இலக்கியம் என்பது பிறப்பால் தலித்துகளானோரால் எழுதப்படும் புறக்கணிப்பினது காயங்களை எடுத்தியம்பும் தலித்துகளின் மனசாட்சியின் வெளிப்பாடுகளோயாகும். தலித்துகள் அனுபவிக்கும் இனம்சார்ந்த துயரம் கப்பிய அம்சங்கள் மற்றும் அனுபவங்களை கற்பனை கலந் தெல்லாம் கொடுப்பது என்பது ஒரு போதும் சாத்தியப்படாது. தமதான பிரச்சினைகளையும், வினாக்களையும், வலியினையும் சுமக்கும் வாகனமாக இலக்கியத்தை அவர்கள் கண்டார்கள்” எனக்கூறும் சரண் குமார் விம்பாலே, “அவர்களது இலக்கியமே அவர்களது வாழ்வாக இருந் திருக்கிறது. அது வெறுமனே சந்தோசத்துக்காக மட்டுமே படைக்கப்படும் இலக்கியம் என்று தான் கருதவில்லை எனவும், அதனாலேயே தலித் இலக்கியத்தின் அழகியல் மற்ற இலக்கியங்களது அழகியலிலிருந்து வேறுபடுகிறது. கூடவே, அப்பேத்காரினது எழுச்சியிட்டும் சிந்தனை தலித் இலக்கியத்துக்கு வீரியம் கொடுத்தது.” எனவும் தன் கருத்தை முன்வைக்கிறார்.

மனித இனத்தவர்கள் என்ன அழகின் மீதான பித்து மட்டும் கொண்டவர்கள் தானா என வினவும் அவர், சமத்துவத்தையும்,

நீதியையும், நேஸ்ததையும், விடுதலையையும் வேண்டுகின்றவை அவர்களது எழுத்துக்கள் எனவும், அவற்றின் பொருட்டே அவர்கள் தம்மையேதான் தியாகம் செய்திருப்பவர்களும் கூட என்ற கருத்தையும் முன்வைக்கிறார். அழகினை நாடியும், சந்தோசத்தினை நாடியும் உலகில் இதுவரை புரட்சிகள் எதுவும் நடந்ததுண்டா என வினா எழுப்பும் சரண்குமார் அவர்கள், பெரும்பாலான இராச்சியங்களோ நீதி, சமத்துவம், விடுதலையின் காரணத்தால் மாற்றம் கண்டிருப்பதையும் கட்டுகிறார். சந்தோசம் நாடி எழுதப்படும் இலக்கியங்கள் நம்முள் குதுரைகளத்தையும், அனுதாபத்தையும் தோற்றுவிக்கிறதென்றால் புரட்சி இலக்கியங்கள் மனிதனின் கயமரியாதையினது மனசாட்சியினைத் தட்டி எழுப்பிய பணியைச் செய்திருப்பதாக அவர் வாதம் செய்கிறார்.

பி.பி.அஜய்குமார் அவர்களது கட்டுரை தலித் பெண் படைப் பாளிகள் பற்றியும், அவர்களது இலக்கியங்கள் பற்றியும் ஆராய்கிறது, பாமாவினது “கருக்கு”(2000), “சங்கதி”(2005), மற்றும் சிவகாமியின் “மாற்றத்தின் மீதான பிடிப்பு”, தலித் ஆர்வலர் சீ.கே.ஜானுவரின் “தாய் வனம்” போன்றவை ஆரம்ப அலையை ஏற்படுத்திய ஆக்கங்கள் எனவும், தலித் பெண்களின் எழுத்துகளில் அவை பெரும் சீர்த்திருத்தத்தைக் கொணர்ந்தவை என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். அடிமைத்தளையின் அனுபவங்களிலிருந்து வெளிப்பட விரும்பும் குரல்களாக அவை ஒலிப்பன. ஒன்றை நாம் காணுகின்ற, நாம் கதைகூறுகின்ற பழையையான பாணியிலிருந்து அவர்களது எழுத்துகள் வேறுபட்டு நின்று சவால் விடுப்பன. மக்களை பிரதிநிதித் துவப்படுத்துவதோடு அவர்தம் பிரச்சினைகளை அவை தெளிவற முன்வைப்பனவாகவும் உள்ளன. இவ்விழிசனப் பெண்களின் எழுத்துக்கள் ஏனைய உயர்குலப் பெண்களின் எழுத்துகளைவிட வேறுபட்டு நிற்க யாது காரணம்? தமக்கான தனித் துவமான கதைகூறும் பாணியொன்றை அவர்கள் எல்லாவிதத்திலும் தேர்ந்தெடுத்தது எப்படி? இவ்வெல்லா வினாக்களுக்கும் தலித் பெண்கள் சிலரின் எழுத்துக்களிலிருந்தே விடைகளைத் தேடி உதாரணங்களாக முன்வைக்கிறார் அஜய்குமார்.

பாமாவின் “சங்கதி” தலித் பெண்களின் முடிவில்லாப் போராட்டத்தை முன்வைப்பது. அதிலே பாட்டியின் விமரிசனம் ஒன்று தலித் பெண்களின் துயர் நிலையைச் சொல்லும் இப்படி:- “பெண்கள் தாம் நெனச்சமாதிரியெல்லாம் தம் நிலை மறந்து இந்த இடத்துக்கெல்லாம்

வரக் கூடாது. மேல்சாதியினரின் கண் உன்மேல் பட்டுட்டா போதும் நீ முடிந்தாய். இமுத்துப்போய் உன்னை கற்பழிச்சு துறையாடிடுவாங்க.” இப்படிப் பாட்டியாகவும், தாயாகவும் ஓளிரும் பாத்திரங்களின் ஓலிக்கின்ற ஆக்ரோஷக் குரல்கள் பல சேதிகளை முன்வைக்கின்றன. அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு அதன் கருத்துகளை அப்படியப்படியே முன்வைக்கத் தவறி விட்டதாகவும் வாதம் செய்யப்படுகிறது. “பொம்புளா”, “பொட்டச்சிக” போன்ற சொற்களை அடையாளப்படுத்த வெறும் “வுமன்” என்கிற சொல்லாட்சி போதுமா எனக் கேள்வியேழுப்புவர் விமர்சகர்கள்.

தலித் சமூகப் பெண்கள் பள்ளி செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. கலாநிதி. சௌலா தாக்பூர் ஹிந்தியில் எழுதுகின்ற தலித் பெண்ணிலைவாத எழுத்தாளர் ஆவார். அவரது தன் வரலாறு கூறும் நூலில் தன் தாய் பள்ளி செல்லவிடாமல் வீட்டில் தடுத்து வைக்கப்பட்ட குரு அனுபவத்தை அற்புதமாக விளக்குகிறார்.

“என் தாய் பன்னாபாய் அவர்களால் பள்ளி செல்ல முடியவில்லை. “பெண் பிள்ளைகள் படிச்சு என்னத் த செய்யப்போகுதுகள்?” என்கிற மாதிரி மனோபாவமே அங்கு காணப்பட்டது. அத்தகைய மனோபாங்குடன் தீண்டாமையின் அகோரக்கரம் அவர்களது கல்விக்கான சகல கதவுகளையும் அடைத்தே வைத்துவிட்டது.” எனக்கூறும் அவர் மேலும் சொல்கிறார். “சாதியும், கண் மூடித்தனமான அடக்குமுறைகளும் ஆழமாக வேறுன்றியிருந்த மத்திய பிரதேசக் குடும்பங்களிலிருந்து அவர்களை எதிர்த்து வெளிக்கிளம்புகின்ற சக்தியைநாம் பெற்றிருக்கவில்லை.”

சில ஹரிஜனப் பெண்கள் பள்ளி செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டார்கள் அதிருஷ்டவசமாக. பாமாவின் தன் வரலாறு கூறும் நூலாகிய “கருக்கு”வில் அவரது அனுபவம் இப்படிப் பேசகிறது.

“எப்போதுமே நமது வகுப்பாசிரியர் மற்றும் உடற்பயிற்சிக்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர் ஹரிஜனப் பிள்ளைகளை நிற்கச் சொல்லியே பணிப்பார். பாடவேளையோ, காலைக்கூட்டமோ நாம் நின்று கொண்டே யிருப்போம். அவர்கள் எப்போது நம் பெயரை அடையாளப் படுத்துவரோ அப்போதே நாம் உட்கார அனுமதிக்கப்படுவோம். மிகப் பாதிக்கப் பட்டதாய் உணர்ந்தோம். ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் பிள்ளைகள்

முன்னே வெட்கத்தில் தலைகுணிந்து ஏதோ தவறு செய்துவிட்டமாதிரி நிற்போம். ஆம். அது பெருத்த அவமானம். வறுமையுடன் இந்த அவமானம் ஏராளமான பள்ளி மாணாக்கரை கல்வி நிறுவனங்களைவிட்டு பாதியில் இடைவிலகுமாறு செய்து விட்டிருந்தது.”

சுசீலா தாக்பூர் மாறுபட்டதொரு கதை வைத்திருக்கிறார் சொல்லுவதற்கு.

“நான்காம் வகுப்பு. உயர்சாதிப் பிள்ளைகளுக்கு ஆசிரியர் சங்கீதமும், நடனமும் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். நான் அக்குழவில் அனுமதிக்கப் படவில்லை. ஒருநாள் நடனப் பயிற்சியில் எனக்கும் கலந்து கொள்ள ஆசை பிறக்கவே குழவில் நானும் சேர்ந்து ஆடிக் கொண்டிருந்தேன். சாந்தி பெஹன்ஜி(ஆசிரியர்) குழவை விட்டும் என்னைத் தூரத்தியடித்து “நீ எப்படி இவர்களிடையே வர முடிந்தது? நீ ஆடக்கூடாது இவர்களோடு” என்கிறார். எனக்கு அவர் என் இப்படிச் சொல்கிறார் என்கிற காரணம் புரியவில்லை. “சிலவேளை அவர்கள் உயர்சாதியினர் என்பதனால் இருக்கும்.”

“தாழ்ஜாதியில் பிறந்துவிட்டால் நாம் இழினர் என்றே மரணம் வரை கருதப்பட்டோம்” எனத் துயருறும் பாமா, “மரணத்தின் பின்னும் அந்நிலைபாடு முற்றாக மறைந்து விடுவதில்லை.” என் கிறார். “சாதிப்பிரிவினை எல்லா மூலைமுடுக்குகளையும் ஊடுருவி, நம்மைப் பைத்தியங்களாக்கி அலைய விடும்வரை ஓயாதிருந்தது. இந்த மனப்பாங்கு கல்வியில் முன்னேற்றம், கல்விக்கான வழிவகைகளைத் தேடல் என்பதிலிருந்தெல்லாம் நம்மை சதாவும் அப்பால் வைத்திருந்தது.” என்கிறார் “கருக்கு”வில்.

தலித் தெலுங்குக் கவிஞரு சல்லாப்பல்லி ஸவாருப்பரணி தனது கவிதை ஒன்றிலே தலித் பெண்கள் சமூகத்தில் கட்டுண்டு வைக்கப் பட்டிருக்கும் இழிநிலை குறித்துச் சொல்கிறார். அக்கவிதையின் இடைநடு வரியொன்று இப்படிநீஞும்.

“அந்த அபாயம்

என்றென்றைக்குமாகச் சூழ்ந்தேயிருக்கிறது,
கிணற்றடிக்கும் குழிக்குமிடையே

நம்மைநசுக்கிவைத்து.
 நான் என் சொந்த வாழ்வை
 வாழ்ந்ததுஎப்போதுநிகழ்ந்தது,
 ஒரு கண்ணத்தே அறைந்து
 ஆன் வீட்டிலே நம்மைக் கட்டுப்படுத்த
 வீதியில் மறுகண்ணத்தே அறைந்து
 சாதி நம்மைக் கட்டுப்படுத்துகையில்... ?”
 “தீண்டாமையின் புது வடிவங்கள்” என்றோரு செய்தித் துணுக்கு
 பல அதிர்வு தரும் சேதிகளை முன்வைக்கின்றது.

மயிர் சிரைக்கும் நாவிதன் கடையிலே கூட “மற்றையது” எனக்
 குறிப்பிட்டு வேறாக ஒரு கதிரை இருக்குமாம் இவர்களுக்காக தமிழ்
 நாட்டின் சில பிரதேசங்களில் இன்றும் கூட.

மதுரை மாவட்ட தணியமங்கலம், ஆண்டார்கோட்டாரம் போன்ற
 கிராமங்களில் தபால்காரன் தலித் குடியிருப்புகளுக்குள் செல்ல
 மறுப்பதால் காசோலையோ, தந்தியோ, கடிதமோ பெற அவர்கள்
 தாமாகவே தபாலகங்கள் செல்ல வேண்டிய நிலை உள்ளதாம்.

தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் உள்ள வேலாயுதபுரம் கிராமத்தில்
 உயர்ரக நாய்களை வளர்ப்பதற்கும் தலித்துகளுக்கு அனுமதி கிடையாது; மாட்டுவண்டி, சைக்கிள் ஓட்டவெல்லாம் அனுமதி கிடையாது; பண்டிகை
 நாட்களில் மத்தாப்பு கொளுத்த அனுமதி கிடையாது; பொதுப்
 பஞ்சாயத்துக் காட்சிகளைத் தொலைக்காட்சியில் பார்க்க இவர்கள்
 அனுமதிக்கப்படுவதில்லை; லொண்டரிகளில் தணியாக அலுமாரிகள்
 வைக்கப்பட்டு இருக்குமாம் இவர்களுக்காக; அருந்ததியார் இன்
 மாணாக்கர் மட்டுமே பள்ளிக்கூடங்களில் கழிவறைகள் துப்புரவு செய்தாக
 வேண்டுமாம்.

“மாடசாமி”, “முனியசாமி” போன்ற பெயர்களை உடையோர்
 “சாமி” எனப்படும் சௌல்லானது மரியாதைச்சுட்டாக இருப்பதால்,
 அதைத் தவிர்த்து “மாடன்” என்றோ, “முனி” என்றோதான் அழைக்கப்
 பட்டாக வேண்டுமாம். மனித மலத்தை உண்ண அவர்கள் வற்புறுத்
 தப்படும் நிலையும் உள்ளதாம். இவை பற்றி மாவட்டக் கலெக்டருக்கு

தாக்கல் செய்யப்படும் வழக்குகள் பெரும்பாலும் வெற்றி காண்பதில்லை என அறிவிக்கும் அரசதரப்புச் செய்தியாளர் “பெரும்பாலும் உயர் குலத்தாருக்கு மறைமுக ஆதரவு காட்டுவோராக பொலிசார் இருப்பதே இதற்குக் காரணம்” என்கிறார்.

கலாநிதி. ஈ.வி.ராமசிருஷ்ணன் “சயமும் சமூகமும்” என்ற தனது கட்டுரையில் தலித்திய தன் வரலாறு கூறும் கதைகள் பற்றி ஆராய்கிறார். “தலித்திய தன் வரலாறு கூறும் கதைகளின் மாதிரிகள் இதுவரை காணாத புது மாதிரிகளாக உள்ளன.” எனக்கூறும் இவர், உதாரணங்கள் பலதை முன்வைக்கிறார். “அக்கார்மாவி” எனப்படும் சரண்குமார் லிம்பாலேயின் வாழ்வியல் நூலானது வறுமைக்கும், இனப்புரட்சி பாகுபாடு என்ப வற்றுக்குமிடையே நடைபெற்ற போராட்டங்களின் ஆவணம் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

“பாகாரி” எனப்படும் ஒருவகை உணவுப்பண்டத் திருட்டைப் பற்றி அவர் வர்ணிப்பார் இப்படி:- “ “பாகாரி” மனிதனைப் போலவே விசாலமானது. அது வானம் போல பரந்தது. தூரியனது பிரகாசம் போலயிருக்கும். பசி மனிதனைவிடப் பெரியது. நரகத்தின் ஏழு வளையங்களை விடவும் பெரியது. மனிதன் “பாகாரியின்” அளவு அல்லது அவனது பசியினது அளவே பெரியவன். பசி அவனைவிடச் சக்தி வாய்ந்தது. ஒரு தனி வயிறு இந்த அண்டத்தைப் போல....” நாளாந்த வாழ்வுக்கான அவர்தம் போராட்டத்தை அற்புதமாகத் தொடங்கிச் செல்வார் அவர் இப்படி.

லக்ஷ்மன் மானே அவரது வாழ்வியல் நூலான “உபாரா”வில் மத்தியதர வர்க்கத்தினரான மகாராஷ்டிரியருக்கும், “காய்காடி” சமூகத்தி னருக்குமான இடைவெளியைக் காட்டுகிறார். “நான் உள்ளார்ந்து பொங்கிய கோபத்தில் கொதித்தேன், இன ரீதியாக தரக்குறைவாக நடத்தப்பட்டபோது. அந்த வயதிலும் என்னால் நிலைமையைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.” என்கிறார். இந்த வாழ்வியல் நூல்கள் அச்சமூக அமைப்பின் பண்புத்தரத்தை அற்புதமாக விபரித்து நின்றன.

சங்காருகாரத் தனது நூல் ஒன்றில் தனது தந்தை அழுகி நாறும் சடலமொன்றைக் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து எடுக்குமாறு ஒரு பொலிஸ் கான்ஸ்டபிலால் பலவந்தப்படுத்தப்பட்டதைப் பற்றிக் கூறி, “ஒரளவேனும்

நம் உரிமையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவே நான் சட்டத்தரணியாகவும் ஆனேன்.” என்கிறார். பொது உலகுக்கு முகம் கொடாத ஒரு புறப்பிர தேசத்திலே தாம் வாழ நேர்ந்த அவ்வத்தை அவர் அதிலே அடிக்கடி மீட்டிச் செல்கிறார்.

சித்திலிங்கையா தனது நூலில் புதைகுழிக்கருகே தாம் வாழ நேர்ந்தது பற்றி விபரித்துச் செல்கிறார். நண்பர் தன்னைப் பற்றி விசாரித்து வந்தால், “அவன் புதைகுழியில்” என்று அம்மா சுருங்கக் கூறுவாராம். ஒருதடவை அம்மா அப்படிக் கூறியதை ஒரு நண்பன் தவறாக விளங்கிக் கொள்ள நேர்ந்து, “என் அவன் இறந்து விட்டானா?” எனக்கேட்டு அதிர்ந்து போனதை ஞாபகிக்கிறார்.

பாமா “கருக்கு”வில் எழுதுகிறார். “நாயக்கர் குடும்பம் வீச ஆயத்தப்படுத்தியிருந்த உணவை பாட்டி எடுத்துக்கொண்டு வருவதை நான் முன்னமேயே அறிந்திருந்தேன். ஒருநாள் பாட்டியோடு நானும் சென்றிருந்தேன். தன் வேலைகளை முடித்து தான் கொணர்ந்த பாத்திரத்தை பாட்டி கழிவுநீர்க்கானருகே வைக்கிறார். நாயக்கர் பெண் வந்து தூரமாய்த் தள்ளி நின்று பாட்டியின் பாத்திரத்தில் உணவைப் போட்டார். நான் அதை ஏதிர்த்தபோது பாட்டி இப்படிச் சொன்னார், “இவர்கள் மஹாஜனங்கள். இவர்கள் இல்லையெனில் நாம் உணவின்றிச் சாக வேண்டியதுதான்.”

ஓம் பிரகாஷ் வாஸ்மீகி தனது வாழ்வியல் நூலுக்கு “வீசப் பட்டவை” என்றே பெயரிட்டிருக்கிறார். வீசப்பட்ட பூரிகள் மழைக்காலம் கருதி காய வைக்கப்படும் அனுபவத்தை அதிலே அவர் விபரிக்கிறார்.

சரன்குமார் வாழுதற்காக குப்பை சேகரித்த அனுபவத்தைச் சொல்வார். குப்பையில் பொறுக்கும் காகிதங்களை தான் வாசிக்கவென்று நின்று தாமதிப்பதை ஞாபகமுட்டுகிறார். “ஒரு கையில் குப்பை இருந்தது. மறு கையில் நமதான பசியை நாம் சமந்திருந்தோம். அவர்கள் நாம் சேகரித்த குப்பைகளின் பாரத்தை அளவிடுவர். குப்பைக்கு பதிலாக நமது பசி அளக்கப்பட மாட்டாதா என நான் ஏங்குவதுண்டு. அப்போதுதான் நம் பசி யின் கனம் தெரியலாம். சிலவேளை நமது பசியை மட்டுமென்றி, நம்மையே அளக்கத் தராசிலே நிறுத்த வேண்டுமென்று நான் விரும்பினேன். நாள் முழுக்க நாம் தேடிய குப்பைகளின் அளவுக்கேளும்

நாம் இருக்கமாட்டோமா....?"

பாமாவின் இன்னொரு அனுபவம் இப்படி நீண்டு செல்கிறது. ஒருதடவை பள்ளியில் திருட்டுப் பட்டம் தட்டப்பட்டதாம் பாமாவுக்கு. "நீ உண்மையான பறையர்களது தன்மை என்னவென்று நிருபித்து விட்டாய்." என்று ஆசிரியர் ஏசியிருக்கிறார். அன்று அழுததைச் சொல்லி அவர் தொடர்ந்து எழுதுகிறார் "இன்னமும் அந்த அழுகை தொடர்கிறது..." என்பதாக.

ஓம் பிரகாஷ் வால்மீகி வகுப்பறையைக் கூட்டிப் பெருக்க எப்போதும் பலவந்தப்படுத்தப்படுவாராம். ஆனால், வகுப்பறையில் அமர உரிமை கிடையாதாம் அவருக்கு. கிராமத் தலைவரிடம் இது பற்றித் தன் தந்தை முறைப்பாடு செய்தபோது, "வகுப்பைக் கூட்டத்தானே கேட்க்கப் பட்டான். அது என்ன பெரிய விடயமா?" என்று கேட்டாராம் கிராமத் தலைவர்.

சமூகத்தில் சேர்க்கப்பட்ட இவ்வாறான அனுபவங்களின் தொகுப்பாக இந்த சுயவரலாறு கூறும் நூல்கள் உள்ளன. "நான் துடைத்து அழிக்க முயன்ற இனப்பிரச்சினைகளின் கறை இருட்டுச் சூழ்ந்து கிடந்தது. நான் உடைந்து போனேன். ஒரு குரூ நோயால் பாதிக்கப்பட்ட மனிதன் நோயிலிருந்து மீண்டு வந்தால் இருக்க முயலுவானே அது போல முயற்சித்து என்னை நான் நிலைநிறுத்தினேன்." என்கிறார் மானே. "வெட்கக் கேட்டினதும், கீழ்த்தரத்தினதும், புரட்சியினதும் சேகரிக்கப் பட்ட அனுபவங்களாக மிரிந்து, ஏனைய சாதாரண சுயவரலாறு கூறும் கதைகளிலிருந்து அவை மாறுபட்டு நிற்பதைக் காண்கிறோம்." என்கிறார் ராமகிருஷ்ணன் அவர்கள்.

அடுத்து பாமாவுடனான நேர்காணல் ஓன்று இடம்பெறுகிறது. பாமா 1958ல் மதுரைக்கருகில் புதுப்பேட்டையில் பிறந்தவர். 18ம் நூற்றாண்டுகளில் அவரது குடும்பம் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவிக் கொள்கிறது. அவரது தந்தை துசூராஜ் இந்திய இராணுவத்தில் பணி யாற்றியவர். தன் முழுச் சம்பளத்தையும் தன் குழந்தைகளின் கல்விக்காகவே செலவழித்தார். தாயாரது பெயர் செபஸ்தியம்மா. பாமா தூத்துக்குடியிலுள்ள சென்.மேரி கல்லூரியில் தன் கற்கை முடித்து, சில கல்விமாணி கற்கையின் பின்னர் ஆசிரியையாகக் கடமை புரிந்து, சில காலத்தின் பின்னர் ஒரு கொன் வன்டில் கன்னியாஸ் திரியாக

வரவேண்டுமென்ற கனவில் இணைந்து கொண்டு ஏழு ஆண்டுகளின் பின் அங்கும் பாகுபாடு நிலவுவதைக் கண்டு உளம் கொதித்து, அதையும் கைவிட்டு, மறுபடியும் ஒரு பள்ளிக் கூடத்தில் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றவர். இப்போது காஞ்சி புரம் அருகே ஒரு பாடசாலையில் பணியாற்றுகிறார். 1992ல் அவர் எழுதிய “கருக்கு” வாழ்வியல் நூலானது, அவரை ஒரு கவனத்துக்குரிய சிறந்த எழுத்தாளராக உலகுக்கு இனங்காட்டியது. “சங்கதி”, “வன்மம்”, “குசம்புக்காரன்”, “ஓரு தாத்தாவும், எருமையும்” போன்றவை அவரது இதரபடைப்புகளாகும்.

“ “நான்” என்கிற கோபாவேசத்துக்கும், பொதுவான தலித் பெண்களுக்குமிடையோன மனமுரண்பாட்டைத் தணிக்கவே “கருக்கு” எழுதப்பட்டதா?” என்கிற கேள்விக்கு பாமா இப்படி பதிலளிக்கிறார்.

“ “கருக்கு” உண்மையில் என் வாழ்வில் என்னை மிக வருத்திய வலிகளினால் உண்டான படபடப்பிலிருந்து தணியச் செய்து கொள்ள எனக்கு நானே எழுதிக் கொண்டது தானே தவிர, பிரசரம் கருதி எழுதப் பட்டதல்ல. “கொன்வன்டை” விட்டுச் சென்றபோது, ஜீவிதம் எப்படி யிருக்குமென்று நான் அறிந்திருக்கவில்லை. என்னிடம் எந்தக் கணவுகளோ, நம்பிக்கைகளுமோ அறவே இருக்கவில்லை. வாழவேண்டும் ஆதலால், துணைக்கு யாரும் இல்லையாதலால் முதலில் ஒரு தொழில் தேவைப் பட்டது எனக்கு. அம்மா அன்பாய்த்தான் இருந்தாள். ஆனால், அவளாலும் எனக்கு உதவ முடியாத நிலை அப்போது. தொழிலும், உதவிகளுமின்றி நாதியற்ற நிலையுணர்ந்தேன். கொன்வன்ட் பயிற்சிகளிலிருந்தும் தப்ப முடியா திருந்தது. என்னை நான் மறுபடி இனம் காணவே “கருக்கு”வை எழுதினேன். “சங்கதி” மாறுபட்டது. இந்நாவல் தலித் பெண்கள் மீது கவனத்தை ஈர்ப்பது. தலித் கலாசாரத்தை விபரிப்பவராகிய “நான்” இற்கும், தலித் என்கிற நிதர்ச்சனத்துக்குமிடையே குழப்பங்கள் இல்லை. எல்லாக் கெரக்டர்களையும் - கதாபாத்திரங்களையும் திரட்டுகிற “நானாக” இங்கே நான் வெளிப்படுகிறேன். தலித் கலாசாரத்தின் புரட்சிப்போக்கை வெளிக் கொணருவதே என் எழுத்தின் பிரதான இலக்கு. வன்முறையை அனுபவிக் கிறபோது தலித்துகளின் குரல் எங்களும் ஒலிக்கிறது, எதிர்க்கிறது என்பதையே நான் எழுதுகிறேன். “கருக்கு” என் வாழ்வியல் கதைதான். ஆயினும், என் சமூகத்தின் வாழ்வோடு என் கதையும் சேர்ந்தே இருக்கிறது. “நான்” என்கிற அடையாளம் நாவலில் இருந்தாலும், தலித் பெண்களது இருப்பை

விபரிக்கவே இரண்டும் எழுதப்பட்டன. ஒவ்வொரு பெண்ணும் தலித் அடையாளத்தை நிலை நிறுத்தவே முயல்கிறாள்.

பெண்கள் எப்போதும் இரண்டாம் தர குடிமக்கள் உலகில். தலித் பெண்களுக்கோ அதைவிட ஆழமான இரண்டாம்பட்ச நிலை. தலித் என்கிற அடையாளம் வேறுபட்ட பிரச்சினைகளை அவர்களுக்குத் தருகிறது. மற்றப் பிரச்சினைகள் எல்லோருக்கும் பொது என்றிருக்க, தலித் பெண்களோ வாழுவதற்காக சாக வேண்டியிருக்கிறது. அதையே என் கதையில் விபரித்துள்ளேன்.”

தமிழ் தலித் பெண் எழுத்தாளர்கள் பற்றி பாமாவின் அவதானிப்பு இப்படி அமைகிறது. “தமிழ்நாட்டிலே தலித் பெண் எழுத்தாளர்களாக சிலரே உருவாக்கம் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஐ.எஸ்.ஏ.அதிகரியான சிவகாமி, அரங்க மல்லிகா, சுகிர்த்தராணி ஆகியோர் அவர்களுள் சிலர். எல்லா வீடுகளிலும் ஆண் கள் கற்க அனுமதிக் கப்படுகிறார் கள். பெண் பிள்ளைகள் வீட்டு வேலைகள் செய் வதற் காக நிறுத்தப்படுகிறார்கள். கல்வி இல்லையாதலால் அவர்களிடமிருந்து ஆக்கத்திற்கன எதிர்ப்பார்ப்பது எப்படி? ஆனால், நீங்கள் கேட்டுப்பார்த்தால் தெரியும். நல்ல கதை கூறுவோர் நிறைய பேர் இருக்கிறார்கள். சரியான கல்வி இல்லையாதலால், அவற்றைச் சிறந்த கதைகளாக முன்வைக்கிற சாமர்த்தியம் அவர்களுக்குக் கைகூடி வரவில்லை. பாதியில் கல்வியை கைவிட்ட பெண்களது எண்ணிக்கை தலித் சமூகத்தில் மிக உயர்வு. அவர்களது அனுபவங்கள் எல்லாமும் தனித்துவமானவை. தலித் பெண்கள் தனித்துவமானவர்கள். ஆயினும், அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படவில்லை.”

“மலையாளத்தில் உங்கள் எழுத்துக்கள் மூலக்கருத்து சிதைவு றாமல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளதா?” என்கிற கேள்விக்கு பாமாவின் பதில் இப்படி அமைகிறது. “மூலக்கருத்து முழுக்க இழக்கப்படவில்லை. மலையாளமும், தமிழும் ஒன்றுபோலிருப்பதால், மலையாளத்துக்கு மொழிபெயர்ப்பது சாத்தியமாக உள்ளது. ஆங்கிலம் அப்படியல்ல. மூலக்கருத்து சற்று மாறியுள்ளது. எனினும், மொழிபெயர்ப்பு மிக அவசியமானது. தன்னைத் தானே அறிய வைத்தல் என்பது ஒருவருக்கு மிகவும் கடினம். என் புத்தக பிரசுரத்துக்காக நான் நிறைய சிரமங்கள் பட்டாக வேண்டியிருந்தது. தலித் இலக்கியமானது முன்பு பிரபல்யம்

பெற்றிருக்கவில்லை. மிக நீண்டகாலமாகவே தலித்தியரல்லாதோர் தலித்துக்களை மங்கிய வெளிச்சத்திலேயே அடையாளம் காட்டி வந்திருக்கிறார்கள். எனது நூல் ஆங்கிலத்தில் பிரசரமானபின்னேதான் கவனத்தைப் பெற்றது. செய்தித்துறை, அச்ககப் பணி புரிவோர் எல்லோருமே உயர் குலத்தினரோடேயே இருக்கிறார்கள். தலித் எழுத்துக்களை தலித் சமூகத்திலிருந்து வருவோரே மொழிபெயர்த்து வழங்கும் நிலை வர வேண்டும்.”

கிறிஸ்தவ மதத்தில் இனப்பாகுபாடுகள் நிலவுதல் பற்றி பாமா இப்படிப் பேசுகிறார். “கடவுளின் முன் அனைவரும் சமம் என்று கிறிஸ்தவம் சொன்னாலும், இது பூரணமாக நடைமுறையில் இல்லை. தலித் கிறிஸ்தவர்கள் இதன் பொருட்டு போராடுகிறார்கள். கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவம் சற்று இதை வரவேற்கிறது. தலித்திய இந்துக்களுக்கும், தலித் கிறிஸ்தவர்களுக்குமிடையில் முடிவற்ற பகையுணர்வு உள்ளது. இயக்கத் தலைவர்கள் இரு சாராயரையும் இணைத்திடப் போராடி வருகிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் என்பது வீதமானோர் ரோமன் கத்தோலிக்க தலித்துகள். ஆயினும், தமிழ்நாட்டுக் கிறிஸ்தவ கத்தோலிக்க தேவாலயங்களில் தலித்தியர் களுக்கு உயர் அந்தஸ்துக்கள் எதுவும் கொடுக்கப் படுவதில்லை. தலித் கிறிஸ்தவர்களின் போராட்டங்கள் காரணமாக சில மாற்றங்கள் தற்போது நடைபெற்று வருகின்றன.

பெரும்பாலான கொன்வன்டுகளில் இனப்பாகுபாடு அதிகமாக காணக் கிடக்கிறது. என் அனுபவத்தின்படி, எல்லா மட்டங்களிலும் இனப்பாகுபாடு உள்ளது. பல தலித் கன்னியால்திரிகளுடன் பேசிப்பார்க்கும் சந்தர்ப்பங்கள் எனக்கு வாய்த்தன. அவர்கள் தாம் சமமாக நடத்தப்பட வில்லை என்பதை உணர்ந்திருக்கிறார்கள். கொன்வென்ட் வாழ்க்கை நரகமாக உள்ளது. பலர் தப்பித்துச் செல்ல முயலுகிறார்கள். எனினும், மதத்தின் கட்டளைகளுக்குள்ளும் கூட தலித் சமூகத்தின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்ட தனிநபர்கள் இருக்கவும் செய்கிறார்கள்.”

“ஏன் உங்கள் எழுத்துகளில் அன்பு-காதல் என்பவற்றுக்கான கவனிப்பு மிகக் குறைவாக உள்ளது?” எனக் கேட்கப்பட்டபோது, “நாம் அன்போடு போராடுகிறோம். தலித்தியக் கலாசாரத்தே அன்பென்பது பொதுவாக அற்புதமான காட்சி. என் “சங்கதி”, மற்றும் பல சிறுக்கதைகளில் அன்புக்கான கவனிப்பு இருக்கவே செய்கிறது.” என

விடை பகர்கிறார் பாமா.

“சமுகத்தோடு தலித்துகள் இணைந்து போக வேண்டியிருப்பதன் தேவையை நீங்கள் உணரவில்லையா?” என்கிற வினா எழுப்பப்பட்ட போது, “சமுகம் நமக்கு சில எல்லைகளை வகுத்தே வைத்துள்ளது. நாம் முயன்று நடுப்பகுதிக்கு வர முயற்சிக்கிற போதெல்லாம் இன்னும் மோச மாக ஒரங்கட்டப்படுகிறோம். நமக்கு ஆதரவு காட்ட வேண்டிய ஒரு முக்கியமான பொறுப்பு சமுகத்துக்கு உள்ளது. தலித்துக்களுக்காக எழுதுவது கூட அவர்தம் அடையாளத்தை உறுதிப்படுத்த வேண்டியே.” என மறுமொழி பகர்கிறார் அவர்.

அந்தப் பேட்டியிலே பின்வரும் கருத்துக்களை பாமா மேலும் முன்வைக்கிறார்.

“நான் ஒரு சாதாரண கிராமத்துப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியை. மக்கள் என்னை ஒரு தலித் பெண்ணாகவே பார்க்கிறார்கள். வாடகைக்கு ஒரு வீடு கொடுக்கக்கூட பின்வாங்குகிறார்கள். கொன்வன்டில் கற்பிக்கிற போது, நிர்வாகம் என்னை உயர்க்குலப் பெற்றோருடன் மோத வைத்துக் கூத்துப் பார்த்தது. தலித் என்பதால் “பறையா ஷ்சர்” என்கிற அடைமொழி ஒன்று உள்ளது. அதை மாற்ற முடியவில்லை எனக்கு.

“கருக்கு” வெளியானபோது பிழையான கருத்துக்கள் கிராமத்து மக்களிடம் இருந்தன. தம் வாழ்வின் இரகசியமான விடயங்களை யெல்லாம் எனது அந்த நூல் அம்பலத்துக்குக் கொண்டுவந்து விட்டதாக அவர்கள் என்னைக் குற்றஞ் சாட்டினார்கள். என் இல்லத்துக்குக் கூட ஆறு மாதங்கள் என்னால் அடியெடுத்து வைக்க முடியவில்லை. அப்பாகூட கடுஞ்சினத்துடனிருந்தார். என் சமுக இளைஞர்கள் சிலரது உதவியோடு நான் அவர்களை எந்தவித அவமானத்துக்கும் ஆளாக்கவில்லை என்பதைத் தெளிவற எடுத்துரைத்த பின்பே என் உண்மை நிலைப்பாடு புரிந்தது அவர்களுக்கு. இப்போது அவர்கள் எனக்கு நிறைய உதவுகிறார்கள். என் சமுகத்துக்குள் நான் போகிறபோது, ஒரு மீன் மீன் நீருக்குத் திரும்புவது போல உணர்கிறேன். என் சமுகத்தைவிட்டுத் தள்ளியிருத்தல், என்னை கதிகலங்க வைத்து நிம்மதியற்ற நிலைக்கு ஆளாக்குகிறது. அந்த விடுதலையுணர்வை வேற்று மனிதர்களுடனான

கூட்டுறவில் என்னால் ஒருபோதும் உணர முடியவில்லை.

தலித் எழுத்தாளர்கள் தமது கிராமங்களைவிட்டு நகரங்களுக்கு இடம்பெயர வேண்டும். தத்தமது எழுத்துக்களை உலகறியச் செய்ய முயல வேண்டும். ஒருதடவை என் கிராமத்தில் நடைபெற்ற சம்பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதையொன்று நான் எழுதி, அது பிரசரமாகி விட, என் கிராமத்தே அது பற்றி அறிய வந்தபோது, ஒரு பெண் சொன்னாள் மற்றவளைப் பார்த்து “பாமா முன்னால் நாம் ஒன்றும் பேசக்கூடாது. பார். அனைத்தையும் அவள் கதைகளில் கொணர்ந்து விடுகிறாள்.” என் ஊரவர்களே எனக்குக்கருத்துறோர்.

“கருக்கு” வெளியானபின் தலித் பெண்களைப் பற்றி நான் எழுத வேண்டுமென்று பலரும் என்னை வற்புறுத்தியதன் பேரில் “சங்கதி”யை எழுதினேன். அவர்தம் வாழ்வு முறைகள், கலாசாரம், கனவுகள், பலங்கள், பலவீனங்கள், ஆவல்கள், போராட்டங்கள் அனைத்தையும் மூன்று தலைமுறைப் பெண்களை-பாட்டி, அம்மா, மகள்-வைத்து வரைந்தேன். நாளாந்தம் அவர்கள் அனுபவிக்கும் உளைச்சல்கள், வேதனைகளுக்கு மத்தியில் அவர்கள் வாழ்விலே அவர்கள் கொண்டிருந்த உறுதியை நான் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

இன்னும் நிறைய திட்டங்கள் உள்ளன. ஒரு தனி மாது தனியே வாழுவதன் போதான அவளது சுதந்திர உணர்வு, அப்படி வாழுவதற்கு அவள் நிகழ்த்தும் போராட்டம் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு நாவல் எழுதி வருகிறேன். மேலும் ஒரு ஆசிரியையாக இருந்து பெற்ற அனுபவங்கள், அவை இரு வகையானது ஒன்று மக்களுக்குக் கற்பிப்பது, மற்றையது அவர்களிடத்தே நான் கற்றது அவற்றையும் வைத்து எழுத என்னம் உள்ளது.

தலித் பெண் எழுத்தாளர் என்ற அடிப்படையில் நிறைய மாநாடு களுக்குச் சென்று வந்துள்ளேன். பல அனுபவங்கள். சில இடங்களில் நல்ல வரவேற்பு. வானத்தே இறக்கைக் கட்டிப் பறந்ததாய் உணர்ந்தேன். சிலவிடத்தே படுப்பாங்கரப் புறக்கணிப்பு. நோகடிக்கும் விமர்சனங்கள், தேவையற்ற வினாக்கள் என்பவற்றுக்கு முகம் கொடுத்து மிக அந்நியமாய், தாழ்வாய் உணர்ந்தும் உள்ளேன் சில மாநாடுகளில்.”

“உங்களது அனுபவங்களினாடாக இவ்வெழுத்துக்கள் வாயிலாக சமூகத்தில் ஏதேனும் மாற்றங்களைத் தோற்றுவிக்க இயலும் எனும் நம்பிக்கையுண்டா?” என்று பாமாவிடம் கேட்கப்பட்டதற்கு அவர் இப்படி பதிலளிக்கிறார். “ஆமாம், நிச்சயமாக. என் எழுத்துக்கள் இளம் தலைமுறையினரிடையே புது நம்பிக்கைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளன. தலித்துகள் உறுதிபெற்றுள்ளனர். தலித்தல்லாதோர் பீதியுற்றுள்ளனர்.

“என் எழுதுகிற்கள்? சுருக்கமாகச் சொல்லுங்களேன்.” என்று இறுதியாக ஒரு வினா எழுப்பப்பட்டபோது, “எனது வித்தியாசமான பாத்திரப் படைப்புகளினாடாக நான் சக்தி பெறுகிறேன் ஆதலால், நான் எழுதுகிறேன். அதுவே என்னை வாழ வைத்துள்ளது. பலவீரர்களது ஆயுதமாக என் எழுத்தை பாவித்தாக வேண்டிய கடப்பாடும் உள்ளது. எழுதுதல் என்னைச் சுகப்படுத்துகிறது. சுதந்திரமாய் உணரச் செய்கிறது ஆதலால், நான் எழுதுகிறேன்.” என்று விடையளிக்கிறார் பாமா.

அடுத்தும் ஒரு நேர்காணல் இடம்பெறுகிறது. கலாநிதி.ஜெய் பிரகாஷ் கர்தம் ஹிந்தியில் எழுதும் ஒரு தலித் எழுத்தாளர். அவரைப் பேட்டி காண்கிறார் கலாநிதி.நிலன் சுகுமார் அகர்வால் அவர்கள். கலாநிதி.ஜெய் பிரகாஷ் கர்தம் ஹிந்தியாவின் உத்திரப் பிரதேசத்தில் காசியாபாத் எனும் ஊரில் ஒரு ஏழைக்குடும்பத்தில் பிறந்தார். தொழிற் சாலைகளில் ஒரு கைத்தொழிலாளியாக ஆரம்ப காலங்களில் வேலை செய்திருக்கிறார். பல அரசு, மாநில வங்கிகளில் பணியாற்றிவர். ஹிந்திய மத்திய செயலகத்தே மொழித்துறை சேவைப்பகுதியில் உதவிப் பணிப் பாளராக இருந்து பின்னர், மொரிசியலின் ஹிந்திய உயர் ஸ்தானிகரின் செயலாளராக தற்போது கடமையாற்றுகிறார். 1999இலிருந்து வெளிவருகின்ற “தலித் சாகித்யா” வருடாந்த சுஞ்சிகையின் ஆசிரியரும் கூட. தலித் இலக்கியம் பற்றிய தனது கருத்துக்களை அவர் பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

“ஹிந்திய இலக்கியங்களில் தலித் இலக்கியம் இன்று பெரும் இடம் பிடித்துள்ளது.” எனக்கூறும் அவர், “அதன் எதிர்காலம் வெகு பிரகாசமாக மிலிர்கிறது.” என மகிழ்ச்சி தெரிவிக்கிறார். அமெரிக்காவில் கறுப்பினத்த வரது பிரச்சினைகளோடு தலித் பிரச்சினைகளை ஓப்பீடு செய்யும் அவர், சில விடயங்களில் தலித்தியர்களது பிரச்சினைகள் வித்தியாசமாக இருப்பதை யும் கூட்டுகிறார். “கறுப்பர்களுக்கு தீண்டத்தகாதவர் என்ற பிரச்சினைகள் எதுவும் கிடையாது. அவர்களுக்குள்ளது இனப்பாகுபாட்டுப் பிரச்சினைகள்

மட்டுமே. ஆதலினால், தலித் இலக்கியம் கோபாவேசம் கூடியது” என்கிறார் அவர்.

மேலும் அவர் கூறுகிறார். “இந்திய இலக்கியங்கள் எனக் கூறப் படும் சிலவகை இலக்கியங்கள் தலித்தியர்களை எப்போதும் நகக்கி வதை செய்வதாக உள்ளன. கடவுள், விதி என்கிற பெயரில் தலித் துஷ்பிரயோகத் துக்கு ஆளாகுதல் நிகழ்கிறது. சுயநலமற்ற பணி புரிய கீதை எதிர்ப் பார்க் கிறது எனக்கூறி, அவர்தம் கடின உழைப்புக்கு எதையும் கோரா திருக்க அவை கற்பிக்கின்றன. எஜமானனால் எது பகரமாகத் தரப்படினும் அது கடவுளின் விருப்பம் எனக்கூறி, அதை மகிழ்வோடு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.”

ஏனைய துறைகளில் தலித்துகளது ஈடுபாடு பற்றி அவரிடம் கேட்கப்பட்டபோது, “நாடோடி இலக்கியம், இசை, பாட்டு, சங்கீதம், ஒவியம் என பல துறைகளில் தலித் இன்று கவனம் செலுத்துகிறது. தலித்திய உணர்வுகளை பெருத்த குரலோடு வெளிப்படுத்தி அவை இவர்களுக்கு எதிராக நிகழ்த்தப்படும் துஷ்பிரயோகங்களை ஓரளவுக்கு உலகறியச் செய்து வருகின்றன.” என்கிறார் அவர்.

“தலித்தியர் படைக்கும் தலித் இலக்கியம், தலித்தியரல்லாதோர் படைக்கும் தலித் இலக்கியம் இரண்டுக்குமிடையே என்ன வேறு பாடுள்ளது எனக் காண்கிறீர்கள்?” என்ற வினாத் தொடுக்கப் பட்டபோது, ஹிந்தி விமர்சகர் மனேஜர் பாண்டி, ரம்னிகா குப்தாவின் தலித் சிறுக்கை களுக்கு வழங்கிய அணிந்துரையினது வரியொன்றை ஞாகமூட்டுகிறார். “கடுவதில் பெறும் அனுபவத்தை சாம்பல் மட்டுமே அறியும் “என்ற வரியே அது.” தலித் மட்டுமே சுடப்படுவதிலிருக்கும் அனுபவம் அறிவர். தயர், வெறுப்பு, அகெளரவம், அநீதி, பாகுபாடு, தீண்டாமை என்கிற பல்வேறு தீ. தலித் அல்லாதோருக்கு அந்த அனுபவம் கிடையாது. தலித்தியர் பால் அவர்களுக்கு அனுதாபம் இருக்கலாம். நலனோம்பல் இருக்கலாம். தலித் அனுபவித்த வற்றைப் பார்த்தவர்கள் மட்டுமே இவர்கள். தலித் இலக்கியம் அவர்கள் அனுபவித்ததை அடிப்படையாகக் கொண்டது.” என விடை வருகிறது அவரிடமிருந்து.

“ஆங்கிலத்தில் தலித் இலக்கியங்கள் மொழிபெயர்க்கப்படுவது கிறந்தது. பெரியதொரு வாசகர் வட்டம் அதன் வாயிலாகக் கிடைத்து

விடுகிறது. தலித் இலக்கியங்கள் உலகமயப்படுத்தப்படல் அவசியம். பல பல்கலைக்கழகங்களில் தலித் இலக்கியங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. ஒக்டோபர் 2006இல் ஜெர்மன் ப்ராங்பார்ட் உலக புத்தகச் சந்தையில் கலந்து கொள்ளச் சென்றிருந்தபோது, தலித் இலக்கியங்கள் பொன், ஹம்பர்க் பல்கலைக்கழகங்களில் கற்பிப்பதைக் கண்டு வியப்புற்றேன். நிறைய மாணவர்கள் தலித் இலக்கியங்கள் சம்பந்தமாக ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதுகிறார்கள். பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, ஜெர்மன், ஐப்பான், கொரியா போன்ற நாடுகளில் இருந்து தலித் இலக்கியங்கள் சம்பந்தமாக ஆய்வில் ஈடுபடும் பலர் அடிக்கடி என்னோடு தொடர்பு கொள்கிறார்கள்.” எனக்கூறும் இவரது நூல் ஒன்று ஐ.பி.எஸ்.பி.ரிஜ்ஸ் என்பவரால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

“இந்திய இலக்கிய பாடத்திட்டத்தில் தலித் இலக்கியம் உள்ளடக்கப்பட என்ன நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட முடியும்?” என்கிற வினா எழுப்பப்பட்டபோது, அவர் பின்வருமாறு தன் கருத்து களை முன் வைக்கிறார். “எழுத்தாளரது பணி எழுதுவது மட்டுமே. பாடத்திட்டத்தில் உள்ளடக்கப்படுவது பற்றி மற்றவர்கள்தான் யோசிக்க வேண்டும். இந்திய பல்கலைக்கழகங்களில் தலித்துகள் எவரும் உயர் பதவிகளில் இல்லை. பாடத்திட்டத்தை வரைகிற குழுவிலும் அவர்கள் அங்கத்தவர்களாக இல்லை. அதனால், அவர்களால் இதை செய்ய முடியாது. எனது “ச்சாப்பர்” நாவல், மற்றும் அநேக சிறுக்கைகள் பல பல்கலைக்கழகங்களில் கலைமாணி, முதுமாணி கற்கைகளுக்காக பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. என் வாழ்வும், பணியும் பற்றி கிட்டத்தட்ட பதினெண்ந்து கல்வியியலாளர்கள் தமது மேற்படிப்புகளுக்கான ஆய்வுகள் செய்திருக்கிறார்கள். ஹிந்தி தலித் இலக்கியத்தில் என் மேற்சொன்ன நாவல் முதலாவதாகக் கருதப் படுகிறது.”

மேலும் அவர் கூறுகிறார். ““தலித் சாஹித்தியா” சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக சமூகப் பொருளாதார, அரசியல், மதப்பின்னடைவுகள், தலித்துகளுக்கெதிராக துஷ்பிரயோகங்கள் அனைத்தையும் வெளிச்ச மிட்டுக் காட்டி வருகிறேன். தலித்துகளின் வாழ்வில் வேரோடியிருக்கும் அறியாமை, வேலையற்ற நிலை, வறுமை, சமூகப் பின்னடைவு என்ப வற்றைச் சுட்டுகிறேன். இது தலிர சிறுவர்களுக்காகவும் இலக்கியங்கள் படைத்து வருகிறேன்.”

ஒரு கூலித் தொழிலாளியாக இருந்து ஒரு நாட்டின் உயர் ஸ்தானிகரது செயலாளராக இன்றிருக்கும் அசாதாரண வளர்ச்சியைக் காட்டும் இவரது தொழில் வரைபு பற்றியும், எது அதில் பொறுப்பு வகித்தது என்பது பற்றியும் கேட்கப்பட்டபோது, “என் மன விருப்பம் தவிர வேறில்லை. என் அப்பா 1976ல் இறந்தபோது என் வாழ்வு முழுதும் இருவே இருந்தது. பதினோராம் தரம் கற்றுக் கொண்டிருந்தேன். முத்தவன் நான் என்பதால், குடும்பத்தை நடாத்திச் செல்ல அம்மாவுக்கு உதவ வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். பள்ளி செல்லாமல் வேலைக்குப் போனேன். நாளாந்தம் ஜந்து ரூபாய் கூலியாகக் கிடைத்தது. சிறிய தந்தையும், அவரது தோழர்கள் இருவரும் என்னை எப்போதும் ஊக்குவித்தார்கள். சக்தியும், நேரமும் தவிர மூலதனம் எதுவுமில்லை. கிராமத்தவர்கள் சிலரும் உதவி புரிந்தார்கள். ஒரு இயந்திரவியலாளராக வர ஆசெ. 1977ல் 140.00 அனுமதிக்கட்டணம் செலுத்த வழியில்லை ஆதலால், விஞ்ஞானத் துறையில் சித்தியடைந்தும், அடுத்த வருடம் 1978இல் கலைப்பிரிவில் இணைந்து கொண்டேன். வறுமை தூரத்தியது. ஒழுங்கான உடையில்லை. சப்பாத்துகள் இல்லை. ஆகவே, கல்லூரி செல்ல முடியவில்லை. இரும்புத் தொழிற்சாலையில் 180.00 ரூபா மாதாந்தச் சம்பளத்தில் சேர்ந்தேன். டியுசனும் கொடுத்தேன். என் முதல் அரச தொழில் 1980இல் விற்பனை அரச வரித்திணைக்களத்தில் சேர்ந்தேன். பிறகு, அதே நிறுவனத்தில் எழுதுவினைரூபா ஆணேன். 1980ல் விஜயா வங்கியில். 1988ல் மத்தியச் செயலக மொழித்துறையில் மொழிபெயர்ப்பாளராக இணைந்தேன். 1989இல் உதவிப் பணிப்பாளராக பதவி உயர்வு. 1996ல் கலாசாரத் திணைக்களத்திலும், பிறகு கிராம அபிவிருத்தித் திணைக்களத்திலும் பணி. 2006இலிருந்து மொரிஷியஸ் உயர்ஸ்தானிகரது இரண்டாம் செயலாளராக ஆணேன். கல்வியைத் தொடந்தேன். தத்துவ வியல், ஹிந்தி, சரித்திரத்தில் முதுமாணி முடித்து, கலாநிதிப்பட்டம் ஹிந்தியில். என் எழுத்து அனுபவங்கள் இன்றைய தொழிலில் நிறைய உதவுகின்றன.” என்று விடை வருகிறது அவரிடமிருந்து.

ஓம் பிரகாஷ் வால்மீகியை சுரேஷ் சந்ரா த் விவேஷி நேர் காணல் செய்கிறார். அவரது பிறப்பு, வாழ்வு பற்றி கேட்கப்பட்டபோது, “உத்தரப் பிரதேச முஸாபர் நகரிலே 1950ஜூன் 30ல் கீழ்மட்டதலித் குடும்பம் ஓன்றில் பிறந்தேன். என் குடும்ப உறுப்பினர்கள் வாழும் பொருட்டு கடின உழைப்பை மேற்கொண்டார்கள். ஆறு சகோதரர்கள், ஒரு சகோதரி உள்ள

குடும்பத்திலே நான் மட்டுமே பள்ளிக்கூடம் அனுப்பப்பட்டேன். என் பெற்றோர் கற்றவர்கள் கிடையாது. ஆயினும், அவர்களிடம் ஆழமான அவதானிப்பு இருந்தமையால் என்னை கற்க வைத்தார்கள். நாடு சுதந்திரம் பெற்று 7, 8 ஆண்டுகள் கடந்திருந்தது. பள்ளி செல்லும் தலித்துகள் மீது தடைகள், கெடுபிடிகள், அவதானிப்புகள் தொடர்ந்தாலும் நான் கற்க அனுப்பப் பட்டேன். பள்ளி செல்லும்போது வீட்டிலிருந்து பாய்த்துண்டு ஒன்றை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். அதில்தான் உட்கார வேண்டும். ஆழமான மறுதலிப்புகள், வறுமையின் கோரத்தாண்டவம் இருந்தாலும் பெற்றோர் கல்வியில் உந்துதல் காட்டினார்கள்.”

தொடந்து தன் கல்விசார் அடைவுகள், தோல் விகள் பற்றியெல்லாம் அவர் பேசுகிறார். “என் ஆரம்பக்கல்வியை கிராமப்புறப் பாடசாலை யொன்றில் பெற்றேன். பாடங்களில் அதிக புள்ளிகள் பெறுவனாக நான் எப்போதும் இருந்தேன். இன்றீதியிலான வதைகள் காரணமாக ஒவ்வொரு கணமும் நெருப்பின் மீது நடப்பதாக உணர்ந்தேன். என் ஞாபகத்தில் என் ஆசிரியர்கள் படுபயங்கரமாகவே இன் றும் காட்சியளிக் கிறார் கள். அவர்கள் மோசமான சொற்பிரயோகங்களைப் பயன்படுத்தியே நம்மை எப்போதும் அழைத்தனர். வகுப்பில் முதலாம், இரண்டாம் ஆளாக வந்தாலும், பின் வரிசையிலேயே நாம் அமர நிரப்பந்திக்கப்பட்டோம். பாடசாலை நீர்க்குழாயில் நீரருந்த நான் என்றும் அனுமதிக்கப்பட்டேனில்லை. ஆசிரியர் கேட்டும் கேள்விகளுக்கு தப்பித் தவறி விடையளித்துவிட்டால் பிரம்படி விழும். இன்னும், என் முதுகிலும், பின்புறத்திலும் அந்த வடுக்கள் அப்படியே உள்ளன. இரசாயனவியல் செய்முறைப் பரீட்சையில் வேண்டுமென்றே என்னை பெயிலாக்கியது என் வாழ்வையே திசைமாற்றிப்போட்டது. ஊரைவிட்டு தெஹ்ராடுன் வந்தேன். மறுபடி மறுபடி முயற்சித்தும் கல்வி தடைப்பட, ஒரு தொழிற் சாலையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தேன். இடையில் கலைக் கூடங்களிலும் பணிபுரிந்தேன். கல்வி தடைப்படத்தையாத கவலை தூரத்தியது. மறுபடி கற்றேன். ஹிந்தி இலக்கியத்தில் முதுமாணி முடித்தேன்.

கலாந்தி அம்பேத்காரின் முன்மாதிரிகள் என் கவிதைகளுக்கு மூலம் தந்தன, கொதம புத்தரின் கருத்துக்கள் விடயங்களைப் புரிந்து கொள்ள வைப்பதில் எனக்கு உதவிற்று. மாக்ஸியக் கருத்துக்கள்,

கொள்கைகள்பால் ஏற்பட்ட ஈடுபாடு மனித உறவுகளைப் புரிந்து கொள்வதில் எனக்கு மிக உதவிற்று. கோர்க்கி, செக்கோவ், ஜேம்ஸ் போல்ட்வின், ரிச்சர்ட் ரைட் போன்றோரின் எழுத்துகளில் மிக ஊடுருவல் செய்தேன். என் வாழ்வின் நோக்கக்கூற்றாக, தத்துவமாக அம்பேத்கார், புத்தர் ஆகியோரை வரித்தேன். அம்பேத்காரின் சிந்தனைகளிலிருந்து என்னால் ஒரு அங்குலம் அளவேனும் பிசகி நடக்க முடியவில்லை. அவரது 22 வாக்குறுதிகள் தனை உள்வாங்கி, அறியப்படாத தலித்திய வாழ்வியல் பக்கங்களை என் கதைகளினுடாகக் கொண்டு வந்தேன். புது வடிவம், மொழி என்பவற்றோடு கலந்து ஹிந்திக் கவிதைகளுக்கு புதுத்திசைகாட்டியவன் நான் என நம்புகிறேன்.”

பஞ்சாபி தலித் இலக்கியம் பற்றிய ஹரிஸ் கே. பூரி அவர்களது கட்டுரை நிறைய தகவல்களை முன்வைக்கிறது. சதீஸ் சந்தரின் வாசகம் ஒன்றோடு கட்டுரையை ஆரம்பிக்கிறார் அவர். “நான் என் இடுப்பிலே அழகான அமைப்பிலுள்ள வார்ப்படியொன்றைக் கட்ட விழைகிறபோது, யாரோ ஒருவர் என் பின்புறத்தே என்னைக் கொண்டே என் வரலாறைக் கூட்டித் தள்ளிப் பெருக்கி வீச விழைகிற பிரயத்தனத்துடன் ஒரு தும்புத் தடியை கட்ட முயற்சிப்பதுபோல உணர்கிறேன்.” என்ற வாசகங்கள் மனதை வதை செய்கின்றன.

பால்பிர் மதோபூரி அவர்கள் பஞ்சாபி இலக்கியத்துக்கு ஆற்றியிருக்கும் பங்களிப்பு பற்றி நிறைய தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. இந்து சமூக கட்டளைகளால் களவாடப்பட்ட தலித்துகளின் நிலையை அவர் தலை முதல் கைகால்களைன்று துண்டிக்கப்படுகிற ஒரு மரத்துக்கு உவமையாகக் காட்டுகிறார் தனது வாழ்வியல் நூலில். “இலையற்ற மரங்கள் என் சொந்தங்களைப்போல தோற்றுமளிக்கின்றன. அவை என் சகோதர சகோதரியர் போல. தம் வளர்ச்சியைத் தொடங்குகிற போதே அவர்களது தலைகள் கொய்யப்படுகின்றன கருணையே இல்லாமல். கைகால்கள் வெட்டப்படுகின்றன. வெட்டப்பட்ட, துண்டிக்கப்பட்ட மரங்களினது எஞ்சிய பிண்டப் பகுதிகள் என் தந்தையினது, மாமாமார்களினது, அவர்தம் மகன்களது வடிவத்தை ஒத்தருப்பதாகக் காணுகிறேன்.” எனக்கூறும் மதோபூரி பலதரப்பட்ட அமெரிக்கர்களது வாழ்வியல் கதைகளை இங்கு மேற்கோள் காட்டுகிறார். மார்டின் லூதர் கிங் 1958ல் இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்திருந்தபோது, கேரளாவில் ஒரு கூட்டத்தில் பேசினாராம் இப்படி:- “அமாம் நானும் ஒரு ஹரிஜன்தான். ஒவ்வொரு

அமெரிக்கா வாழ் கறுப்பனும் ஒரு தீண்டத்தகாதவனேயாவான்.” சில அம்சங்களில் வேறுபாடு நிலவினாலும், கறுப்பின நீக்ரோவின் வலி, தலித்தினதை ஒத்தது எனப் பகர்கிறார் மதோபூரி. 1955ல் ஹரிஜனக் குடும்பமொன்றில் பிறந்த மதோபூரி பஞ்சாபி இலக்கியம் தந்த அற்புதக் கவிஞர். இந்திய அரசின் சிலில் சேவையில் பணிபுரிகிறார். “யோஜனா” மாதாந்த இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர். ஆங்கிலத்தி லிருந்து பஞ்சாபிக்கு பல நாவல்களை மெர்மிபெயர்த் திருக்கிறார். அவரது சூய வரலாறு கூறும் நூல் ஜந்து வருடத்துள் ஆறு பதிப்புகள் கண்டுள்ளனவாம். 2007ல் அது ஹிந்தியில் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப் பட்டமை பெரும் அங்கீகாரத்தை இவரது எழுத்துகளுக்கு ஈட்டித்தந் துள்ளது. சமஸ்கிருத மொழியில் “தீண்டத்தகாதவர்” என்ற அர்த்தம் தரும் “தலித்” என்ற பதத்தை அம்பேத்கார் அவர்களே முதலில் பிரயோகிக்க ஆரம்பித்தனார். “கடவுளின் குழந்தைகள்” என அர்த்தம் தரும் “ஹரிஜன்” எனும் பதத்தை மகாத்மா காந்தியவர்கள் பிரயோகித்ததாம். இந்தியாவில் கிட்டத்தட்ட 170 மில்லியன் தலித்துகள் உள்ளனர். ஒவ்வொரு தலித்துகளுக்கும் நால்வர் இந்தியக் கிராமங்களில் சொந்த இடம் கூட இன்றி வாழ்வோரே. இந்தியாவுக்கென எப்போதும் நன்கறியப்பட்ட வறுமையின் உண்மை முகங்கள் இவர்களிடமுள்ளன. இவர்களுக்கெதிரான அடக்குமுறைகளைக் கற்றவர்கள் ஒருபோதும் கண்மூடிப் பார்த்திருக்கக் கூடாது என்பதே அவரது ஆதங்கமாக உள்ளது.

தலித்தியக் கவிதைகளுக்கு இதழ் கவனம்

கொடுத்துள்ளமையைக் காண முடிகிறது. “கடவுளின் மரணம்” என்ற மோஹனதாஸ் நாமிஸ்ரே அவர்களது கவிதையை ஹிந்தியிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் அரச்சனா குமார் அவர்கள் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

“கடவுள் இறந்து போகிறான்

அன்றி,

எமாற்றுகின்ற,

திருடித் தட்டிப்பறிக்கின்ற,

பிழையாய் வழிநடத்துகின்ற

ஆண்கள் ஆனும் மடம் ஓன்று

கட்டியெழுப்பப்படல் நிகழ்ந்து விடுகின்றது.

கடவுள் இறந்து போகிறான்,

பெண்ணொருத்தி தேவதாசியாய் மாற

விபசாரம் செய்யத் தூண்டப்படுகையில்,
கடவுள் இறந்தே போகிறான்
ஏந்தத் தாயின் கருவறையில்
கடவுள் பிறந்தான் என்றும், கடவுளின் தந்தையார் என்றும்
எனக்குள் வினாவெழும்பும் அக்கணத்தே
கடவுள் இறந்தே போகிறான்.”

“ஓரு தாசியின் மகன் தனக்குள் பேசிக் கொள்வது” என்கிற கண்ட மூலம்
கசன்யா மாருதி எழுதிய கவிதையை ஆங்கிலத்தில் ஐ.எஸ்.அமூர்
மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

“என் தொலைந்துபோன
காலைப்பொழுதுகளை எங்கே தேடுவேன்
மாலைப்பொழுதின் இருட்டு
பகல் பொழுதுக்குள் தானாகவே பரவுகையில்..?

ஓரு தந்தை இல்லாமலேயே
எனக்கு ஜனனம் தந்த
என் தாயின் மார்புக் காம்புகளிலா?

என் தாயின் பெயரோடு
தந்தையின் இடத்தையும் சேர்த்தே நிரப்பிப்போன
தந்தையின் சப்பாத்துகளிலா?

என் தொலைந்துபோன
காலைப்பொழுதுகளை எங்கே தேடுவேன்?

என்னோடு கூடி விளையாட வரும்
தத்தமது மகள்மாரை இழுத்தெடுத்து
அப்பால் கொண்டு செல்லும்
தாய்மாரின் வெறுப்பினிலா?

காமம் கொப்புளித்து
வாயில் எச்சிலுராற எனைப்பார்க்கும்
அச்சிறுமியரின் தந்தைமார் தம் உதடுகளிலா?
என் தொலைந்துபோன
காலைப்பொழுதுகளை எங்கே தேடுவேன்?

நகர்ந்து அடியெடுக்கவிடாமல்
என்னை தடுத்து நிறுத்திய
தெருநாய்களின் பயழுட்டும் பார்வைகளிலா?

தமது பாவங்களை எனக்குள் கடத்தி
ஏதேதோ பேசிய மனித நாவுகளிலா?
என் தொலைந்துபோன
காலைப்பொழுதுகளை எங்கே தேடுவேன்?

இருள் மண்டிய மங்கலான காலைப்பொழுதொன்றில்
நான் பிறந்திருக்க வேண்டும்.
என் கண்கண் வெளிச்சத்தைக் காண்பதற்கில்லாதபடி,

பரவும் தன் தூட்டைத் தானே தாங்கவொண்ணாமல்
தூரியனது தினாற,
நான் அறிந்தேன் இதுபகல் பொழுதென.
தூரியக் கதிர்களின் தகிக்கும் தூடு
என் தலையைச் சுடுகையில்
நான் பயணித்தாக வேண்டிய பாதை
மிகத் தொலைவென்பதையும் அறிந்தேன்.

முழியின் மீதுநான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையும்
கேலியும் கிண்டல் பேச்கும் எனக்குப் போதும்.
கர்ச்சிக்கும் ஆழ்கடல் தன் பெருவயிறு திறந்து
எனை விழுங்கிக் கொள்ள மாட்டாதா?

இங்குமங்கும் இருப்பிடமும்,
சிறுநம்பிக்கையும் காணுகிறேன் நான்
ஆயினும், இந்த இருட்டோ அடர்ந்தது எனவும்
என் கண்களைத் தீற்ந்திருத்தல் பிரயோசனமற்றது
எனவும் நானறிவேன்.
இந்த இருட்டினது வாழ்வு என்றேனும்
முடிவுக்கு வந்துவிட்டால்
அது என் விடுதலையாயிருக்கும்.

“பசி” எனும் கவிதா மஹாஜன் அவர்களது கவிதை இப்படிநீள்கிறது.
“ஆமாம் நான் உனது அடிமை
எஜானனே,
எனக்கு இந்த எல்லாப் பினைப்புகளும் வேண்டும்.
நானே முன் வந்து ஏற்கிறேன்
இழுந்த சுதந்திரத்தின் உணர்வினை
என் சங்கிலிடன் கரத்தே.
நீபாராட்டுப்பெற வேண்டி
என்னை நீகாட்சிப்படுத்துகிறாய்;
நானும் எனதான காட்சிப்படுத்தப்படலை

அனுமதிக்கிறேன்....

எனக்கான முழுமையான காதலுக்குப் பின்னாலும்,
எனக்கு விடுதலை வழங்கல் பற்றி
என்றும் பேசாதே.

எஜமானனே,
வெளியில் என்னிக்கையற்ற சங்கிலிகள்;
என்னிக்கையற்ற சிறைக்கூடுகள்;
என்னிக்கையற்ற சாட்டையடிகள்;
என்னிக் கணக்கிட முடியாத கரங்கள்
நாட்பட்டதால் நாறிப்போன
அன்னத்தோடு காத்திருக்கின்றன.

எஜமானனே,
உனதடிமையாய் நானிருக்க என்னை அனுமதி.
இந்நபரின் கால் நக்கியே

என் நாவு களைத்துப் போயிற்று.
ஆதவினால் அதிலிருந்து பிறக்கும் வார்த்தைகள்
வலிதற்று வழுக்கி பற்கள் தாண்டி வந்தும்
முடிக்கப்படாமல் நிறைவு பெறுகின்றன.

உதடுகள் எல்லாவிடத்தும் அழுத்தப்பட்டான பிறகு
எனதான குரலும் நலிவுற்று இருக்கிறது.

வெறும் எதிர்ப்பார்ப்புகள் மட்டுமே
என் கண்களில் எஞ்சியிருக்கின்றன.

எஜமானனே,
தருவாயா எனக்கு உனதான தட்டில்
மிஞ்சியிருக்கும் ஒரு சொட்டு உணவை...
எனக்கு மிகவும் பசியாயிருக்கிறது.....”

“தீண்டாமையின் வாசனை” எனும் தலைப்பிலான பாகதேவ்
கண்ணியின் ஓரிய மொழிக் கவிதையொன்றை ஆங்கிலத்தில்
பிஸ்னுப்பிரியா ஹோதா தருகிறார்.

“உன் குருட்டுத்தனத்தை
மிக ஆரம்பத்திலிருந்தே

அறியவந்தமையின் காரணமாக
வினவகிறேன் இதனை.
என் பாதம் உன் பூமியில் பட்டுவிட்டால்
அதை துப்புரவாக்கிடக் கருதி
சானம் கரைத்த புனிதநீர் தெளித்து விடுகிறாய்.
வாடகைக்கு உன் வீட்டைக் கேட்டு வந்தால்
என்னை இகழித்து விரட்டி விடுகிறாய்
பறையா நாயோன் றைத் தூரத்தியடிப்பது போல.
சிலவேளைநீ அறியாமலேயே இருக்கிறாய்
என் அழுக்கான மூச்சுக்காற்றால்
நிரம்பியிருக்கும் வளிமண்டலத்துச் சூழலிலே
உனதில்லம் நிமிர்ந்து நிற்கின்றதென்பதையும்,
உன் வீடு கட்டநீபயன்படுத்திய செங்கற்களோ
எனது எனிய குடில் அமைந்திருக்கும்
ஆற்றோரத்தே குடைந்தெடுத்த மண்கொண்டு
ஹரிஜன் என கேலியாய்ப் பெயர்த்தி நீயழைத்த
ஆண் பெண்டிர் கைப்பட உருவானது என்பதையும்.
இப்பொழுதுநீநகர்கிறாய் உன் புதுமனைக்கு.
நீபோதிக்கிறாய் ஹரிஜனங்கள் மனிதர்களேபரல்ல என்றும்,
வெறுப்புட்டும் விலங்குகளைவிட இழினர் என்றும்.
அன்பான ஜைனே,
உம்மிடத்தே உள்ளார்ந்தநன்னெறியும் தைரியமும் இருந்தால்
சுவர்களைக் கிழித்து உள்ளே பாருங்கள்
ஒவ்வொரு செங்கற்களினது அனுவும், மண்துணிக்கையும்
தீண் டாமையின் இனிய வாசனையைச் சுமந்திருக்கும்
என்பதனை.”

“தாகம்” எனும் கவிதையை மராத்தி மொழியிலிருந்து
ஆங்கிலத்தில் சாந்தா கொக்ஹாலே மொழிபெயர்ப்புச் செய்திருக்கிறார்.

“என் துயரங்களின் மூலம் தாகமே.”

கௌதமபுத்தர்

என் துயரங்களின் மூலம் தாகமே.

பெண் துயரத்தின் மூலம் தாகமே.

கவிபினது கவலையின் மூலம் தாகமே.

என் மனவேதனையின் கூரான கத்தியும் தாகமே.

என் உணர்வுகளின் வேதனை நிரம்பிய
 எதிரொலியின் மூலம் தாகமே.
 உள்ளார்ந்த என் இருப்பிலேல்லாம்
 தாகம் வியாபித்துக் கிடக்கிறது.
 என்னாகிறது என் மூலமாதிரிக்கு
 தாகம் சவால் விடுத்துப் போட்டிக்கு அழைக்கையில்?
 என்னாகிறது தாகம் என் கண்களிலிருந்து
 துடைக்கப்படுகையில்? என்ன நடக்கிறது
 அந்த இருள்படர் அடர்தனிமைக்கு
 ஒரு பருவ வயதினான் தழுவவில்
 தாகம் என்னிடம் ஓட்டிக் கொள்ளுகையில்?
 மெதுவாய், நிச்சயமாய் தாகமதன் விளையாட்டு
 வளர்கிறது அகோரமாய்.
 என் மடியோ
 வேதனையின் எண்ணற்ற புஷ்பங்களால்
 நிரம்பி வழிகிறது.
 பெர்ரியின் கறுப்பாய் இருக்கின்றன
 அந்த வேதனையின் புஷ்பங்கள்.
 அந்த வேதனையின் பூக்களுக்குநான்
 குருதியினது ஈரவிப்பைக் கொடுத்து விடுகிறேன்.
 அந்த வேதனையின் பூக்களிலிருந்துநான்
 பூந்தாதுகளை பறித்துத் தாவுகிறேன்.
 நான் என் நெஞ்சோடு இறுக அணைக்கிறேன்
 அந்த வேதனையின் பூக்களது
 வம்சாவழிப் பரம்பரையை.
 நான் புத்தரின் இரங்கும் பிச்சைத்தட்டின்
 பசியாய் உருமாறுகிறேன்.
 இந்த முதுமையின் வேதனை
 அனைத்து வாழ்வையும் ஊடுருவிச் சென்று
 தாக்குகிறது எல்லா மீத இருப்புகளையும்.
 இந்த நித்திய தாகம் என்னில்
 என் மரணத்தோடெல்லாம் ஒன்றும்
 மாண்டு போக வாய்ப்பேயில்லை.”

இப்படி தலித்துகளது வேதனையின் குரல்களாக ஓலிக்கும் இன்னும் பல கவிதைகள் நூலில் காணக் கிடக்கின்றன.

தொடரும் பக்கங்கள் தலித் சிறுகதைகள் சிலதை நமக்கு தரிசிக்கிற வாய்ப்பை வழங்குகின்றன. பாமாவின் “கிசம்புக்காரன்”, சாருப் சிவாலியின் பஞ்சாபிச் சிறுகதை “இருளில் வாழ்வோர்”, புகழ்பெற்ற ஹிந்தி எழுத்தாளர் சராஜ்பால் சவ்ஹானின் “அந்தப் புது பிராமணன்”, மராத்தி எழுத்தாளர் அர்ஜீன் தங்லேயின் “பதவியுயர்வு”, கன்னட எழுத்தாளர் தேவநூர் மஹாதேவ் எழுதிய “விற்கப்பட்டது” போன்ற பல சிறுகதைகள் ஆங்கில மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், பால்பிர் மதோபூரி, சியோராஜ்சிங்கின் வாழ்வியல் கதைகள் இரண்டும் காணக் கிடக்கின்றன. அவைகள் தனிவேறு அலகுகளாகப் பகிர்ந்து கொள்ளப் படத்தக்கவை என்பதால் இக்கட்டுரையில் அவற்றை நான் சேர்க்கக் கருதவில்லை.

சத்தியத்தின் நித்திய தரிசனம் மகாத்மா காந்தி

அது நமது கல்விமாணிப்பட்ட நெறிக்கான வகுப்பறை. வகுப்பறை குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு பல கல்வியியலாளர்களது கல்விக் கொள்கைகள் பற்றிப் பேசுமாறு நாம் பணிக்கப்பட்டிருந்தோம். மாரியா மொன்டசூரி அம்மையாரது கல்விக் கொள்கைகள், அம்முறையிலுள்ள பின் னடைவுகள், இன் றைய வகுப் பறைகளில் அவர் தம் கொள்கைகளிலிருந்து பெற்றத்தக்க அம்சங்கள் பற்றியெல்லாம் நமது குழு அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் பேசிவிட்டு ஓய, இரண்டாவதாய் வந்த குழு மகாத்மா காந்தியின் கல்விக் கொள்கைகள் பற்றிப் பேச ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது. குழுவிலே சக ஆசிரியர் ஒருவர் மகாத்மா காந்தி பற்றிய புத்தக மொன்றைக் கையில் வைத்திருந்தார். அக்குழுவின் “ப்ரஸன்டேஷன்” முடியும்வரை காத்திருந்து, அந்நாலை வாங்கிப் புரட்டினேன். ‘Gandhi- A Life Revisited’ என்ற Krishna Kripalani அவர்கள் தொகுத்த நூல் அது. “My life is my message” “என் வாழ்வே என் செய்தியாகும்” - என்ற மகாத்மாவின் வாசகங்கள் அவரது கையொப்பத்துடன் முதல் பக்கத்திலேயே மனசை என்னவோ செய்தது. உள்ளே இந்திராகாந்தியின் அணிந்துரை, ராசியா இஸ்மாயில் அவர்களின் அறிமுகவரை என்பனவற்றைத் தொடர்ந்து அரிதான் புகைப்படங்களுடன் காந்தி பற்றிய தகவல்கள். தகவல்களைப் புகைப்படப் பிரதி செய்து கொள்ளலாம் என்றாலும் அந்தப் படங்கள் அதே அழகுடன் புகைப்படப் பிரதியில் வராதே, எனக்கே எனக்கென்று அதன் பிரதியை பெற நான் என்ன செய்யலாம்? மனக்குடைச்சலில் பாடத்தில் மனம் ஒப்பவில்லை. ஒரு வாரத்துக்கு அதை இரவல் தருமாறு நன்பரிடம் கெஞ்சிப்

பெற்றுக்கொண்டு வெளியேறி வந்து அந்நாலை பிரசரம் செய்திருந்த Metha Offset Works- New Delhi முகவரிக்கு ஒரு மடலிட்டேன். பதிலில்லை. ஒரு மாதமளவில் காத்திருந்த பின் குறித்த புத்தகத்தை ஏதோ ஒரு நிறுவனத்துக்கு அன்பளிப்புச் செய்திருந்த கண்டி இந்திய உதவி ஸ்தானிகராலயத்துக்கு ஒரு கடிதமெழுதினால் என்ன என்று ஒரு யோசனை பிறக்கவே அப்படிச் செய்து பின் காத்திருந்தேன். இரண்டு வாரங்களின் பின்னர் ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு. “கண்டி இந்திய உதவி ஸ்தானிகராலயத்திலிருந்து பேசுகிறோம். உங்கள் மடல் கிடைத்தது. நீங்கள் கேட்ட காந்தி நூல் நமது வாசிக்காலை “ரெஃபரன்சில்” இருக்கிறதா என்பது பற்றி சரியாகச் சொல்ல முடியவில்லை. எனினும், காந்தி பற்றிய வேறு நூல்கள் நிறைய உள்ளன. எதைத் தபாலிடுவது என்று தெரியவில்லை. நேரிலே வந்தால் நீங்களே பார்த்து எடுத்துப் போகத்தரலாம். வர முடியுமா?” கேட்டுப் பின் “காந்தியை ரொம்பப் பிடிக்குமா?” என்றும் கேட்டு வைத்தார்கள்.

மறுநாளே கண்டிநோக்கி விரைந்தது என் வண்டி. வாசிக்காலைப் பொறுப்பாளர் திருமதி. வீரைய்யா அவர்கள் வரும்வரை அங்கிருந்த புத்தகங்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தேன். பசி தாகமே தோன்றவில்லை எனக்கு. ஏராளமான நூல்கள், சஞ்சிகைகள் காந்தி பற்றியவை மட்டு மன்றி இன்ன பிறவுமாய் பொதி செய்யப்பட்டு இந்திய உதவி ஸ்தானிகரது அறைக்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டேன். முழு இந்திய தேசத்துக்குமே கைகூப்ப வேண்டுமாப் போலொரு நன்றியுணர்ச்சியில் தளுதளுத்தது மனக் நிறைய பேசினார். என் இலக்கியப் பணி, ஆசிரியப்பணி பற்றிக் கேட்டு இரண்டுமே சிறக்க வாழ்த்தும் கூறி வழியனுப்பினார்.

Sangeetha Kochchar நெறிப்படுத்தியிருக்கும் 'My Life My Words- Remembering Mahatma Gandhi' அப்பரிசுத்தொகுதியிலே எனக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற அருமையானதொரு நூல். அது மனகள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை என் தமிழ் வாசகர்களோடும், என் போன்ற காந்தி அபிமானிகளோடும் பகிர்ந்து கொள்ள உள்ளம் நாடினேன். காந்தியடிகளின் நல்லியல்புகள் இன்றைய இளஞ்சசமுகத்தை ரொம்பக் குறைந்தளவிலேயே சென்றடையுமாறு இருக்கின்ற வறுமையான தழவிலே ஒரு ஆசிரியனாக நம் மாணவரையும் அவர் பற்றிய சிந்தனைகளின்பால் சற்று ஈர்த்திடக் கருதியும் இதை எழுத விளைந்தேன்.

உள்ளத்து உள்புறம் வரை சென்று ஊடுருவுகிறமாதிரி காந்தி

கைகிறாவ ஸ்வல்லஹ்

தரையில் கையுன்றி அமர்ந்திருக்கும் ஒரு புகைப்படத்தோடு “உலகில் நீங்கள் காண அவாவுகிற மாற்றமாக நீங்களே ஆக வேண்டும்” என்ற காந்தியின் வார்த்தைகளுடன் புத்தகம் தொடங்குகிறது.

காந்தியின் அறுபதாம் வருட நினைவு நாளை மேன்மைப்படுத்தி உயிர்ப்பூட்டும் முகமாக இந்திய கொடிச் சம்மேளனம் - ஃப்ளாக் ஃபெளன்டேஷன் ஓஃப் இந்தியா- நியூ டெல்லி 2008இல் இந்நாலை ஒழுங்கமைத்திருக்கிறது. குறித்த சம்மேளனத்தின் பிரதித் தலைவர் சால்லு ஜிந்தால் நூலுக்கான தன் செய்தியில் இப்படிக் கருத்துரைக்கிறார். சால்லு

“சமய, இன, மொழி மற்றும் பிரதேசப் பாகுபாடுகள் ஆகியன இந்தியா சுதந்திரமடைந்து அறுபது ஆண்டுகளின் பின்னும் இன்னும் தலையெடுத்துக் கூத்திடும் இச்சந்தர்ப்பத்தில், இந்தியன் என்கிற ஒரு பொது அடையாளத்தின் கீழ் அனைவரையும் ஒன்றிணைக்க வேண்டிய பலத்த தேவை உணரப்படும் இக் காலத் தே, மகாத் மாவின் முன்னுதாரணம் மிகக்கத் தத்துவங்கள், கொள்கைகள் குறித்து ஒவ்வொரு இந்தியப் பிரஜைக்கும் ஞாபகழுட்ட வேண்டிய கடப்பாடு நமக்கும் உள்ளது.”

“நமது காலத்தைய அரசியல் ஆர்வலர்களோடு ஒப்பீடு செய்யப் படுகையில் காந்தியின் கருத்துக்கள் உயிரோட்டமுடையதாய் இருந்து பிரகாரசிக்கக் காணுகிறேன். அவரது ஆன்மாவோடு ஒன்றித்திருந்து நமது கடமைகளை ஆற்றுவதற்கான உற்சாகத்தைப் பெற கடும் முயற்சி செய்தல் வேண்டும். நமது தேவைகளின் பொருட்டு சச்சரவுகள் தோன்றுமிடத்து, அடுத்தவரிடம் வன்முறைகளைப் பியோகிக்காது இருந் தன் றி, தோங் கு என உணரத் தலைப் படும் எதிலும் பங்கேற்காதிருந்து...” என்றார் அல்பர்ட் ஜன்ஸ்டைன்.

“மனித குலத்துக்கு காந்தியை மறு அறிமுகம் செய்யும் நோக்குடனேயே இதை வெளியிடுதற்குச் சித்தம் கொண்டோம். எல்லா வயதினருக்கும் அது வேண்டுகோள் விடுக்கிறது. இளைஞர்களே நம் தேசத்தின் எதிர்காலத் தூண்கள். ஆயினும் காந்தியின் கற்பித்தல் பற்றியும், அவரது பெறுமதி பற்றியும், அவரது நம்பிக்கைகள் பற்றியும் சரியானதோரு அறிமுகத்தை வெகு சொற்பமானோரே தெரிந்து

வைத்துள்ளனர். ஆதலினால் அவரது ஞானத்தின் அறிதான மாணிக்கத்துளிகள் சிலவற்றை இதனுடாக வழங்க விழைந்தோம். காந்தியின் சுவட்டை அகிலம் பின்தொடரின் இதைவிட நல்லிடமாய் அது மாறி ஜோலிக்கும் என்பது நம் நம்பிக்கை. நம் நாட்டினது நன்மைக்காய் இறக்கவும் தயாராக இருக்கிற, கொலையில் நம்பிக்கைக் கொள்ளா ஆன்மாக்களுக்காய் இந்தியக் கொடிச்சம்மேனனம் இதன் வாயிலாக செய்திகளை முன்வைக்கிறது. மனித குலத்துக்கு இதைவிட பெரிய பரிசு வேற்றூம் இருக்கமுடியாதென என்னுகிறேன்.”

நாலுக்கான முன்னுரையில் தலாய்லாமா இப்படிச் சொல்கிறார். “திபெத்தில் ஒரு சிறுவனாக நான் வளருகையில் என்னுள் பெரும் உந்துதலையும், ஆர்வத்தையும் தந்தவர் காந்தி. மனித இயல்புகள் பற்றி அவருக்கு ஆழமான புரிந்துணர்வு இருந்தது.”

“இந்திய சுதந்திரப்போராட்டத்தில் அவரது அகிம்சைவாதம் ஏற்படுத்திய செல்வாக்கு மிக்க தாக்கம் பெருத்த பிரமிப்பை யூட்டுவது. அவரது எளிமையான வாழ்வுமுறையால் நான் வெகுவாகக் கவரப் பட்டேன். திபெத்திய மக்களது விடுதலையிலும், அடிப்படை மனித உரிமைகளிலும் அது போலொருதாக்கத்தை மறுபடி காண நாடி அதையே நானும் பிரயோகித்தேன். காந்தியின் வாழ்வு முறையில் இருந்த எளிமையால் வெகுவாக ஆகர்ஷிக்கப்பட்டவன் நான். நவீன விடயங்களின் பாலும், மேற்கத்தைய அம்சங்களின்பாலும் அவருக்குப் பூரண தெளிவு இருந்ததாயினும், அவர் சாதாரண எனிய வாழ்வு வாழ்கின்ற ஒரு இந்தியக் குடி மக்களாகவே தன்னை எப்போதும் நிலைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார். ஒரு அடிமட்ட மனுஷனின் இடுக்கண் களும் அவரைச் சென்றுடைந்திருந்தன. மகாத்மாவுக்கு என் நன்றியறிதலைக் கூறும் சந்தர்ப்பமாக நான் இதைக் கருதிக் கொள்கிறேன். ஏனெனில் நான் அவரை அடியொற்றி நடப்பவனாகச் சதாவும் இருக்க அவாவுகிறேன். என் நாளாந்த வாழ்வின் நடவடிக்கைகளில் காந்தி வழி நின்று அகிம்சையையும், அன்பையும் அறுவடை செய்ய ஆவல் கொள்கிறேன். அவை புனிதமும், பவித்திரமும் உடைய அம்சங்கள் என்பதனால் அல்ல. இச்செயற்பாடுகள் தனிப்பட்ட ரீதியிலும் எனக்குத் திருப்தியை வழங்குகின்றன. மற்ற மக்களோடு, நேர்மையுடன் நல்லுறவைப் பேணி அன்புக்கு அடித்தளமிட்டு அமைதி ஸாழ்வை அது அருளக் கூடியது. நம் சொந்த வெற்றி, மகிழ்ச்சி யான எதிர்காலம் அனைத்தும் மற்றவர்களுடன் சௌஜன்யம் பேணுவதில் தான் தங்கியிருக்கிறது. காந்தியின் வாழ்வும்,

கெக்ராவ ஸாலைஹா

பல்வேறு வகிபாகங்களும் நம்மையும் உண்மையுடன் ஒன்றித்திருக்க அனுமதியளிக்கிறது.”

காந்தீயவாதத்தில் பற்றுறுதி கொண்டவரும், பாராளுமன்ற உறுப்பினருமாகிய நிர்மலா தேவ்பந்த் தனது அறிமுகவுரையை இங்ஙனம் நகர்த்திச் செல்கிறார்.

“இதயம் நிரம்பி வழிகையில் சொற்கள் சொற்பமாகவே ஒத்துழைக்கின்றன. ஒரு சிறுமியாக நான் இருக்கையில் மகாத்மாவின் தரிசனம் முதல் தடவையாய் எனக்குக் கிட்டியநாளை நான் ஞாபக மூட்டிப் பார்க்கிறேன். நாம் எம் சொந்த ஊராகிய நாக்பூரில் வசித்து வந்தோம். அது காந்தியின் சேவாக்ராம் ஆசிரமத்துக்கு அன்மையில் அமைந்திருந்தது. பம்பாய் ஹோவ்ரா இரயிலில் வந்து கொண்டிருக்கும் என் மாமனாரை கூட்டிவரவென்று நானும், என் சகோதரனும் அம்மாவுடன் ரயில் நிலையத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டிருந்தோம். அந்நிலையத்தை நாம் சென்றடைந்திருந்தபோது அங்கு பெரும் திரளாய் மக்கள் குழுமியிருக்கக் கண்டேன்.

“மகாத்மா கீ ஜாய்” என்று மக்கள் கோடிமெழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். காந்தியும் அதே ரயிலில் வருகிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். நானும் ஜனத்திரனூள் கலந்தேன். யாரோ கூட்டத்திற் கத்தினார்கள். “இந்தச் சிறுமி கூட்டத்தில் மிதிபட்டு நசியப்போகிறாள். அவளைக் காப்பாற்றுங்கள்.” என்று. காந்தியின் கம்பார்ட்மென்ட்டை நோக்கி நான் தள்ளப்பட்டேன். மூன்றாம் வகுப்பு ரயில் கம்பார்ட்மென்ட் வாசலில் காந்தி நின்று கொண்டிருந்தார் மக்களுக்குக் கையசைத்தபடியே. அவரது பாதத்தடியே நின்றிருந்தேன் நான். “ஜெய், ஜெய்” குரல்கள் ஓவ்வொரு கணமும் எழுச்சியுடன் கேட்டவன்னமிருந்தன. ரயில்வண்டி அரை மணித்தியாலமளவில் நாக்பூரில் தரித்தது. நான் நிறைவேற்ற வேண்டியிருந்த காரியம் என்னவென்பது பற்றி முற்றிலும் மறந்தவளாய் பாபுஜியையே பார்த்தபடி வார்த்தையற்று நின்றிருந்தேன். அவரது வசீகர ஆளுமை என் மனசுக்குள் ஆழமாய்ப் பதிந்து பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று. ரயில்வண்டியிருந்து மக்கள் கலைய ஆரம்பிக்க, அந்த மந்திர மயக்க நிலையினின்று பழைய நிலைக்கு ஒருவாறாக மீள்கிறேன். மகாத்மாவின் கொள்கைகளின்பால் என் வாழ்வை அர்ப்பணித்துவிட நான் உறுதி பூண்ட முதல் தருணம்

அதுவாகவே இருந்திருக்கக் கூடும்.

“அவலட்சணமான இரும்பையும் மினிரும் தங்கமாக மாற்றக் கூடிய பாராஸ்மணி போல காந்தியின் வாழ்வும் வாக்குகளும் அமைந்திருந்தன.

தன் வாழ்வின் இறுதித் தருவாயில் இருப்போரை இந்த நூல் சென்றடையட்டும். ஏனெனில் அது அவர்களுக்கு சமாதானத்தைக் கொணர்ந்து தரும். வாழ்வின் வைகறைகளை இப்போதுதான் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்போருக்கு இதனை சென்றடைந்திடச் செய்வோம். ஏனெனில், அது அவர்களுக்கு அழகான வாழ்வுநெறியில் நின்று நிலைத்திடக் கற்றுத்தரும். தன்னலத்தின்பால் தன் கற்றலை நகர்த்துவோருக்கு இது நிஜமான கற்றல் எதுவென்பது பற்றிய தெளிவை ஏற்படுத்தும். பேனாவையோ தாளையோ தொட்டிராத பாமரப் பெரு மக்களுக்கு அது புனிதமான கவிதைகளை எழுதுமளவிற்கு ஞானம் அருளும்.

“நித்திய மகாத்மா அவரது வார்த்தைகளில் -சொல்நெறியில் வாழ்கிறார். எல்லா வார்த்தைகளுக்கு அப்பாலும் அவர் வாழ்கிறார். அவர் என்றென்றும் வாழ்வார் என்பதே நிஜம். எந்தத் துப்பாக்கி குண்டுகளும் அவரது நித்தியத்தை அழித்தொன்றும் துவம்சம் செய்யுமளவுக்குக் கொள்திறன் கொண்டிருக்க முடியாது.

“காந்திய வாழ்வின் எல்லா வார்த்தைகளையும் எடுத்தாள்வதும், கண்முன் கொணருவதும் சாத்தியமற்றது. அமுதத்தின் சமுத்திரத்தையே கொண்டுவந்ததான் நித்தியத்தின் தொடுகையை உணரச் செய்ய வேண்டு மென்பதெல்லாம் கிடையாது. ஒரு துளி அமுதம் அந்த அற்புத்ததைச் செய்துவிடப் போதுமானது. அதுவே இந்நாலின் நோக்கமாகவும் இருக்கிறது.”

இவ்வாறான கருத்துரைகளுக்குப் பின்னால் வரலாற்று ஆவணமாய் பேணத்தக்க அழகிய புகைப்படங்கள் பலவற்றுடன் காந்தியின் கருத்துகள் ஓவ்வொரு பக்கங்களாய் நீள்கின்றன. கூடவே காந்தி பற்றிய பிரபலமானவர்களின், மற்றும் அவரோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களின் கருத்துகளும் இடம் பெறுகின்றன.

முதல் அத்தியாயம் “உண்மை” எனும் தலைப்பில் தொடங்கு

கிறது. காந்தி சொல்கிறார், “எனது குரல் தன்னந்தனிக் காட்டில் ஒலிக்கும் ஒரு குரலாய் இன்று தோற்றும் காட்டலாம். ஆனால் எல்லாக் குரல்களும் ஓய்ந்து போகையிலும் என் குரல் கேட்டிருக்கும், அஃது உண்மையின் குரலாயின்.”

மேலும் காந்தி சொல்கிறார், “உன்னதமான உண்மையானது ஒருபோதும் உரையாடலை வேண்டி நிற்காது. அது சுயமாய் பரவிச் செல்லும் இயல்பினது. ஆகலால் அதன் வீச்சு ரோஜாவின் வாசனையைப் போல ஊடகமொன்றின் தேவைப் பாடுகள் எதையும் வேண்டாமலேயே மௌனமாகப் பரவிப் பரவிச் செல்லும்.”

இன் னோர் இடத்திலே காந்தி இப்படிச் சொல்கிறார். “உண்மையே கடவுள் என்பது, கடவுளே உண்மையென்று சொல்வதை விடவும் மிகவும் சரியானது. உண்மை நமது மூச்சாகவே மாறவேண்டும். வாழ்வின் ஏந்தச் சட்டதிட்டத்தையும், கொள்கைகளையும் அனுஷ்டிக்க முடியாது உண்மை சாத்தியமில்லையெனில். மாக்ஸ் மூல்லர் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சொன்னது போல, அதை நம்பாத மனிதர் இருக்கும் வரை உண்மை திரும்பத் திரும்ப செயற்படுத்தப்பட வேண்டியிருக்கிறது. சத்தியத்தை அடையமிக இலகுவான வழி அன்பு என்றான் கண்டு கொண்டுள்ளேன். அன்பு பல அர்த்தங்கள் கொண்டது. அன்புக்கு பல அர்த்தங்கள் இருப்பதனால், கடவுளே அன்பு எனக் புரிந்து கொள்வது உண்மையிலேயே மிகவும் கடினமானது. ஆயினும், சத்தியம் என்பதற்கு தொடர்பில் இருவேறு அர்த்தங்கள் இருப்பதாக நான் என்றைக்குமே கண்டு கொண்டது கிடையாது.”

“சத்தியத்தின் மீது நின்று நிலைக்கத் தக்கதாய் தன்னை மாற்றியது எது அல்லது எவை என்பது பற்றி காந்தி தனது “சத்திய சோதனை”யில் சொன்னதை இந்த இடத்திலே ஞாபகித்துக் கொண்டது என் மனம். “சிரவணனின் பிதிர் பக்தி நாடகம்” வாயிலாக பெற்றோரிடம் சிரவணன் கொண்டிருந்த பக்தி, தன் குருட்டுப் பெற்றோரைக் காவடியாய்த் தோளில் தூக்கிச் சுமந்த அவனது அன்பு, மற்றும் அதே காலகட்டத்தில் தான் பார்த்த “அரிச் சந்திரன்” நாடகம் என்பவை உண்மையின் பால் அவரை வெகுவாக ஈர்த்த கதையை அறிகிறோம். “அரிச்சந்திரனைப் போல ஏன் எல்லோரும் சத்தியசீலர்களாக ஆக முடியாது?” எனத் தன்னையே அவர் அடிக்கடி கேட்டுக் கொள்வதுண்டாம்.

“கடவுள் என்றால் சத்தியம் மாத்திரமே என்றெண்ணி வழிபடுகிறேன். அவருடைய தரிசனம் எனக்கு இன்னும் கிட்டவில்லையாயினும், அவரைத் தேடிக் கொண்டே இருக்கிறேன். இம்முயற்சியில் வெற்றி பெறுவதற்காக எனக்கினியவையான எதையும் தத்தஞ் செய்து விடவும் தயாராகயிருக்கிறேன். என் உயிரையே இதன் பொருட்டு தியாகம் செய்து விட வேண்டியிருந்தாலும், அதைக் கொடுக்கவும் நான் தயாராக இருப்பேன் என்றேநம்புகிறேன். ஆனால், இந்த சுத்த சத்திய சொருபியை நான் அடையும் வரையில் எனக்குத் தெரிந்ததாகவுள்ள சாதாரண சத்தியத்தையே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டாட வேண்டும். இதற்கு மத்தியில் இந்தச் சத்தியமே எனக்கு வழிகாட்டும் ஒளியாகவும், பாதுகாக்கும் கேட்யமாகவும், மார்புக் கவசமாகவும் இருந்தாக வேண்டும்.” என்கிறார் மகாத்மா.

கூடவே உண்மையை அடையும் சில வழிமுறைகளையும் அவர்காட்டித் தருகிறார். “அமைதியாய் இருந்து சிந்திப்பதன் மூலம் நிறையக் கற்றுக் கொண்டுள்ளேன் நான். எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் வாய்மையைத் தவற விட்டு விடாதீர்கள். எதையும் ரகசியமாக ஒளித்து வைக்காதீர்கள். உங்கள் ஆசிரியர்கள், மற்றும் முத்தவர்களிடம் நம்பிக்கை வையுங்கள். சுத்தமான மனசோடு அவர்களிடம் அனைத்தையும் ஒப்புவியுங்கள். ஒருவரது மோசமான இயல்புகள் பற்றி அவரது முதுகுக்குப் பின்னால் பேசாதீர்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய் உங்களுக்கே நீங்கள் உண்மையாயிருங்கள். தூய ஜீவிதத்தினது ஆதாரம் சத்தியத்தோடு இருப்பது மட்டும்தான். சமாதானத்தினது வழி சத்தியத்தினது வழியே. சத்தியத்தோடிருப்பது சமாதானத்தையும் விட முக்கியமானது. தன் நாவை அடக்கத் தெரியாதவர்களிடம் சத்தியம் இருக்க முடியாது.”

காந்தி இன்னும் சொல்கிறார், “சத்தியமே தலையான தருமம். உண்மை பேசவது மட்டுமன்றி உள்ளத்திலும் உண்மையோடிருப்பது என்பதையும் அது குறிக்கும்.”

A.J.Munste சொல்வதைக் கேளுங்கள் “பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு நாளும் காந்தியைப் பற்றிய புதிய நூலைன்றிற்காக அறிவிப்பு விடுக்கப்பட்ட வண்ணமேயுள்ளது. ஒருவகையில் அது தவிர்க்க முடியாதது. மனிதர்கள் தம் கண்களை அவர்பாலிருந்து அத்தனை இலகுவாய் ஒன்றும் அப்பால் எடுத்துவிட முடியாது. அனுவாயது யுக சரித்திரத்தின் ஒரு நிகழ்வாக மகாத்மாவைப் பற்றிய ஒவ்வொரு நாலும்

தீவிரமாக ஊக்குவிக்கப் படுவது.”

கடவுள் மீதான விசுவாசம் பற்றி காந்திஜி சொல்கிற கருத்துக்கள் சிந்தனையைத் தூண்டுவன. “எல்லாவற்றுக்கும் மேலானதென்றான தொரு அழைப்புக்கு நாம் அடிபணியும் தருணங்கள் இருக்கின்றன. அதுதான் மனசாட்சியின் அழைப்புக் கரல். அதற்கு அடிபணிதல் பலதை, சிலவேளை கசப்பான கண்ணீர்த் துளிகளைக்கூட விலையாகக் கேட்டு வைக்கும். சினேகிதர்களைப் பிரிந்து, குடும்பங்களை விட்டகன்று, தாய்நாட்டைப் பிரிந்து இன்னும் நமக்கு இஷ்டமானதையெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்திருக்கச் செய்து அது நம்மைச் சோதிக்கும். எனினும், அதற்கான அடிபணிவுதான் நமதான இருப்புக்கான விதியாக இருக்கிறது.”

மேலும் காந்தி சொல்கிறார்:- “கடவுள் காப்பாற்றினார்” என்ற சொற்றொடருக்கு இன்று நான் ஆழமான பொருள் கொள்கிறேன். எனினும், அதன் முழுப்பொருளையும் நான் இன்னும் அறிந்து கொள்ள வில்லை என்றே உணர்கிறேன். அதன் முழுப்பொருளையும் அறிந்து கொள்வதற்கு மேலான அனுபவம் ஒன்றே உதவ முடியும். என்றாலும், ஆன்மீகத் துறையிலும், வக்கீலாகத் தொழில் புரிந்தபோதும், ஸ்தாபனங்களை நடத்தியபோதும், ராஜீய விடயத்திலும் எனக்குச் சோதனைகள் நேர்ந்த சமயங்களிலெல்லாம் கடவுளே என்னைக் காப்பாற்றினார் என்று சொல்ல முடியும். நம்பிக்கைக்கே ஒரு சிறிதும் இடம் இல்லாத போதும், உதவுவோர் உதவத் தவறி, தேற்றுவாரும் ஒடிவிட்ட சமயத்திலும் எப்படியோ அந்த உதவி வந்துவிடுவதைக் காணுகிறேன். ஆனால், எங்கிருந்து அது வருகிறது என நான் அறியேன். இறைவனை வேண்டுவதும், பூஜிப்பதும், பிரார்த்திப்பதும் மூட நம்பிக்கைகள் அல்ல. உண்பதும், பருகுவதும், அமர்வதும், நடப்பதும், எவ்விதம் உண்மையான செயல்களோ அவற்றை விடவும் அதிக உண்மையான செயல்கள் அவை. அவை மட்டுமே உண்மையானவை; மற்றவையாவும் பொய்யானவை என்று சொல்வதும் மிகையாகாது. அவனை நாடுகின்றவர் அந்த உள்ளார்ந்த குரலைக் கேட்டிட முடியும். அது ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இருப்பது.”

நாம் வாழ்கின்ற இன்றைய சமூகத்தில் அரசியல் ரீதியிலான, பொருளாதார ரீதியிலான, சமய ரீதியிலான சிக்கல்கள் தோன்றி நம்மைத் திண்டாட வைக்கின்றன. இறைவன் மீது நம்பிக்கைக் கொண்டு

செயல்படுவோருக்கு ஜீவிதம் அரும்பெரும் சாதனை என்பதற்கு காந்தி சிறப்பான உதாரணம். “தூரிய அஸ்தமனத்தின் அற்புதத்தை, சந்திரனின் அழகை அவதானிக்கிற போது, என் ஆன்மா அதன் படைப்பாளனை வணங்கிக் கைகூப்புகின்றது. இயற்கையைவிட எனக்கு ஊக்கம் தருகின்ற இன்னொன்றை என்னால் இனம் காட்ட முடியாது. அது என்னைத் தோற்கடித்ததேயில்லை. பதிலாக வியப்புட்டி மயக்க வைப்பது...

“நாம் ஓவ்வொருவரும் நமக்கேற்ப கடவுளுக்கு வரைவிலக் கணங்கள் வழங்கினால், உலகிலிருக்கும் ஓவ்வொரு ஆண், பெண் ணினதும் எண் ணிக் கைக் கேற்ப வரைவிலக் கணங்கள் கிடைக்கப்பெறலாம். கடவுளோடு நண்பனாக்கிருப்பவன் தன்னந்தனியே இருக்கக்கூடும். அல்லது முழு உலகையும் தன் நண்பனாக்கிருக்கவும் கூடும். கடவுள் எவ் வளவுக் கெவ் வளவு கருணையானவனே அவ்வளவுக்கவ்வளவு குருரமானவனும் கூட. அவன் பொறுமையாளன்; போலவே சதியாளன். கடவுள் உலகம் மிக அறிந்த பெரும் ஜனநாயகவாதி; போலவே, அவன் ஏகாதிபத்தியவாதியும் கூட. என் வரைக்கும் கடவுளே சத்தியமும், அன்பும் ஆகும். அவனே மனசாட்சியும் ஆகும். சத்தியத்தின்மீது நிலைத்திருப்போருடன் கடவுள் இருப்பான். அவன் நம் இதயங்களைப் படிக்கிறான். கடவுளின் சாம்ராஜ்ய சபையில் மனிதன் அவனது செயல்களால் அன்றி, மன ஆர்வத்தின் அடிப்படையிலேயே அளவெடுக்கப்படுகிறான். கடவுள் மட்டுமே நம் இதயத்தைப் படிக்கிறான். கடவுளே வாழ்வினதும் ஓளியினதும் வழியாம். என் விசுவாசமோ பிரகாசமிக்கது கிரகிக்கவே முடியாத இருளின் நடுவேயும்.” என்கிறார் காந்தி.

மேலும் அவர் சொல்கிறார். “அண்டத்தையே ஒரு குறித்த சட்டம் ஆளுவது கானுகிறேன். நிலவும் ஓவ்வொரு விடயத்திலும் மாற்றமுடியாத ஒரு சட்டம் ஆண்டபடியிருக்கிறது. அது வெறும் குருட்டுச் சட்டமன்று. குருட்டுச் சட்டங்கள் ஒன்றும் வாழும் உயிர்கள்மீது ஆளுகை செலுத்தல் சாத்தியமேற்றது. அனைத்து வாழ்வையும் ஆளும் சட்டம் கடவுளினது. சட்டமும், சட்டம் வழங்குனாலும் ஒன் றேயாம். சட்டத்தையும், வழங்குன்னையும் நான் பறக்கணித்தல் ஒன்றும் முடியாது. ஏனெனில், அது பற்றியோ, அவன் பற்றியோ நானறிந்தது மிகச் சொற்பம்.”

சர்வபள்ளி ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் காந்தியைப் பற்றி இப்படிச் சொல்கிறார், “காந்தி மிக உந்துகலுடனும், மாறா வேகத்துடனும் தன்

மதத்தை அனுஷ்டித்து வந்தவராயினும், மத ரீதியான ஆன்மாக்களுக்குள் இருக்க முடியுமென்று நாம் ஒருபோதும் நம்பமுடியாத அளவு நடக்கச்சவையுணர்வு கொண்டவராகவும் இருந்து வந்தார். இதயத்தில் சூழ்ந்தைமை தன்மை இருக்கும் ஒருவருக்கு மட்டுமே இத்தகைய விளையாட்டுக்குணம் வெளிப்பட முடியுமாயிருக்கும்.”

“மதங்கள் மனிதனை மனிதனிடமிருந்து பிரிப்பதற்காக அன்று. மாறாக, ஒருவரையொருவர் இணைக்கவே. துரதிஷ்டவசமாக இவை இன்று ஒருவரோடாருவர் வலிமையோடு சண்டையிட்டுக் கொள்ளவும், ஒருவரையொருவர் கொன்று குவிக்கவும் என்று திரிபுபடுத்தப்பட்டி ரூக்கிறது.” என்கிறார் மகாத்மா மதங்கள் பற்றிப் பேசுகையில். “ஹிமசை, பொய்மை, அல்லது அநீதி என்பனவற்றுடன் ஒரு மத நம்பிக்கை இணைக்கப்படும் போது, பூமியின் முகத்தையே கறைபடுத்திய அம்மதமும், அம்மதத்தைப் பின்பற்றுவோரும் தூக்கி வீசப்படுவர்” என்கிறார் அவர் மேலும் மதம் பற்றிப் பேசுக்கோடு.

யெர்வதா ஜெயிலில் இருந்தபடி ஆசிரமத்தில் இருந்த சூழ்ந்தை களுக்காக காந்தி எழுதிய அன்பான கடிதம் மனங்கவருவது.

“சின்னப்பறவைகளே,

சாதாரணப் பட்சிகளுக்குச் சிறகுகளின்றிப் பறத்தல் சாத்திய மற்றது. சிறகுகளுடன் நிச்சயமாக அனைவருக்கும் பறத்தல் சாத்தியம்தான். ஆயினும், நீங்கள் சிறகுகள் ஏதும் இன்றியே பறத்தல் எப்படியென்று கற்பீர்களாயின் உங்கள் பெரும்பாலான இன்னல்கள் முடிவினுக்கு வந்துவிடும். நான் உங்களுக்கு அதைக் கற்றுத் தருவேன்.

பாருங்களேன், எனக்குச் சிறகுகள் கிடையாது. என்றாலும், தினமும் பறந்து உங்களன்டை வந்து நிற்கிறேன் என் சிந்தனைகள் மூலமாக. கவனியுங்கள் இங்கே குட்டி விமலா, சுட்டிப்பையன் ஹரி, தர்மகுமார். நீங்களும் கூட என்னை நெருங்கி வரலாம் உங்களது சிந்தனைகள் வாயிலாக.

எப்படிச் சிந்திப்பதென்று அறிந்திருப்போருக்கு எந்த உபாத்தியாய்ரதும் தேவை அவசியமற்றது. உபாத்தியாயர் நம்மை வழிநடத்தலாம். அவரால் எப்படிச் சிந்திப்பதென்று எவர்க்கும் கற்றுத்தரல் சாத்தியமற்றது.

அது நமக்குள் இருக்கும் உள்ளார்ந்த சக்தியேயாம். எவர் புத்திசாலியோ, அவருக்கே புத்திசாலித் தனமான சிந்தனைகளும் சாத்தியம்.

எனக்குச் சொல்லுங்கள் உங்களில் எவர் பிராண்மாயின் மாலைப் பிரார்த்தனைகளில் கலந்து கொண்டு பிரார்த்தனைகளில் சரியாக ஈடுபடுவதில்லையென்று.

அனைவரும் கையெழுத்திட்டு எனக்கு ஒரு மடல் அனுப்புங்கள். கையொப்பம் சரியாக இட வராதோர் புள்ளடிக்குறியோன்றேனும் இட்டு அனுப்புங்கள்.

-பாபுஜியின் ஆசீர்வாதங்கள்

தொடர்ந்து பிரார்த்தனைகள் பற்றி மகாத்மாவின் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. அவர் சொல்கிறார்:- “பிரார்த்தனை என்பது வெறுமனே கேட்டல் அன்று. வாக்கு வன்மையை நிரூபிக்க உரியதுமன்று. அது ஆன்மாவினது வாஞ்சை. ஒருவரது பலவீனத்தைக் கடவுளின் முன் தினமும் ஒப்புவிப்பது. வெறும் உதட்டிலிருந்து எழுவது வணக்கமுமன்று. அன்பைத்தவிர அங்கு வேறேதுவுமில்லை. பிரார்த்தனையின் போது சொற்களின் ஆளுகைக்கு அப்பால் நின்று சொற்களற்ற இதயத்தை அதிலே கிடத்துவது, இதயமற்ற சொற்களை உச்சாடனம் செய்வதை விட மிக மேலானது. இறை பிரசன்னத்தை தன்னுள் நிரப்பியிருப்போருக்கு பிரார்த்தனைகளது தேவை அநாவசியமானது. அவர்தம் வாழ்வே தொடர்ச்சியான பிரார்த்தனை தான். வணக்கச் செயற்பாடுதான். அத்தகு உளத் தூய்மையை நாம் அடைந்து விடுவோமாயின் எல்லாத் தந்திகளையும் அது சுருதி கூட்டி இனிய கீதமாய் எழுந்து இறையருளைக் கூட்டுவிக்கும். நிச்சயமாக அது பேச்சுகளின் தேவைக்கு அப்பாலானது. புலன்களின் முயற்சி எதையும் அது வேண்டி நிற்காது. ஹ்ருதயத்தைச் சுத்திகரிக்க பிரார்த்தனையானது தோற்றுப்போகத்தகாத ஒரு மார்க்கம் என்பதில் எனக்குத் துளியளவேனும் ஜயப்பாடு எதுவும் கிடையாது.

“மெளனமாகயிருக்கையில் வாழ்க்கை முழுதும் ஒரு முடிவற்ற இசையாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.” எனச் சொல்லும் காந்தி வாரத்தில் ஒருநாள் மெளனவிரதம் அனுஷ்டிப்பதுண்டு.

“நாம் ஏன் வணங்குகிறோம்? கடவுளுக்கு இந்த ஞாபகமூட்டல் அவசியமற்றது. அவன் அனைவருக்குள்ளும் இருக்கிறான். அவனது

அனுமதியின்றி எதுவும் நிகழுதற்கில்லை. நம் பிரார்த்தனை இதயத்தின் உள்ளார்ந்த தேடலே. அது நமக்கு நாமே ஞாபகமுட்டுவது. அவனது உதவியின்றிப் போனால், நமக்கு உதவ யாருமில்லையென்பதையும், தன்னோடு போட்டிப் போட்டுக்கொண்டு முரட்டுத்தனம் புரிவோரின் கோரிக்கைகளுக்கு கடவுள் செவிமடுப்பதில்லையென்பதையும் நாமறிதல் வேண்டும். கடவுளை ஞாபகமுட்ட சிலருக்கு ஒரு நிமிஷம் போது மாகலாம். பலருக்கு இருபத்து நான்கு மணித்தியாலம் கூட குறைவான காலமாகத் தோன்றவும் கூடும்” என்கிறார் காந்தி.

பரமஹம்சர் யோகானந்தா காந்தியைப் பற்றிய ஞாபகமொன்றை இப்படிப் பகிர்ந்து கொள்கிறார். ஒரு தடவை அவர் காந்தியோடு ஆசிரமத்தில் அமர்ந்து அளவளாவிக் கொண்டிருந்து விட்டு இரவு வணக்கம் கூறி விடைபெறுகையில், ஏதோ ஒன்று ஞாபகம் வந்தவராக காந்தி ஒரு சிந்றனெல்லாத் தைலபோத்தலை அவர் வசம் நீட்டிச் சொன்னாராம், “வர்தா ஆசிரமத்தின் நுளம்புகள் அஹிம்சையைப்பற்றி ஒரு துளியும் அறியாது.”

அஹிம்சையைப் பற்றிய காந்தி மகானின் கருத்துகள் நூலின் அடுத்த பக்கங்களை அலங்கரிக்கின்றன.

“அஹிம்சை என்பது கொல்லாமை. நிஜத்திலேயே அது எதைக் கருதுகிறது எனில் நீங்கள் எவரையும் புண்படுத்தாதிருத்தல்; கீழ்த்தரமான சிந்தனைகளுக்கு இடம் கொடாதிருத்தல். ஒருவர் உங்கள் எதிரியாகவே கருதப்பட்டவராயினும் உங்கள் அன்பை வெளிப்படுத்தினால் அஹிம்சை, சொல்ல முடியாதளவு உங்கள் எதிரியாகவே நீங்கள் கருதியிருந்த அந்நபரிடமே அழுத்தி நின்று, கோபத்தையே அன்பாக மாற்றி அருள் பாலிக்கும்.”

“ஹிம்சையைக் கொண்டு நிரப்பப்பட்டிருக்கிற இவ்வுலகில் அஹிம்சையின் கூர் முனை வாள் மீது நடத்தல் என்பது அப்படியொன்றும் இலகுவல்ல. கோபம் அஹிம்சையின் எதிரியென்றறிக. பெருமையும், தலைக்கனமும் அதனை விழுங்கும் பேய் என்பதும் அறிக்.”

“வன்முறை தற்கொலையாகும்” எனக் கூறும் காந்தியடிகள் தன்னைப் பற்றி “நான் எல்லாப் போர்களுக்கும் எதிரியாவேன்” என இயம்புகிறார்.

மேலும் அவர் கூறுகிறார். “மக்களுக்குத் தன்னலமற்ற சேவைகள் செய்யும் நடவடிக்கைகளினாடாகவே அஹ்மிசை வெளிப்படுத்தப்படல் வேண்டும்.”

“அன்பு எதையும் கோராது. அது எப்போதும் அருளுவது. அது வருந்துவது. என்றுமே வெறுப்புணர்ச்சியைக் காட்டாது. பழவாங்கவும் செய்யாது.”

“பொறுமை, சினம் கொள்ளாமை, இதயத்தில் பெருந்தன்மை என்பவை இருந்தால் எல்லாப் பிரச்சினைகளிலிருந்தும் நீங்கள் வெளியே வருவது சாத்தியம். எல்லா ஆற்றினதும் நீரைத் தனக்குள் எடுத்துக் கொண்டு தூயதாக்கி மீள அதை வழங்கிடும் சமுத்திரம் போலும் நீங்களும் சமுத்திரம் என்மாறி எல்லா மனிதர்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். மோசமான ஆறென்றும், நல்ல ஆறென்றும் சமுத்திரம் தரம் பிரிக் கவில்லை. மாறாக தூயதாக்குகிறது. போல சகிப்புத்தன்மையினதும், உண்மை யினதும் ஒளியை தாங்குகின்ற ஒருவரது இதயம் அனைத்தையும் தாங்கும். தனும்பாது. அதன் மென்னமைதி ஒருபோதும் தொலைந்து விடவும் மாட்டாது.”

“உண்மையான சமாதானத்தை இவ்வுலகில் அடையவேண்டுமெனில், போருக்கு எதிரான போரை உண்மையிலேயே புரியவேண்டுமெனில், நாம் குழந்தைகளிடமிருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டும். அவர்தம் அப்பாவித்தனத்தோடேயே அவர்கள் வளர்ந்தால் நாம் போராட வேண்டிய தேவையிருக்காது.”

Leonard R. Harris சொல்கிறார்:- “தன் பழங்கால மூக்குக் கண்ணாடி மீதில் படிந்து கிடக்கும் பனியைத் துடைத்தபடியே வெளியே வந்த அந்த மெலிந்த மேனி கொண்ட மனிதர் புன்னகைத்தபடியே சொன்னார்:- “இன்னமும் விடிகாலை ஏழுமணி கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் இந்த அமெரிக்கப் பத்திரிகையாளர் என்னைக் குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்க வந்து விட்டாரே!”

உண்மையில் மோகனதாஸ் கரம்சந்த் காந்தி தவறாக விளங்கிக் கொண்டு விட்டார். எனது பேட்டியின் தலையாய நோக்கம் அவரைக் குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்பதல்ல. உலகத்தின் ஜனத்தொகையில் ஜந்து

பங்கினராக விளங்கும் இந்தியாவின் 368 மில்லியன் மக்களின் தலைவராக இந்த ஒல்லியான, அரைவாசி ஆடை தறித்த மனிதர் வீகரக் காந்த சக்தியோடு நிலைத்திருப்பது எங்ஙனம் என்ற எனது பிரமிப்பை அனுபவித்துப்பார்த்து உணர வேண்டுமென்ற உந்துதல் காரணமாகவே நான் அவரைச் சந்திக்க கல்கத்தாவுக்குப் பயணப்பட்டுப் போயிருந்தேன்.”

சத்தியாக்கிரகம் பற்றி காந்தி இப்படிக் கூறுகிறார். “பைபிளின் புதிய ஏற்பாட்டைப் படித்த போது வித்தியாசமாக உணர்ந்தேன். குறிப்பாக “மலைப்பிரசங்கம்” என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து விட்டது. “கீதை” யுடன் அதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். “தீமைக்குப் பதிலாக தீமையை செய்யாதே” என்று கூறுவேன் நான். “வலது கன்னத்தில் யாராவது அரைந்தால் மற்றொரு கன்னத்தையும் திருப்பிக்காட்டு.” “எவனாவது உன் சட்டையைத் திருடிக்கொண்டுவிட்டால் உன் போர்வையையும் அவனுக்குக் கொடு.” போன்ற உபதேசங்கள் அளவு கடந்த ஆனந்தம் அளிப்பன. எதிரியையும் நேசியுங்கள். அவர்களுக்காகப் பிரார்த்தியுங்கள். டோல்ஸ்டோயின் “கடவுளின் ராச்சியம் உன்னுள்ளேயே இருப்பதுதான்” என்பதானது அதற்கு நித்திய வடிவத்தைக் கொடுத்து விடுகிறது.”

“சத்தியாக்கிரகம் உன்மையோடு இருப்பவர்களுக்கே ஆயுதமாக இருக்கும். சத்தியாக்கிரி அல்லிம்சையை அனுசரிக்கப் பிரதிக்கை செய்து கொண்டிருக்கிறான். மக்கள் இதை என்னத்திலும், சொல்லிலும், செயலிலும் அனுமதித்தாலன்றி பொதுஜன சத்தியாக்கிரகத்தை நடத்துவது சாத்தியப்படாது.”

“சத்தியாக்கிரகத்தின் அகராதி எதிரிகள் எவரையும் அறியாது. வாழுவதைப் போலவே சாவதன் கலையையும் சத்தியாக்கிரகம் நமக்குக் கற்றுத் தருகிறது.”

புகழ்பெற்ற காந்தி- இர்வின் பேச்சு வார்த்தை முடிவடையும் தருவாயில் இர்வின் பிரபுதன் உயர்ந்த உருவத்தைக் காந்தியின் பக்கமாகத் திருப்பி சிரித்தபடியே வினயமாக காந்தியிடம் கேட்டாராம், ஞாபகப் பொக்கிஷமாகப் பேணுதற்காய் ஒரு புகைப்படத்துக்கு தன்னோடு சேர்ந்து நின்று கொள்ளுமாறு. அவ்வேண்டுகோளை மறுத்தார் காந்தி மகான். புகைப்படங்கள் பிடிப்பதை அவர் விரும்பியதில்லை.

சுயராஜ்யம் காந்தி கண்ட கனவு. “சுயராஜ்யம் கொண்டும் சுதந்திரம் எல்லோருக்கும் சொந்தமானது. குறிப்பாக நம்மோடு இருக்கும் ஒரு சின்னங்கள் சிறுவருக்கும் கூட. நமது விடுதலை விவசாயியினாடும், தொழிலாளியினாடும் மட்டுமே நம்மை வந்தடைவது சாத்தியம். அவர்களே இந்தியாவை உருவாக்குபவர்கள். அவர்களது வறுமை இந்தியாவின் சாபமும், குற்றமும் ஆகும். அவர்களது செழிப்பு மட்டுமே இந்தியாவை வாழ்த்தக்க பூமியாக மாற்றும். சுயராஜ்யம் நோக்கிய நமது புனிதப் பயணம் ஒரு வேதனையிக்க ஏறுகை. அது மந்திரவாதியின் மாங்காயைப்போல திடுமென வந்து வாய்த்து விடாது. அது கிளைபரப்பி வளருவது ஆலமரத்தைப்போல” என்றார் காந்தி.

காந்தி பற்றி சரோஜினி நாயுடு கூறுகிறார், “சில மனிதர்கள் உணர்ந்துள்ளனர். சிலர் இப்போதும் உணர்ந்தபடியிருக்கிறார்கள், காந்தியடிகளின் சிரிப்பு ஒன்றே தமதான ஆறுதல் என்பதை. உலகின் சுமையைத் தான் சுமக்கத் தலைப்பட்டவர். ஒவ்வொருவரும் அவரிடம் சென்றார்கள். கலந்துரையாடினார்கள். உதவி கோரினார்கள். ஏலவே சுமையேற்றப்பட்ட அவரது தோள்களில் தமது சுமைகளையும் ஏற்றினர். எவரையும் அவர் மறுக்கவில்லை. அவரிடம் சென்ற குழந்தை ஒன்றுக்குக்கூட முழுத் திருப்தியும், மகிழ்ச்சி, விணோதம் என எல்லாமும் வாய்த்தன. மொத்த தேசத்தின் தலை விதியையே தன் கரத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்தோரோடும் அவர் ஆறுதல் கூறிப் பேசினார். அவர் புதியவர்களோடும் பேசினார். மித்திரர்களோடும் பேசினார். புதியவர் அவரது தரிசனம் கிடைத்த முதல் கணத்துக்குப்பின்னர் ஒருபோதும் புதியவர் என்ற அந்தஸ்ததோடு நிலைத்திருக்கவில்லை.”

நடத்தை, கடமை, சேவை குறித் தெல்லாம் காந்தியின் கருத்துக்கள் அடுத்தடுத்த பக்கங்களில் நீள்கின்றன.

“இலவச உணவை அதற்கென நேர்மையின் வழிநின்று துளியும் உழைக்காத ஒரு ஆரோக்கியமான நபருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்கிற ஆலோசனையை எனது அஹிம்சை ஒருபோதும் சகித்துக் கொண்டிராது.” என்கிற அவரது கருத்து உழைப்பதை எந்தளவு கௌரவப்படுத்துகிறது பாருங்கள். மேலும் அவர் கூறுகிறார், “ ஒருவரது வாழ்வு ஒரு தனி நேர்கோடு அல்ல; அது கடமைகளின் கட்டு. ஊக்கம், துணிவு, பொறுமை, அஞ்சாமை அனைத்துக்கும் மேல் சுயதியாகம் என்பனவே நமது

கெக்கிறாவ ஸாலைஹா

தலைவர்களது இயல்புகளாக இருந்தன. நல்லது புரியக் காத்திருப்போர் தன் னலமுடையவர் களாக இருக் கமாட்டார் கள். அவர்கள் விரையவும்மாட்டார்கள். நல்லது புரியக் காத்திருப்போர் நீண்ட நேரம் காத்திருக்க வேண்டும். ஆனால், தீமைக்குச் சிறகுகள் உண்டு. என் அனுபவங் களிலிருந்தே நான் இதை யெல்லாம் எழுதுகிறேன்” என்கிறார் அவர்.

தலைவர் Truman கூறுகிறார். “காந்தி இந்தியாவின் மிகப் பெரிய தேசியத்தலைவர்தான். அதே நேரம் அவர் உலகத்தின் பெரும் தலைவராகவும் நின்று நிலைத்திருக்கிறார். அவரது கற்பித்தலும், நன்னடத்தை களும் பல்லாயிரக்கணக்கான மனித மனங்களுக்குள் பெருந் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டிருக்கின்றன.”

கல்வி, கலைகள் பற்றியும் காந்தி அதிகம் பேசினார். இதயத் துக்குள் இறங்காது வெறுமனே தலைக்குள் மட்டும் இருந்து விடுவதோடு நின்று விடுகின்ற கல்வியிலும் பற்றி அவர் மிகச் சாடினார். “வாழ்க்கை அனுபவங்களில் வந்து சேரும் இக்கட்டான வேளைகளின் பிரச்சினை களைத் தீர்ப்பதில் புத்தகக் கல்வி மிகக்குறைந்தளவே உதவ முடிகிறது. தூய வாழ்க்கை ஒன்றுக்காகக் கற்பது மட்டுமே மனிதனை உருவாக்குகிறது. நூல்கள் வாயிலாக அனைத்தையும் கற்றறிந்திருந்தும், அயல் வீட்டானோடு சேர்தான் வாஞ்சையுடன் வாழ வழிகாட்டத் தெரியாத கல்வியால் எவர்க்கும் பிரயோசனம் கிடையாது. சமூகத் தீமைகளுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழும் ஆண், பெண் பிள்ளைகளை உருவாக்குவதில் தோற்றுப்போன இந்தக் கல்வியுறையில் ஏதோ ஒரு குறை இருக்கிறதென்று நான் கருதுகிறேன். வாழ்வின் புறத்தெல்லாம் எழுகின்ற பிரச்சினைகளைச் சரியாகத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியுமாக இருக்கிற கல்விதான் பெறுமதி மிகைத்தது.”

மொழி பற்றி அவர் சொல்கிறார், “மனிதன் சிந்திப்பதையும், உணருவதையும் மிகச் சரியாக வார்த்தைகளில் ஒப்புவிக்க முடிந்த மனிதர் யாருமில்லை என்கிற வகையில் வெளிப்பாட்டின் தோற்றுப்போன ஊடகமாக நான் மொழியைக் காண்கிறேன்.”

“இதயத்துக்கான கல்வி நூல்களில் இருந்து பெற முடியாதது. குருவின் உயிர்ப்புட்டும் வழிகாட்டல் ஒன்றுக்கூடாகவே அது

நிகழமுடியுமானது. ஆசிரியனின் வேலை கற்கும் அறையோடு மட்டும் முடிந்துவிடுவது இல்லை. அது பெரும்பாலும் வெளியில் தான் உள்ளது.”

“எல்லா உண்மையான கலைகளும் ஆன்மாவின் வெளிப்பாடுகள் தான். எல்லா உண்மையான கலைகளும் உள்ளிருக்கும் ஆன்மாவின் சுயத்தை உணர உதவ வேண்டும். இசை எனக்கு நிறைந்த அமைதியைத் தருவது. என் சினத்தை விட்டு நீங்கிவர அது எனக்கு பலவேளைகளில் உதவியிருக்கிறது.” என்கிறார் காந்தியடிகள் அவர்கள்.

சமத்துவம் பற்றி அவர் பேசினார். “கடவுளின் கண்களில் அனைத்தும் சமமே. சக மனிதனை கீழ்த்தரமாக எடைபோடுவதை அவன் விரும்ப மாட்டான்.”

Verrier Elwin ஒரு தடவை காந்தியைப் பார்க்கப்போயிருந்தார். அது ஒரு உயர்குலத்து இந்தியப் பெண்மணியோடு காந்தியடிகள் தங்கியிருந்த தருணம். அப்பெண்மணி தான் உயர்குலம் என்பதாலேயே Verrier Elwinக்கு விருந்தோம்பல் எதையும் செய்ய விரும்பவில்லை. ஆனால், உண்மையான காரணத்தைக் காந்தியிடம் சொல்லத் தயங்கினார். காந்திக்குப் புரிந்து விட்டது. “இங்கே தங்க போதுமான இடவசதி கிடையாதே...” என்று அப்பெண்மணி கூற, காந்தி சொன்னார், “இந்த வராந்தா போதுமானது.” “ஆனால், அவருக்கு குளிப்பதற்கு என்ன செய்வது?” பெண்மணி வினவ, காந்தி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார், “இவர் குளிப்பதேயில்லை.” “அப்படியாயின் கழிவைறா...?” பதில் பறந்து வந்தது காந்தியிடமிருந்து. “வெர்ரியருக்கு உள்ளுக் குள்ளேயே எல்லாம் காய்ச்சி வற்றி விடுகிறது...”

“தீண்டாமையை கிணறு, பள்ளிக்கூடம், கோயில்களைப் பயன்படுத்த முடியும் என்கிற நிலைப்பாட்டுக்குக் கொணர்ந்து மட்டும் நீக்கிவிட முடியும் என்பதெல்லாம் கிடையாது. அதற்கும்பால் போய் இழிசனரை நீங்கள் உங்களை நேசிப்பது போலவே நேசிக்க வேண்டும். நீங்கள் அவர்களில் ஒருவராக உங்களை நினைக்கத் தலைப்பட வேண்டும்.” என்றார் காந்தி.

அடுத்த பக்கத்தில் காந்தியைப் பற்றிய ஞாபகம் ஒன்றை அன்னை இந்திரா காந்தி இப்படிப் பகிர்ந்து கொள் கிறார். “நாம்

கெக்கிறாவ ஸ்ரைலஹா

பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அப்போது முன்றரை வயது மட்டுமே நிரம்பியிருந்த என் மகன் ராஜீவ் காந்தி, காந்தியின் தோள்களை அலங்கரித்திருந்த மலர் மாலைகளை எடுத்து விளையாடத் தொடங்கினான். சிலபோது அவன் அதை காந்தியின் காலுக்கு கொலுகு போல அணிவித்தான். சில போது அதை அவன் அவரது கால் பெருவிரலில் அணிவித்தான். காந்தி கோபமே கொள்ளாமல் சிரித்த படியிருந்தார். மகிழ்ச்சியடைந்தார். வினோதமாய் அவனோடு கொஞ்சி விளையாடினார். பற்களற் அந்த வாயில் தவழும் மென்புன்னகையை அனுபவிக்கவும், அவர் நமக்கருளியிருக்கும் அன்பினதும், காப்பினதும் ஒளி வெள்ளத்தை உணரவும் இனியெப் போதும் நம்மால் முடியாதுபோமோ என்று எனக்குள் ஏனோ அந்தக் கணத்தே நான் ஜயப்பாடு கொள்ள லானேன்.”

பெண்கள் பற்றிய காந்தியின் கருத்துக்களால் நூலின் அடுத்த பக்கங்கள் அலங்கரிக்கப் படுகின்றன.

“உலகில் பெண்கள் ஒன்றுபட்டால் அனுகுண்டை ஒரு பந்தைப் போல இலகுவாய்த் தூக்கி ஏறிந்து விட்டு சமாதானத்தைக் கொணர்ந்து விடலாம். ஆசியாவின் பெண்கள் கிளர்ந்து எழுந்தால் உலகமே வியப்பி ஸாழ்ந்து விடும் அறிக். அதிகம் வழங்குவோரிடமிருந்தே அதிகம் எதிர்பார்க்கவும்படுகிறது. இயற்கையாகவே வாய்க்கப்பெற்ற தன்னலமற்ற சேவையில் ஆண்கள் பெண்களுக்கு என்றுமே சமனாகிவிட முடியாது. தியாகம், சேவை மனப்பான்மையின் வடிவங்களாகயிருப்பதால் பெண்ணை வணங்கி யிருக்கிறேன்.”

சீதனம் பெறுவதை காந்தி வன்மையாக எதிர்த்தார். “சீதனம் கேட்கிற ஒரு ஆண் அவன் பெற்ற கல்வியை தரக்குறைவாக ஆக்குகிறான். தாய்நாட்டை அவமதிக்கிறான். பெண்மையைக் கேவலப் படுத்துகிறான். சீதனத்துக்கு எதிரான பலம் வாய்ந்த சமூக இயக்கம் ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். மோசமான வழியில் பெறப்பட்ட தங்கம் கொண்டு தன் விரல்களை அலங்கரித்துக் கொள்கிற ஒரு ஆண், சமூகத்தைவிட்டே வெளி யேற்றப்பட்டு விட வேண்டும்.” என்றார் காந்தி.

மௌன்ட்பேட்டன் பிரபு காந்தி பற்றி சொல்கிறார், “உன்னதமான மனித நடத்தையுடனும், மனசாந்தி தரும் நற்பண்புகளுடனும், மாறாத

நகைச்சவையுணர்வுடனும் மிலிர்ந்த அன்பு நிறைந்த வயோதிபர்” என்று.

“மனிதாபிமானம் மீதில் நீங்கள் நம்பிக்கை இழந்து விடக்கூடாது” என்றார் மகாத்மா காந்தி. “மனிதாபிமானம் ஒரு சமுத்திரம் போல. ஒரு துளி அழுக்குச் சேர்ந்தால்கூட முழு சமுத்திரமே அழுக்காகி விடும். நான் எனக்கே உண்மையாயிருக்கையில், மனித சமூகத்துக்கு நான் உண்மையாயிருக்கையில், மனிதாபிமானத்துக்கு நான் உண்மையாயிருக்கையில் எல்லாத் தவறுகளையும் எனக்குப் புரிந்து கொள்ள முடியுமாயிருக்கும்.” என்றார் அவர்.

“நீங்கள் மிக வித்தியாசமான மனிதர் காந்தி, நீங்கள் ரொம்ப நெருக்கமாக, அதேவேளை உண்மையுடன் இருந்து எம்மைக் கட்டிப் போட்டு விட்டார்கள். நீங்கள் என்னை மலையுட்டி வியக்க வைத்த அதிசயம்” என்கிறார் காந்தியைப் பார்த்து Louise Housman.

“ஏன் மது அருந்துவோரை இந்தனவு வன்மமாக நீங்கள் எதிர்க் கிறீர்கள்?” என்று 1931களில் காந்தி லண்டனிலிருந்தபோது காந்தியைப் பார்த்து ஒரு ஆங்கிலேயச் சிஷ்யன் ஒரு தடவைக் கேட்டானாம். அதற்கு காந்தியின் பதில் இங்ஙனம் அமைந்திருந்தது. “அந்த சாபத்தின் தாக்கத் துக்கு அகப்பட்டுச் சிதைந்து போவோருக்கு நான் பரிவு காட்டுகிறேன்.”

சுகாதாரம், உணவுக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றிலும் காந்தி தீவிர கவனம் செலுத்தினார். “இயற்கையின் சட்டத்திட்டங்களை அறிந்து கொண்டு நமது சொல், செயல், சிந்தனை அனைத்திலும் அதற்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்தோமானால், நமக்கு நாமே கடவுளாகலாம். வேறொன்றையும் நாட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இயற்கை பற்றி நமக்கு சொற்பளவே ஞானம் இருக்கிறது. ஆதலினால்தான் குறைவாகக் கீழ்ப்படிகிறோம். எனவேதான் நோயும், அவலமும் இலகுவாய் வந்து நமைத் தாக்குகிறது. நோயென்பது எமது பிழையான செயற்பாடுகளின் பெறுபேறு மட்டுமன்று; நமது சிந்தனைகளினதும் ஆகும். வாழ்வதற்காக உண்ண வேண்டுமேயொழிய உண்ணுவதற்காக வாழக் கூடாது. விழித்திருக்க வேண்டுமெனில், தேநீரோ, கோப்பியோ அருந்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற நிலையிருப்போருக்கு அவற்றைப் பாவிக்காமல் உறங்கச் செல்வது ஆரோக்கியம் என்று

கைகிறாவ ஸ்ரைலஹா

ஆலோசனைச் சொல்வேன் நான். நாம் ஏன் அவற்றுக்கு அடிமையாகிவிட வேண் டும்?" என் று வினவுகிறார் காந்தி. "உண் மையான ஆரோக்கியமின்றி மகிழ்ச்சி சாத்தியமற்றது." என்பது அவர் கருத்து.

சிகரட் பிடிப்போரைப்பற்றி "தன் வாயை சிமினி விளக்காய் மாற்றிக் கொண்டோர்" என்று விளிக்கிறார் அவர்.

G.D.Birla காந்தி பற்றி கூறுகிறார், "போராட்ட வீரர், தூதுவர், முனிவர்"

"மனித சரித்திரத்தின் பெருந்தலைவர். அவர் தன்னந்தனியே நின்றிருந்தார்." என்கிறார் Pearl S.Buck.

மௌனம் பற்றி காந்தியடிகள் இப்படிக் கூறினார், "மௌனம் எத்தனை அற்புதமான அம்சம் என்பேன். மௌனத்திலிருந்து கிடைக்கும் மகிழ்ச்சி தனித்துவமானது. உண்மையை நாடுவோருக்கு மௌனம் பேருதவியாக இருக்கிறது. அது பெரிய ஆறுதல்."

"1893இலிருந்து எனது பெரும்பாலான வாசிப்புகள் ஜெயில் கனிலேயேக் கழிந்தன. கீழ்த்தர மானோருக்கும், திருடர்களுக்கும் வேண்டுமானால், ஜெயில் ஜெயிலாக இருக்கலாம். எனக்கோ அது மாரிகை. எனது நண்பர்கள் என்னைப்பற்றி ஏக்கம் கொள்ளத் தேவையில்லை. நான் பறவையைப் போலச் சுதந்திரமானவன். சிறைக்கூடத்துக்கு வெளிப் புறத்தையும்விட, இங்கே என் செயற்றிறன் குறைந்து விடுவதாக நான் ஒரு போதும் கருதவில்லை. என் இங்கேயான தங்குகை ஒரு நல்ல பள்ளிக் கூடத்தின் அனைத்தை யும் எனக்குத் தவறாமல் வழங்குகிறது.(யர்வதா சிறை) நாம் மிருகங்களின் மத்தியில் இருக்கும் நண்பர்களைப் புரிந்து கொள்ளவே இங்கே இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. தூர நோக்கு நமக்கு இருக்குமாயின் நமக்கு மரங்களினதும், தாவரங்களினதும் மொழியையும், அவற்றின் நட்பினது பெறுமதியையும் உள்வாங்கலாம்; கிரகிக்கலாம்; ரசிக்கலாம்." என்றார் காந்தி.

உலகின் மூலை முடுக்குளிலிருந்தெல்லாம் காந்திக்கு நிறையபேர் மடல்கள் எழுதினார்கள். முகவரி எப்படியிருந்தாலும் அவை காந்தியை வந்தடையவே செய்தன. பத்திரிகைகளிலிருந்து வெட்டி எடுக்கப்பட்ட காந்தி படத்தை ஓட்டி, கீழே லண்டன் என்று மட்டும்

எழுதப்பட்டிருந்ததாம் எவ்ரோ அனுப்பியிருந்த ஒரு கடிதம். காந்தியின் அந்தரங்கச் செயலாளர் மஹாதேவ் தேசாய் தனது தினக்குறிப்பை மீட்டிச் சொல்கிறார். ஒரு தடவை அவஸ்திரேவியாவிலிருந்து வந்த ஒரு கடிதத்தில் “பாபு” என மட்டும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததாம். இந்திய மரண அத்தாட்சிக் கடித அலுவலகத்திலிருந்து “சிறீபாபு-யர்வதாமத்திய சிறை” என முகவரியிடப்பட்ட கடிதம் தவறாமல் அவரை வந்தடைந்தது. ஒரு சாதாரண தபால் ஒரு தடவை “இந்தியாவின் அரசர் காந்தி” என முகவரியிடப்பட அதுவும் யர்வதாவுக்கு வந்து காந்தியை அடைந்திருந்தது. காந்தி படத்தை ஓட்டி “இவருக்கு” என்று மட்டும் போடப்பட்டிருந்ததாம் ஒருமடல். அமெரிக்கக் கடித உறையொன்று படத்தை ஓட்டி, “இந்தியா” என்று மட்டும் கீழே போடப்பட்டிருந்ததாம். விலாசம் தேடி அதுகூட காந்தியை வந்து சேர்ந்தது. ஒரு இந்தியர் ஹிந்தியில் “மஹாத்மாவுக்கு- அவர் எங்கேயிருந்தாலும்” எனப் போட்டு அனுப்ப, அதுவும் யர்வதா சிறையில் காந்தியின் கரத்துக்குக் கிட்டியதாம்.

இத்தனையையும் சாதித்த அம்மனிதர் தன்னைப் பற்றி என்ன சொல்கிறார் பாருங்கள். “நான் இறைதூதுவன் என்று என்னை அழைக்கு மாறு ஒருபோதும் கோரவில்லை. நான் உண்மையைத் தேடி ஓடிச் செல்லவன் மட்டுமே. சமூகம், அரசியல், மனிதாபிமானம், இனம் சார்ந்த என் எந்தச் செயற்பாடுகளுமே கடவுளை அடைய எடுக்கும் முயற்சிகள் மட்டுமே. அரசியலுக்குள் நுழையாமல் எனது சேவையை நான் அடைவது சாத்தியமில்லை. நான் என்னையே அவற்றில் காணுகிறேன்.”

“எனது கனவுகள் நிதர்சனமானவை. அவை வெறும் தேவதைக் கனவுகளான்று. நான் இயலுமானவரை என் கனவுகள் மெய்ப்பட ஏங்குபவன்.”

“எல்லாப்புறத்துக் கலாசாரக் காற்றும் என் வீட்டு வாசலண்டையில் சுதந்திரமாய் வந்து உலவலாம். என்றாலும் என் பாதம் எந்தக் காற்றாலும் அடித்துச் செல்லப்படுவதை நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்.”

“மகாத்மா” என்கிற அடைமொழி என்னை ரொம்ப ஆழமாய் வதைக் கிறது. அது எவ்ராலும் உச்சரிக்கப்படுகையில் என்னைக் கிளர்ச்சியூட்டி பேருவகை தந்து, பரவசப்படுத்திய ஒரு கணப் போதையும் என் வாழ்வில் என்னால் ஞாபகிக்க முடியவில்லை.”

“ஓருவகையில் நாம் திருடர்கள். நமக்கு இப்போதைக்கு தேவைப் படாத ஒன்றை பிறகு தேவைப்படலாம் எனக்கருதி பத்திரப்படுத்துகையில், அப்போதைக்கு அது இன்னொருவரின் உடனடித்தேவைக்கு இருந்தால் உபயோகப் பட்டிருக்கக்கூடும் என் கிற நிலையிருந்தால் நான் இன்னொருவர் பொருளைத் திருடியவன்தான்” என்கிறார் அவர். ஈவனிங் ஸ்டான்றட் என்பார் சொல்கிறார், “இவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் 3.4 பெருந் தலைவர்கள் மட்டும் உலகை நெறிப்படுத்த அவதரித்தனர். காந்தியும் அப்படியொரு பெருந் தலைவர்தான்.” ஏற்கக்குறைய இருபது வருடங்கள் தென்னாபிரிக்காவில் வசித்த அனுபவத் தில் அங்கு நிலவிய நிறத்துவேசம் பற்றி காந்தி நிறைய பேசினார். அடுத்தடுத்த பக்கங்கள் அவற்றை இயம்பக் காணுகிறோம். ட்ரபன் இரயில்வே நிலையத்தில் அவர் முதல் வகுப்பில் பயணம் செய்வதை விரும்பாத ஆங்கிலேய நிறவெறியர்களால் அவர் வெளியே இழுத்து வீசப்பட்ட அனுபவத்தைக்கூறி காந்தி இயம்புகிறார், “தென்னாபிரிக்காவில் சுயமரியாதையுள்ள எந்த இந்தியனுக்கும் வாழ முடியாது” என்பதாக. போலவே, பிரிடோரியாவில் ஒரு ஆங்கிலேய நாவிதன் காந்தியின் தலைமயிரை வெட்டமறுத்ததினால் தான் புண்பட நேர்ந்ததைக் குறிப்பிட்டு, அங்கேயே கத்தரி ஒன்றை வாங்கி தனக்குத் தானே முடிவெட்டிக் கொண்டதையும், பின் புறத்தை வெட்டுவதில் கொஞ்சம் தோற்றுப் போனதையும் பற்றிப் பேசுகிறார். மறுநாள் “எவ்வளவு வந்தனவா அங்கே?” என்று கேவி செய்த நன்பர்களுக்கு காந்தியின் பதில் இப்படியமைந் திருந்ததாம், “வெள்ளைநிற பார்பர் என் கறுப்பு நிறத் தலை மயிலில் கைவைக்கத் தயங்கிவிட்டார். அதுதான்.”

இறுதிப் பக்கங்கள் காந்தியின் மரணம் பற்றிப் பேசுகின்றன. ரெஜினால்ட் ரெனோல்ட் சொல்கிறார், “ஷ்லீலியில் ஒரு துப்பாக்கியிலிருந்து வெளிப்பட்ட மூன்று ரவைகள் அந்த அழகிய சிரிப்பைக் கொள்றோழித்தே போட்டன. நிஜத்தில் நாம் வெட்கமுற வேண்டும்.”

காந்தி சொல்கிறார், “என்னைப் பாதுகாக்க மெய்ப்பாது காவலர்கள் எவரையும் நான் வைத்துக் கொண்டதில்லை. என் மார்பு எப்போதும் திறந்தேயிருக்கின்றது.”

6வயதில் நான் உங்களுக்குச் சொல்ல இன்னும் எது- எந்தச் செய்திதான் பாக்கியிருக்கிறது சொல்லுங்கள். என்னைக் கொல்ல, என் கொடும்பாவின்ய ஏரிக்க உறுதி பூண்டு செயற்படும் உங்களிடத்தே எந்த

செய்தியை வழங்கி பயன்பட்டு விட முடியும் நான்? உடம்பைக் கொன்றொழிப்பது ஒரு விஷயமேயல்ல. என் சாம்பவில் இருந்து ஆயிரம் காந்திகள் எழுந்து வருவர். எந்தக் கொள்கையில் நான் வாழ்ந்தேனோ அதை நீங்கள் அழிப்பது எங்களும்? நான் பிறப்பால் போராடப் பிறந்தவன். தோல் வியைக் காணாதவன். வாழ்க்கையைப் போலவே மனித வளர்ச்சிக்கு மரணமும் அவசியமானதுதான். பூமியில் பிறந்த எவனும் மரணத்தின் பிடியிலிருந்து தப்ப முடியாது. மரணம் நம் எல்லோரதும் நன்பன். நன்றிக்குரியது. ஏனெனில், அது எல்லாத் துயரங்களிலிருந்தும் விடுதலையை அருள்கிறது.” எனச் சொல்லும் காந்தியடிகள் இறுதியாக உச்சரித்த வார்த்தை “ஹே ராம! ஹே ராம!”

சீ.ராஜாகோபாலாச்சாரியார் சொல்கிறார், “உலகம் பயங்கரமான ஒரு வெறுமையை அப்போது உணர்ந்தது. 30 ஜனவரியில் வெள்ளியன்று சரியாக மாலை 5.00 மணிக்கு அந்தப் பட்சி பறந்தே போயிற்று. தவழும் புன்னைகையைத் தாங்கிய அந்த வெற்றுடம்பு மட்டும் நம்மோடு சிறபொழுதுகள் வரை எஞ்சிநின்றது.”

கி.மு 399இல் சாக்ரஸீல் நஞ்சுட்டப்பட்டு தம் இனத்தாராலேயே கொலை செய்யப்பட்டார். 1865இல் அமெரிக்காவில் அடிமை வாழ்வை ஒழிக்கப் பாடுபட்ட ஆயிரஹாம் லிங்கன் தன்னினத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனாலேயே கடப்பட்டார். ஆயிரிக்க அமெரிக்கர் மார்டின் லாதர்கிங் வெள்ளையர்களால் கட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டார். அக்டோபர் 2இல் ஜனனம் கண்ட காந்தி இந்து மத வெறியன் நாதுராம் கோட்டேயின் துப்பாக்கி ரவைகளினால் 1948 ஜூவரி 30 இல் கொலையுண்டார். சரித்திரம் தொடர்ந்தபடியிருக்கிறது.

நாடகமேதை பெர்னாட்ஷா காந்தியின் மரணம் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தைகளை ஞாபகமூட்டிக் கொள்கிறேன் நான் மறுபடியும்.

“நல்லவர்களாகயிருப்பது எந்தளவு ஆபத்தானது என்பதைக் காட்டுகிறது காந்தியின் மரணம்”

நினதான தியாகத்தையும் விட அன்புள்ளத்தை மெச்சி... நெல்சன் மண்டேலா

ஏறக்குறைய 300 வருஷங்களுக்கு முற்பட்ட காலம். டச்சு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிகளின் சொந்தக்காரர்கள் ஐரோப்பாவிலிருந்து பாய்மரக்கப்பல்களில் பயணித்து, ஆபிரிக்காவின் தென்மூனையில் தங்கி இளைப்பாற நாடுகின்றார்கள். கூடவே, பிரான்ஸ், நெதர்லாந்து கப்பல் களும் அங்கு செல்கின்றன. அவ்விடம் வாழ்தலுக்கான நம்பிக்கையை அருளியதில் “நன்நம்பிக்கை முனை” என நாமம் பெறுகின்றது. அதுவே இன்றைய காலத்தின் கேப்டவுன் நகர்.

ஐரோப்பியர் அங்கே பயிர் செய்யத் தொடங்குகின்றனர். ஆபிரிக்க ஆதிவாசிகளின் தொழிலென மந்தை மேய்த்தல் இருந்து வந்ததில் முரண்பாடுகள் தோன்றவாரம்பிக்கின்றன. அம்பும் துப்பாக்கியும் மோதிக்கொள்கின்றன. அம்பு தோற்க வேண்டியதாகிறது. பிரித்தானிய வெள்ளையரும் ஆங்கே நவீன் ஆயுதங்கள் சகிதமாய் வருகை தர, டச்சு மக்களும், நெதர்லாந்து, பிரான்ஸியரும் அச்சம் கொண்டு ஆபிரிக்காவின் வேறு பகுதிகளுக்குச் செல்லலாயினர்.

வெள்ளையன் ஐமீன் செய்ய, கறுப்பர்களோ அவர்தம் பணியாட்களாய் மாறி சேவகம் செய்யத் தலைப்படுகின்றனர். ஒருபோது, பளபளப்பான கல்லை வைத்து ஆபிரிக்கக் குழந்தையொன்று விளையாடிக் கொண்டிருத்தல் கண்டு, வெள்ளையன் அஃது என்னவென ஆராயத் தலைப்பட்டதில், வைரக்கல் அதுவெனத் தெரியவர, அற்றைத்

தொடங்கி வைரம் அகழ்ந்தான் வெள்ளையன். கறுப்பனோ, மாறாக சுரங்கத் தொழிலாளி யானான். “சலு” மொழி ஜோஹன்ஸ்பார்க் என்றால் “தங்கச் சுரங்கம்” என அர்த்தம் தருவது. இவ்வாறுதான் சொந்த நிலத் திலேயே அந்நியமானது கறுப்பினம். போதாக்குறைக்கு வெள்ளையன் அவனிடத்தில் வரியும் வதுவிக்கிறான். வேற்றுப்பிரதேசம் ஒடிய டச்கக்காரரிடமும் வரி வதுவிப்பு நடந்தேறுகிறது. நிலங்கள் சொந்தமாகயிருந்தது போயர்களுக்கு ஆகையினால் பிரித்தானியன் நிலவுடைமைநாடி யுத்தம் செய்கிறான். இதையே வரலாறு போயர் யுத்தம் என்று பதிவு செய்கிறது. யுத்தத்தில் ஜோஹன்ஸ் பார்க், பிரிட்டோவைக் கைப்பற்றுகிறது பிரித்தானியப் படை. போயர்களின் பண்ணைகளாக கொளுத்தி, பெண்கள் சிறுவர்களைச் சிறையிலடைத்தனர் அவர்கள். எப்படியோ சமாதான ஒப்பந்தமொன்று மூன்று ஆண்டுகளின் பின்னர் ஏற்பட்டது.

பின்னர் தென் ஆபிரிக்காவில் யூனியன் உருவாகிறது. கறுப்பினத்தார் தம் நிலங்கள் வெள்ளையனால் பறிக்கப்படுகின்றன. கறுப்பினம் அதிகம் வாழ்ந்த தென்னாபிரிக்காவில் சிறுபான்மை வெள்ளையினம் கறுப்பினத்தவரை அடக்கியாளத்தலைப்பட்டதில் பலவிதமான கொடுரங்கள் நடந்தேறுகின்றன. வாக்குரிமை மறுக்கப்பட்டு, அடக்கு முறையும் தொடரதமது தேசத்துக்குள் பயணங்கு செய்யக் கூட அம்மக்கள் அனுமதி பெற வேண்டுமென்கிற நிலை. நிலவுடைமைச் சுதந்திரம் மறுதலிக்கப்படுகிறது. மனங்குமுறிய கறுப்பினத்தவர்கள் ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரஸை-ஏ.என்.சீ.யை-உருவாக்கியது இப்படித்தான்.

தென்னாபிரிக்காவின் கேப்டவுனிலிருந்து எண்ணாறு மைல்கள் தொலைவில் கரடுமுரடான பாதைகளுக்கு நடுவில் மலைகள், நதிகள் தூழ்ந்து பசுமை நிறைந்த டிரான்ஸ்கே தேசம் பூர்வீகப் பழங்குடியினர் வாழ்வது. காட்லா அப்பழங்குடியினரின் தலைவராக போற்றப்பட்டவர். அவ்விடத்தின் நீதிபதியாகவும், அரசருக்கு ஆலோசனைகள் வழங்குப வராகவும் திகழ்ந்தார். சுமாரான செல்வந்தர். நான்கு மனைவியர் அவருக்கு. பன்னிரண்டு குழந்தைகள். பதின்மூன்றாதவராய்ப் பிறந்தவர் மண்டேலா.

நெல்சன் மண்டேலாவின் இயற்பெயர் ரோலிலாலா தலிபுங்கா மண்டேலா. 1918ஆம் ஆண்டு தென் ஆப்பிரிக்க கிழக்கு ட்ரான்ஸ்

பகுதியில் உள்ள “குனு” எனும் சிறிய கிராமத்தில் “திம்பு” இனத்தில் பிறக்கிறார். மஹாவி நதி ஒடும் பிரதேசம் அது. சிறுவயதில் ஆடுமாடுகள் மேய்க்கும் வேலை ஒப்படைக்கப்படுகிறது. கூடவே தேன் எடுக்கத் தெரிந்திருந்தது அவருக்கு. பசுவின் மடியிலிருந்தே பால் குடிக்கவும், காளைகளின் மீதில் சவாரி செய்யவும்கூட. அவரைப் படிக்கவைக்க தாய் உள்மநாடி கிராமத்துப் பள்ளிக்கு அனுப்ப, “மடிபா” என்று செல்லமாக அழைக்கப்பட்டு வந்த அவருக்கு பள்ளி ஆசிரியர் அங்கேதான் “நெல்சன்” என்ற பெயரைச் சூட்டுகிறார். 1920 இல் தெம்பு அரசர் இறக்க யார் பதவிக்கு வருவது என்பதில் சிக்கல் ஏற்பட்டதில், அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஜோகிந்தர் பாபை அரசராக்கலாம் என்கிற காட்லா அவர்களது ஆலோசனை ஏற்கப்படுகிறது.

மண்டேலாவின் சிறுவயதிலேயே தந்தை இறக்க, மண்டேலாவைப் படிக்க வைக்க வேண்டும் என்கிற தன் கனவு சிறைதந்து விடுமோ எனப் பயந்த தாய், மகனைக் கூட்டிக் கொண்டு மேக்வென் சி பிரதேசத்துக்கு வருகிறார். அங்கு அரசரைச் சந்திக்கிறார்கள். அரசர் ஜோங்கிங் டாபா “நான் தந்தையாக இருந்து அவனைப் பளர்க்கிறேன்” எனப் பொறுப்பேற்கிறார்.

அரசர் ஜோங்கிங்டாபா தன் மகன் கற்கும் பாடசாலையிலேயே மண்டேலாவையும் சேர்க்கிறார். மேலும், ஆபிரிக்காவில் வாழ்ந்த பல வீரமன்னர்களின் கதைகளை அவ்வரசர் மண்டேலாவுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கிறார். “எனக்குப்பின் அரசனாகப் போகிற என் மகனுக்கு பிரதம ஆலோசகனாக இருக்கப்போகிறவன் மண்டேலா ஆதலால் அவனுக்கும் சிறப்பான கல்வி கொடுங்கள்” என பள்ளி ஆசிரியர்களை வேண்டி நிற்கிறார் அரசர். பள்ளியில் படிக்கிறபோதே தாய்நாட்டுப் பற்றுள்ளவராக, சிறந்த மாணவராக வளர்கிறார் மண்டேலா.

1937களில் ஹீல்டவுன் வெஸ்லியன் கல்லூரியில் சேர்கிறார். மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உணவின் தரக்குறைவு பற்றி போராட வேண்டியேற்பட்டதில் பள்ளி நிர்வாகம் அவரை வெளியேற்றுகிறது. 1939இல் இருபத்தியொரு வயது இளைஞனான நெல்சன் மண்டேலா கொதித்தெழுகிறார் இவை மாதிரியான பல உரிமை மீறல்கள் கண்டு. தபால் வழி பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டு வழக்கறிஞரானார். வறுமை வாட்டி யெடுக்கிறது அவரை. சட்டத்தரணியாகையால் மக்களுக்கு சட்ட

ஆலோசனைகள் வழங்கி உதவுகிறார். ஆபிரிக்கர்கள் விடுதலை பெற வேண்டுமானால், கல்வி பெற வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறார்.

1941இல் ஜோஹன்ஸ்பார்க் சென்று குடியேறுகிறார் மண்டேலா. அது இரண்டாம் உலகப் போர்க்காலம். தென்னாபிரிக்கா பிரிட்டனுடன் சேர்ந்து நாஸி ஜேர்மனியை எதிர்க்கிறது. சர்ச்சில், ரூஸ்வெல்ட் அட்லாண்டிக் சாசனத்தில் கையெழுத்திட்டு “தனிமனித உரிமைகள் அனைவருக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும்” என உறுதிப்படுத்திய சேதி அடிமைகளாக வாழ்ந்த கறுப்பர்களுக்கு மிகுந்த ஆதரவளிக்கிறது. 1943இல் ஆபிரிக்கத் தேசிய காங்கிரஸில் சேர்ந்து, அதில் முதன்மை பொறுப்புநிலை வரை முன்னேறுகிறார்.

தாதியாகப் பணிபுரிந்த எவிலினிடம் மனம் பற்கொடுத்தார். 1944இல் திருமணம் நடக்கிறது இருவருக்கும். இன் ஒதுக்கல்கள் தொடர்ந்தும் நடந்தேற மண்டேலா நிற வெறிக்கெதிராகக்குரல் கொடுத்த வண்ணமேயிருக்க, அவரோடு மக்கள் கூட்டமும் சேர்ந்து கொள்கிறது. குடும்ப வாழ்வு, குழந்தைகளுடனான குதுகலிப்புகள் அனைத்தையும் விட்டு ஒதுங்கி போராட்டவாழ்க்கை மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. பிள்ளைகள் அவரது நெருக்கம் தேடியலைந்தன. மகாத்மாகாந்தி பற்றி, சர்ச்சில் பற்றி, ரூஸ்வெல்ட், ஸ்டாலின் பற்றியெல்லாம் பிள்ளைகளுக்குக் கதை கதையாகக் கூறுவாராம் அவர். மண்டேலா இல்லத்தைக் கவனிப்பதாயில்லை என்கிற குற்றச்சாட்டோடு எவிலின் பிள்ளைகளோடு பிரிந்து போகிறாள் மண்டேலாவை விட்டு.

1956இல் அரசுக் கெதிரான புரட்சிகள் செய்தாரென்ற குற்றச்சாட்டில் நன்பர்கள் பலரோடு கைது செய்யப்பட்டு, விசாரணைகளின் பின்னர் விடுவிக்கப்படுகிறார். 1960களில் தேசிய காங்கிரஸ் அபார வளர்ச்சி காண்கிறது. 1960இல் ஆபிரிக்கர்களுக்கு விவேட கடவுச்சீட்டு வழங்குவதற்கு எதிராகப் போராடி ஊர்வலம் ஒன்றை அவர் நடத்த, பொலிஸாரின் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் 69 பேர் மடிகின்றனர். அறப் போராட்டங்கள் மூலம் ஒன்றையும் சாதிக்க முடியாது என்பதைக் கண்டு கொண்ட மண்டேலா ஆயுத வழியில் அரசு கேந்திர நிலையங்கள் மீது கொரில்லாப்பாணித் தாக்குதலில் ஈடுபடுகிறார். அரசு கெடுபிடிகள் தொடர 1961 இல் தலைமறைவாகிறார் அவர்.

அமெரிக்காவும் அவரை எதிர்ப்பதில் அரசுக்கு ஆதரவு வழங்க 1962 ஆகஸ்ட் மாதம் 05ம் திகதி அமைதி குலைப்புக்கும், கலவரங்களுக்கும் காரணமாகயிருந்தார் என் கிற பெயரில் ஒரு சிறையடைப்பு நடந்தேறுகிறது. கோட்டை என அழைக்கப் படும் ஜோஹான்ஸ்பேர்க் சிறையில் நிற்கவைத்து ஆடைகளைக் களைகிறார்கள். குளிரில் ஒரு மணி நேரம் நிர்வாணமாக வெளியில் நிற்கிறார் மண்டேலா “தேசத்துரோகி” என்கிற பட்டத்தோடு. ரிவோரியா வழக்கு என்று இது சரித்திரத்தில் பதிவாகியிருக்கிறது. இடையில் விண்ணியைச் சந்திக்கிறார் மண்டேலா. மணந்து கொள்கிறார். விண்ணி வசதியான பெண். சமூக சேவையிலும் அதீத ஆர்வம் காட்டினாள்.

1962 முதல் இருபத்தேழு ஆண்டுகள் சிறைவாசம். கைதி எண் 46664 என்கிறார்கள். அந்தளவு காலம் சிறையில் வாடிய வேறு தலைவர்கள் இதுவரை சரித்திரத்தில் இல்லை. பல ஆண்டுகள் தனிமைச் சிறை. மனைவியைச் சந்திக்கவும் அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது.

ஜூரோப்பா நாட்டுத் தலைவர்களுடன் மண்டேலா பேசுகிறார். உலகத் தலைவர்கள் பலர் மண்டேலாவுக்கு ஆதரவாகப் பேசுகின்றனர். அரசை எதிர்த்து மக்கள் பெரும் கிளர்ச்சி செய்கின்றனர். ரோபன் தீவுச் சிறை தொழுநோயாளர், மனநோயாளர் குடியிருப்பாக மாறியிருந்தது. மண்டேலா அங்கு கொண்டுபோய் வைக்கப்படுகிறார். சட்டப்படிப்பின் மேற்கல்வியை சிறையிலிருந்தே படித்தார் அவர். சிறையிருக்கையில் அவரது சொந்த வீடு தீயிட்டுக் கொள்ததப்படுகிறது.

மண்டேலாவின் மகள் ஜெனி ஒரு அரச அங்கீகாரம் பெற்ற மன்னர் ஒருவரது மகனைக் காதலித்துக் கரம் பிடித்து ஒருநாள் தந்தையைப் பார்க்க சிறைக்கு விஜயம் செய்கிறார். சிறையிலிருக்கையில் தான் இன்பத்தில் மிதந்த ஒரே சம்பவம் மகனைக் கண்டது என்பதாக மண்டேலா பதிவு செய்கிறார் இதை.

1988 இல் காசநோய் மரணத்தில் எல்லை வரைக் கொண்டு நிறுத்தி விடுகிறது. அவரை விடுதலை செய்யுமாறு கோரி உலகெங்கிலும் மிருந்தும் கோரிக்கைகள் செய்யப்படுகின்றன. மனைவி விண்ணி போராட்டங்கள் பலதை முன்னெடுத்து நடத்துகிறார். மன்னிப்புக் கோருமாறு வேண்டி நின்றது அந்நாட்டு அரசு. மண்டேலா மறுக்கிறார்.

இறுதியாக பிரடரிக் வில்லியம் டெக்ளார்க் என்கிற தென்னாபிரிக்க அதிபதி அவரை விடுவிக்க ஏற்பாடுகள் செய்கிறார். தேசிய காங்கிரஸின் மீதான தடையுத்தரவும் நீக்கப்படுகிறது. 1990இல் அவர் விடுதலையாகை யில் அவருக்கு வயது 71. அவரை வரவேற்க உலகமே காத்திருந்தது சிறைவாசலில். கூடியிருந்த மக்களிடம் “என் விடுதலை ஒன்று மட்டுமே தீர்வுகள் தந்துவிடப் போது மாண்தில்லை. நிற வேறுபாடின்மை ஜனநாயக அரசு மட்டுமே நாட்டின் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்கும்.” என்று முழங்குகிறார். “ஆடம்பரமான மாளிகையில் கைதியாக இருப்பதைவிட, எங்கு மனிதன் சுதந்திரமாய் முச்சவிட முடிகிறதோ அதுதான் உலகிலேயே மிகப்பெரிய மாளிகை” நெல்சன் மன்டேலா இருபத்தியேழு வருட சிறை வாழ்வின் பின் இல்லம் திரும்பி சொன்ன முதல் வார்த்தை இது. 1994 மே 10இல் தென்னாபிரிக்கா வின் முதல் கறுப்பின ஜனாதிபதியாக பதவியேற்கிறார். இரண்டாம் தடவை அதிபர் பதவிக்கு போட்டியிட மறுத்து பதவியிலிருந்து விலகிக் கொள்கிறார்.

2013இல் உடல்நலம் பாதிக்கப்படுகிறது. வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு 95ம் வயதில் டிசம்பர் 5ம் திகதி இறையடி யெத்துகிறார்.

உண்மைக்கும் நல்லினைக்கப்பாட்டுக்கு மான ஆணைக்குமு வொன்றை அமைத்து பழிவாங்கலைத் தவிர்த்து உண்மையையும், நியாயத்தையும் பெற ஒரு முறையையை அதனுடாக ஏற்படுத்தியது அவரது மாபெரும் சாதனை.

உலக சமாதானத்துக்காக மன்டேலா ஆற்றிய சேவைகளைப் பாராட்டி இந்திய அரசு அவர் சிறையிருக்கும்போதே “நேரு சமாதான விருது” வழங்கி கொரவிக்கிறது. கணவருக்காக விண்ணி டெல்லி வந்து வாங்கிப்போகிறார் அவ்விருதை. 1990இல் “பாரத ரத்னா” விருது. இந்தியர் அல்லாத ஒருவர் அவ்விருதை பெற்றுக் கொண்டார் எனில் அது அவர் மட்டுமே. 1993இல் உலக அமைதிக்கான நோபல் பரிசும் அவரைத் தேடி வருகிறது. அமைதிக்கும், மற்றும் நல்லினைக்கத்துக்குமான மகாத்மா காந்தி சர்வதேச விருது இன்னும் இவை போன்ற சுமார் 250க்கும் மேற்பட்ட விருதுகள். மற்றும் அவரது பிறந்த நாளான ஐஞ்சலை 18 ஐ “சர்வதேச நெல்சன் மன்டேலா தினமாக” ஐநா. சபை அறிவிக்கிறது. இங்கிலாந்து நாடானுமன்றச் சதுக்கத்தில் விண்ட்சன் சேர்ச்சில், ஆபிரஹாம் லிங்கன்

கெக்கிறாவ ஸ்வல்லஹ்

ஆகியோரது சிலைகளுக்கு அருகே வெண்கலச் சிற்பம் ஒன்று மண்டேலாவின் திருவுருவச்சிலை தாங்கிக் கொண்டு காட்சியளிக்கிறது.

மண்டேலாவின் இறப்பு குறித்து இந்திய நாளிதழ் ஒன்று இப்படி ஆசிரியர் தலையங்கம் தீட்டியிருக்கிறது.

“உலகில் பல்லாயிரம் கோடி மக்கள் வாழ்ந்து மறைகிறார்கள். ஆனால், ஒரு சிலர் மட்டுமே மாற்றங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கிறார்கள். மனித சமுதாயத்தின் சரித்திரத்தில் தாக்கம் ஏற்படுத்துகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஒரு சிலரில், ஒருவர் நம்முடன் வாழ்ந்தார், இப்போது மறைந்து விட்டார்.

நெல்சன் மண்டேலாவின் மரணம் என்பது எதிர்பார்த்த ஒன்று தான். கடந்த சில ஆண்டுகளாகவே முதுமையும், உடல்நலக் குறைவும் அவரை நடைப்பினமாக்கி விட்டிருந்தது. ஆனாலும் சூட, இப்படி ஒரு மாமனிதர் நம்மிடையே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பது, லட்சிய வாதிகளுக்கும் சுயமரியாதை, சுதந்திரம் போன்ற கொள்கைகளில் நம்பிக்கை கொண்டோருக்கும் ஆறுதலாகவும் ஊக்கமாகவும் இருந்தது: இனி நாம், அண்ணல் காந்தியடிகளை நினைவில் நிறுத்தி செயல்படுவது போல, எங்கெல்லாம் இனவெறி எழுகிறதோ, எங்கெல்லாம் சுதந்திரம் பறிக்கப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் நெல்சன் மண்டேலாவை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு செயல்பட்டாக வேண்டும்.

அண்ணல் காந்தியடிகளைத் தனது முன்னோடியாகக் கொண்டு, அவர் விட்ட இடத்திலிருந்து தனது பணியைத் தொடங்கியவர் நெல்சன் மண்டேலா. தென்னாபிரிக்க இனவெறி அரசுக்கு எதிராக அவர் நடத்தியது ஆயுதப் போராட்டமல்ல. அன்னவின் வழியிலான அமைதிப் போராட்டம், அகிம்சைப் போராட்டம். 27 ஆண்டுகள் தனிமைச் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடந்த நெல்சன் மண்டேலாவால், கறுப்பு இன மக்களின் சுதந்திர வேட்கை தனிந்துவிடாமல் பாதுகாக்க முடிந்தது என்றால், அவர் மீது அந்த மக்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கையும், அவர் கொண்ட லட்சியத்தில் இருந்த பிடிப்பும்தான் காரணம்.

ஜிந்து ஆண்டுகள் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இல்லாமல் போனால், அடையாளம் தெரியாதவர்களாகிவிடும் அரசியல் தலைவர்களுக்கு மத்தியில், 27 ஆண்டுகள் போராட்டக் களத்திலிருந்தும், மக்கள்

மத்தியிலிருந்தும் அகற்றப்பட்டு, தனிமைச்சிறையில் அடைக்கப்பட்ட போதும், அந்தத் தலைவனால் உயிர்ப்புடன், மன உறுதி தளராமல், கொண்ட கொள்கையில் உறுதியாக இருக்க முடிந்தது என்பதுதான் நெல்சன் மண்டேலாவை ஏனைய தலைவர்களிலிருந்து அகற்றி நிறுத்துகிறது. அன்னாந்துபார்க்க வைக்கிறது.

1994இல் தென்னாப்பிரிக்காவில் இனவெறி ஆட்சி அகற்றப் பட்டு, குடியரசு அமைந்தவுடன் அதிபராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நெல்சன் மண்டேலா, தன் னை நிரந்தரத் தலைவராக அறிவித்துக் கொள்ளவில்லை. இரண்டாம் முறை போட்டியிடமறுத்துவிட்டார். அடுத்த ஐந்து ஆண்டுகள் கட்சித் தலைவராக மட்டுமே இருந்தவர், 2004இல் பொது வாழ்விலிருந்தே விலகிக் கொண்டுவிட்டார். தான் கொண்ட சூறிக்கோளை அடைந்து, தென்னாப்பிரிக்கா நிரந்தரமாகத் தன்னுரிமை பெற்ற குடியரசாகத் தொடர்வதை உறுதிசெய்துவிட்டு, கடமை முடிந்தது என்றுநடையைக் கட்டிய கர்மவீரர் நெல்சன் மண்டேலா.

27 ஆண்டு காராக்கிருகவாசம் அனுபவித்தபோது, கட்சியைக் கட்டிக் காத்தவர், போராட்டத்தின் வீரியம் குறையாமல் பாதுகாத்தவர் அவரது மனைவி விண்ணி மண்டேலா. தென் ஆப்பிரிக்காவில் குடியரசு ஆட்சி அமைந்தபோது அதில் அமைச்சராகப் பொறுப்பும் ஏற்றார். அமைச்சரான தனது மனைவி அதிகார போதை தலைக்கேறி செய்த ஊழல்கள் வெளிவந்தபோது, சற்றும் தயங்காமல், அதை மறைக்க முயலாமல் சட்டம் தனது கடமையைச் செய்யப் பணித்தவர் நெல்சன் மண்டேலா.

இதனால் அவரது குடும்ப வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டது. தனிமைச் சிறையிலிருந்து விடுதலையானதும் தனிமை வாழ்க்கை வாழ வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அவர் நினைத்திருந்தால் தனது மனைவியைப் பாதுகாத்திருக்க முடியும். தவறுகளை மன்னித்திருக்க முடியும். பொது வாழ்க்கையில் நேர்மையும் தூய்மையும் பற்றி பலரும் பேசுவார்கள். நெல்சன் மண்டேலா வாழ்ந்து காட்டனார்.

அன்னைல் காந்தியடிகளைப் போல, அவரும் வாரிசு அரசியலுக்கு வழி கோலவில் வை. தனது குழந்தைகளை முன்னிலைப்படுத்தவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, தனது அரசியல் வாரிசு

கெளிறாவ ஸ்ரைலஹா

என்று யாரையும் அறிவிக்க வில்லை, பதவிக்குப் பரிந்துரைக்கவும் இல்லை.

ஓரு சமுதாயப் போராளி, அரசியல் தலைவர், லட்சிய புருஷன் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இத்தனை நாளும் நம்மிடையே வாழ்ந்தவர் நெல்சன் மண்டேலா. நம்மில் பலர், குறிப்பாக அரசியல் வாழிகளில் பலர், அவரைப் பற்றித் தெரிந்து வைத்திருக்க வில்லை. இப்போது மரணமடைந்து விட்டார். மரணமாவது அவரைப் பற்றிய உண்மைகளை அவர்களுக்கு உணர்த்த்டும்.

நெல்சன் மண்டேலா பற்றி சொல்வதாக இருந்தால் இதுதான் சொல்ல முடியும் - “இனியொருவர் நிகரில்லை உனக்கு!”

இப்படி நீள்கிறது அந்த ஆசிரியர் தலையங்கம்.

“கல்வி உலகை மாற்றவல்ல சக்திமிக்க ஆயுதம்” என்றார் அவர். “துணிச்சல் என்பது பயம் இன்மை அன்று என நான் கற்றுக் கொண்டுள்ளேன். அதை வெல்ல எடுக்கும் முயற் சியேயாகும். வீரமுடைய மனிதன் பயத்தை உணராதவன் அல்லன். மாறாக, அதை வெல்ல முடிந்தவனேயாம்.” என்கிறார் மண்டேலா.

“நல்லவை நிகழும்போதும், வெற்றிகளைக் கொண்டாடும் போதும் நாம் பின்னால் நின்று கொண்டு மற்றவரை முன்னால் விட்டு போதும் நாம் பின்னால் நின்று கொண்டு மற்றவரை முன்னால் விட்டு தலைமை தாங்க முடிவது நல்லது. அபாயம் இருக்குமிடத்திலே மட்டும் முன்வரிசையில் நின்று போராட்டத்தை முன்னெடுங்கள். அப்போதுதான் மக்கள் உங்கள் தலைமைத்துவத்தைப் போற்றிக் கொண்டாடுவர்.” இப்படிச் சொன்னவரும் அவரே.

அவரது மறைவை தென் ஆப்பிரிக்க அதிபர் ஜேக்கப் ஜூமா, அரசுத் தொலைக்காட்சியில் நாட்டு மக்களுக்கு அறிவிக்கிறார். மண்டே லாவின் உடல் அடக்கம் செய்யப்படும் வரை அந்நாட்டுக் கொடிகள் அரைக் கம்பத்தில் பறக்கவிடப்படும் என்றும் ஜேக்கப் ஜூமா அறிவித்துள்ளார்.

முன்னாள் அதிபர் மண்டேலாவின் உடல் மீது தென் ஆப்பிரிக்க நாட்டின் தேசியக் கொடி போர்த்தப்பட்டு, அரசு மரியாதையுடன் ராணுவ

மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து, அந்தநாட்டின் தலைநகரம் பிரிட்டோரியாவில் உள்ள அரசுக் கட்டடத்தில் மன் டேலாவின் உடல் பொது மக்களின் அஞ்சலிக் காக வைக்கப்படுகின்றது.

டிசம்பர் 15ஆம் தேதி அரச மரியாதையுடன் கீழ்க்கு கேப் மாகாணத்தில் உள்ள க்யனு பகுதியில் மன் டேலாவின் உடல் நல்லடக்கம் செய்யப்படும் என்றும் தென் ஆப்பிரிக்க அரசு அறிவிக்கின்றது. இந்நிகழ்ச்சியில் பல்வேறு நாட்டுத் தலைவர்கள் பங்கேற்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

மன் டேலாவின் அன்புள்ளம் பற்றி சொல்வதானால் அதற்கு கீழ்வரும் சம்பவம் சான்றாக அமையும்.

தென் ஆப்பிரிக்க முன்னாள் அதிபர் நெல்சன் மன் டேலாவின் மறைவு உலகம் முழுவதும் உள்ள லட்சக்கணக்கான மக்களைப் போலவே, அவரது சிறை வார்டன் கிறிஸ்டோ பிராண்ட் என்பவரையும் கடும்மனவேதனைக்கு ஆளாக்கியுள்ளது.

நிறவெறிக்கு எதிராக போராடி சுமார் 27 ஆண்டுகள் சிறைவாசம் அனுபவித்த நெல்சன் மன் டேலா 18 ஆண்டுகள் ராப்பன் தீவு சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தார். பின்னாளில் தென் ஆப்பிரிக்காவின் அதிபராக நெல்சன் மன் டேலா தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

ராப்பன் சிறையில் மன் டேலா இருந்த காலத்தில் கிறிஸ்டோ பிராண்ட் என்ற வெள்ளை ஆப்பிரிக்கர் சிறை வார்டனாக இருந்தார்.

அப்போது, நெல்சன் மன் டேலாவுக்கு 60 வயது. சிறை வார்டனாக இருந்த 18 வயதுடைய கிறிஸ்டோபர் பிராண்டுடன் மன் டேலா நெருங்கிப்பழகினார்.

தென் ஆப்பிரிக்காவின் அதிபராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நெல்சன் மன் டேலா நாடாஞ்சமன்றத்தில் நாட்டின் புதிய அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கும் பணியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். மேலும்,

கைகிறாவ ஸ்வைலஹா

நாடாஞ்மன் ற உறுப் பினர் களுடன் கைகுலுக் கி மகிழ்ந் து
கொண்டிருந்தார்.

அப்போது நாடாஞ்மன்றத்தில் ஆவணங்கள் விநியோகம் செய்து
கொண்டிருந்த கிறிஸ்டோ பிராண்டை பார்த்துவிட்ட நெல்சன் மண்டேலா
கையை உயர்த்தி அவரை அழைத்து அனைத்து உறுப்பினர்களுக்கும்
தமது நண்பன் எனக் கூறி அறிமுகம் செய்து வைத்தார். இந்த நிகழ்வு
கிறிஸ்டோ பிராண்டுக்கு பெரும் மகிழ்ச்சியையும் ஆச்சரியத்தையும்
ஏற்படுத்தியது.

அதுமட்டுமின்றி நாடாஞ்மன் ற உறுப்பினர்களுடன் புகைப் படம்
எடுத்துக் கொண்ட நெல்சன் மண்டேலா, ஒதுங்கி நின்ற கிறிஸ்டோ
பிராண்டை அழைத்துதனது அருகில் நிறுத்திக் கொண்டார்.

இந்நிலையில் கடந்த 2 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 50 வயதை எட்டிய
கிறிஸ்டோ பிராண்ட் தனது மனைவி, மகன் மற்றும் பேரக் குழந்தை
களுடன் சென்று நெல்சன் மண்டேலாவை பார்த்து ஆசிபெற்றார்.

தற்போது நெல்சன் மண்டேலாவின் மறைவு குறித்த செய்தி
அறிந்து துயரம் அடைந்துள்ள கிறிஸ்டோ, மண்டேலா வெற்றி அடைந்து
விட்டதாகவும், அவர் என்ன செய்ய விரும்பினாரோ அதனை
செய்துவிட்டதாகவும் கூறினார். அவரது ஆன்மா சாந்தி அடைய
பிரார்த்திப்பதாகவும் கிறிஸ்டோ தெரிவித்துள்ளார்.

செயலே சிறந்த சொல் என்பதை நிருபித்த காந்தியைப் போலவே
மண்டேலாவும் வாழ்ந்திருக்கிறார். 27 ஆண்டுக் காலச் சிறைவாசத்தையும்
புனர்சிரிப்போடு ஏற்றுக் கொண்டு வருங்காலத்தை நம்பிக்கையோடு எதிர்
கொள்ள முடியும் என்பதைக் காட்டினார். பகைவரையும் உள்ளடக்கிய
போர் முறையை வளர்த்தெடுத்தார். கசப்பற்ற, குரோதமற்ற, ரத்தம்
சிந்தாத வெற்றி சாத்தியம் என்பதைக் காட்டியிருக்கிறார். உலகிற்கு
மண்டேலாவின் மிகப் பெரிய கொடை இதுதான்.

“உங்கள் எதிரியோடு சமாதானத்தை உருவாக்க வேண்டுமானால்
உங்கள் எதிரியோடு நீங்கள் பணிபுரிந்தாக வேண்டும். பின்னர் அவரே
உங்கள் சகாவாகவும் ஆசி விடுவார்.” எனக்கூறும் மண்டேலா “ஓரு

செயல் செய்யப்படும்வரை அது சாத்தியமற்றதாகவே தோன்றும்.” எனவும் எடுத்துரைத்தார்.

“ஓரு அழகான தென்னாபிரிக்கா பற்றிய கணவுகள் ஒருவருக்கு இருக்குமானால், அந்த இலக்கை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கான பாதையும் அவருக்காக அங்கே இருக்கும். அப்பாதைகளில் இரண்டு இன்னின்ன பெயர் கொண்டதாய் அமையும். ஒன்று நல்லெண்ணம் மற்றையது மன்னித்தல். என்கிறார் அவர்.

***

“விடுதலையை நோக்கிய நீண்ட நடை” மண்டேலா அவர்களது சுயசரிதை. “அந்த இருண்ட வருஷங்கள்” என்கிற இந்தச் சிறு அத்தியாயம் அதிலிருந்து பெறப்பட்டது. இலங்கை நாட்டில் ஐ.சி.ச. சாதாரண தரத்தில் கல்வி கற்கின்ற மாணவர்களது ஆங்கில இலக்கிய நயத்தல் பாடத் திட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள இக்கட்டுரையை அந்த உயர்ந்த மனிதனின் இறப்பை அகிலம் துயரத்தோடு அனுபவிக்கின்ற இந்த வேளையில் தருவது நல்லதெனக் கருதினேன் ஆதலால் அதை மொழி பெயர்த்தேன். மனிதாபிமானத்தின் மீது அவர் கொண்டிருந்த மாறு நம்பிக்கையையும், அவருக்குள் இருந்த மனுஷத்தன்மையையும் அது அழகுற வாசகனுக்குக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. தன் தாயினது மரணப் படுக்கையில் கூட அவரைச் சென்று பார்த்து வர முடியா மகனாக, தன் சொந்தப் பிள்ளை இறந்தபோது மரணச்சடங்கில் கூட கலந்து கொள்ள வாய்ப்பளிக்கப்படாத தந்தையாக அவரை, அவரது தவிப்பை விளங்கிக் கொள்ள முடியுமாகிறது வாசகனுக்கு. புரட்சி மிகும் அவரது ஆத்மா அவரது மனிதாபிமானத்தின் பகுதியாக இருக்கின்றது. வெள்ளையனின் தலைமைத்துவத்தின் கீழ் மிதியின்ட தம் மக்களின் துயரத்தை அவர் புரிந்து கொண்டிருந்தார். புரட்சியாளராய் மாற, அவர் அவ்விதமே தள்ளப் பட்டிருக்கலாம்.

“நேரம் சிறையிலிருப்போருக்கு நகரவே மாட்டாது போலவும் வெளியில் இயல்பு வாழ்வு வாழ்கிறவர்களுக்கு நில்லாதது போலவும் தோன்றும். இவ்விதம் சிந்திக்கப்பட நான் தூண்டப்பட்டது எப்போதெனில் என் தாயார் என்னைப் பார்க்க 1968 வசந்த பருவகாலத்தே வந்திருந்த போதுகளில்தான். “ரிவோனியா வழக்கின்” முடிவிற்குப் பிறகு அவளை என்னால் பார்க்க முடியாமலேயே இருந்து வந்தது. மாற்றங்கள் என்பது மெல்ல மெல்லவும், படிப்படியாகவும் தான் நடந்தாகுமாப் போல

கெக்கிறாவ ஸ்ரைலஹா

அமைவது. குடும்பத்தோடேயே வாழ்கிறபோது, ஒருவரது வித்தியாசங் களை இன்னொருவர் அறிதாகவே அவதானிக்கிறார். அதேவேளை நீண்டகாலமாய் தன் குடும்பத்தையே காணாமல் இருந்த ஒருவர் அவ்வகை மாற்றங்களை அங்கங்கே மிக அதிகமாக உணருவார். என் தாய் திமிரென்று முதுமையடைந்து விட்டாற்போலத் தோன்றினாள் எந்தனுக்கு.

அவள் ட்ரான் ஸ்கேயிலிருந்து ஓயாமல் பயணித்து வந்திருக்கிறாள் என் மகன் மக்காதோ, என் மகள் மகாசீவே, மற்றும் என் சகோதரி மாபெல் ஆகியரோடு. தொலைதூரத்திலிருந்து பயணித்து என்னைப்பார்க்க நால்வர் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதால், நிர்வாகம் எனக்கான பார்வையிடல் வேளையை அரை மணித்தியாலத்திலிருந்து நாற்பத்தைந்துநிமிடங்களாக நீட்டியிருந்தது.

என் மகனையும், மகளையும் அவ்வழக்குக்கு முன்னமிருந்தே என்னால் காண முடியவில்லையாதலால், அதற்கிடையில் அவர்கள் நானின்றியே வளர்ந்து விட்டாற்போலவும், வாலிபத்தை எட்டிவிட்டாற் போலவும் தோன்றிற்று எனக்கு. வியப்போடும் பெருமத்தோடும் அவர்களை நோக்கினேன் நான். ஆனால், அவர்கள் வளர்ந்து விட்டபோதும் நான் சிறை செல்கையில் இருந்த வண்ணமே அவர்கள் குழந்தைகளாகவே இருப்பதாக எண்ணி கூட்டியோ குறைத்தோ அவர்களை நான் கவனித்து விட்ட மாதிரியும் அச்சமுற்றேன் நான். அவர்கள் மாறியிருக்கக்கூடும் நான் அப்படியல்லவே.

நிறை குறைந்து மெலிந்திருந்தாள் என் அம்மா எனதான் கவனத்தில். அவளது முகம் வாடி வதங்கி பொலிபின்றித் தோற்ற மளித்தது. சகோதரி மாபெல் மட்டும் மாறாதிருந்தாற் போலிருந்தாள் எனக்கு. குடும்பம், சுற்றும் பற்றிய நல விசாரிப்புகள், இதர விடயங்கள் அவர்களைப் பார்த்து அலசப்பட்டதில் நிறைந்த மனமகிழ்ச்சி நிலவினாலும், என் தாயாரின் உடல்நலம் குறித்துக் கலக்கமுற்றே இருந்தேன் நான்.

மக்காதோ, மாகி ஆகியோரோடு அவர்கள் மீதான என் ஈர்ப்பை வெளிப்படுத்தி பள்ளிக்கூடம் செல்லல் தொடருகிறதா என்பது பற்றியும், மாபெலிடம் ட்ரான் ஸ்கே உறவுகள் பற்றியும் விசாரித்தேன் நான். நேரமோ சடுதியாய் நகருவதாய்ப்பட்டது எனக்கு. இவ்வாறான விஜயங்கள்

ஞாபகித்துப் பார்க்கையில் பேருவகையூட்டத்தக்கதாய் வழமையிற் தோன்றினாலும், இம்முறை என் அம்மா பற்றிய துயரத்தின் வலியை என்னால் விலக்கி வைக்க முடியாமலேயே இருந்தது. அவளை நான் தரிசிக்கிற இறுதிச் சந்தர்ப்பம் இதுவாகவேயிருக்கக்கூடுமோ என ஜயுற்றேன் நான்.

பல வாரங்களின் பின்னே, சிறை வேலைத்தளத்திலிருந்து நான் திரும்பிய பொழுதொன்றில் எனக்காய் ஒரு தந்தி வந்திருப்பதாயும், தலைமைபீடத்திலிருந்து அதை பெற்றுக் கொள்ள முடியுமாயிருக்கும் எனவும் சொல்லப்பட்டது எனக்கு. மக்காதோவிடமிருந்து வந்திருந்த அது, இருதய நோய் காரணமாய் என் தாய் இறந்து விட்டதாய் எனக்கறிவிக்கும் தந்தியாக இருந்தது. விரைந்து போய் கட்டளைகள் பிறப்பிக்கும் அதிகாரியிடம் நின்று என் தாயாரது மரணச் சடங்கில் கலந்து கொள்ள அனுமதிக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தேன் நான். “மண்டேலா” என விளித்து “நீ உன் வார்த்தையைக் காப்பாற்றுவாய் தான்.. நான் அறிவேன் நீ ஒன்றும் தப்பிக்க நினைக்க மாட்டாய்தான். ஆனால், உன் சொந்த மக்களை நான் நம்பப் போவதில்லை அவர்கள் உன்னைக் கடத்தி விடக்கூடும்.” என்றார் அவர். ஓரே மகனாக, அதுவும் அவளது முத்த பிள்ளையாக அவளது இறுதிச் சடங்கை நிகழ்த்துவது என் கடமை என்ற நிலையில் அதற்காக அனுமதி இல்லையிடம் மறுக்கப்பட்டதில், துயரங்கள் கூடிப்போயின.

அடுத்து வந்த சில மாதங்களுக்கு அவளையே நிறைய எண்ணியபடி கிடந்தேன் நான். இலகுவான நிலைகளாககெல்லாம் அப்பால் அநேக இடர்களைச் சந்தித்திருந்தது அவளது ஜீவிதம். ஆமாம் அது சந்தோஷங்களிலிருந்து நிறையவே தொலைவுபட்டுத்தான் இருந்தது. வழக்கறிஞராக தொழில் பார்த்த காலங்களில் அவளைக் கவனித்துக் கொள்வது ஓரளவுக்கு இலகுவாய் இருந்திருக்கிறது. சிறை சென்றுவிட்ட பின்னரோ என்னால் அவளுக்கு உதவவே முடியாமல் போயிற்று. ஈடுபாட்டோடு எப்படி யெல்லாம் இருந்திருக்க வேண்டும் நான். அப்படி யில்லாமற் போனது துயரமளித்தது எனக்கு.

ஒரு தாயினது மரணம் ஒரு மனிதன் அவளது சொந்த வாழ்வை திரும்பிப் பார்த்து பகுத்தாராய் அவனுக்கு உதவுவது. அவளது துயரங்கள், அவள் பட்ட கஸ்டங்கள், அவளது வறுமைநிலை அனைத்தும் நான் சரியான பாதையிற் தான் பயணித்தேனா என்பது பற்றிய வினாக்களை

எனக்குள் கொண்டு வந்து குவித்தபடியிருந்தன. அது எப்போதும் புதிராகவேயிருந்தது. என் சொந்த குடும்பத்தின் நலனுக்கு முன்னம், என் மக்களது நலனோம்பல் பற்றி நான் தெரிவு செய்து கொண்டது சரியான முடிவு தானா..? நான் முன்னெடுக்கிற போராட்டத்தில் என் வகிபாகம் என்ன என்பது பற்றியெல்லாம் என் தாயார் அறிந்திருக்கவேயில்லை என் குடும்பமும் கூட அதை அறிந்திருக்கவில்லை. அவ்வாறான நடவடிக்கை களில் ஈடுபடுவது தேவைதானா என்பது பற்றியெல்லாம் அவர்கள் என்னைக் கேளாதிருந்தனராயினும், எனது இந்த ஈடுபாடு அவர்களை ரோம்பவும் தண்டித்துத் துவம்சம் செய்து விட்டதாய் தோன்றிற்று எனக்கு.

ஆயினும் நான் அதே பதிலுக்கே மீளத் திரும்பினேன். தென்னா பிரிக்காவில் ஒரு மனிதன் தன் மக்களின் தேவைகள் புறக்கணிக்கப்பட, அதைப் பார்த்துக் கொண்டு வாழாவிருத்தல் வெகு கடினம். அவனது குடும்பச் செலவினங்களில் கூட. நான் எனக்குரித்தான் தெரிவை தேர்ந் தெடுத்திருக்கிறேன். மேலும், அதன் முடிவினில் அவளும் எனக்கு நிறைய உதவியிருக்கிறாள். இந்தச் சமாதானங்கள் எல்லாம் என் துயரங்களை ஒன்றும் குறைத்து விடவில்லை. அவளது வாழ்வை வசதிமிக்கதாய் மாற்றி; அவளது ஜீவிதத்தின் வலிகளை நான் குறைத்திருக்க முடியும் என்பதையும்விட, அவளது ஆன்மா சாந்திபெற ஒரு புதல்வளாக நான் அவளுக்காக என் இறுதிக் கடமைகளைப் புரிந்தேனில்லை என்பதை எண்ணியே வருந்தினேன் நான்.

12 மே 1969 அன்று விடிகாலை வேளை பாதுகாப்புக் காவலத்திகாரி எழுப்பியிருக்கிறார் என் மனைவி வின்னி மண் டேலாவை எமது ஒர்லன்டோ இல்லத்தில். வழக்குகள் எதுவுமின்றியே எவரையும் எப்போதும் கைது செய்ய முடியும் என் கிறாற் போல அளவற்ற அதிகாரத்தை அரசுக்கு வழங்கியிருந்த 1967 பயங்கரவாதச் சட்டத்தின் கீழ் எந்தக் குற்றச்சாட்டுகளும் இன்றி அவள் கைது செய்யப்பட்டிருந்தாள். பிறகுதான் எனக்குத் தெரிய வந்தது. சட்டத்தை மீறுவோருக்கு எதிராக ஒரு திழர் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டுள்ளது நாடளாவிய ரீதியில். வின்னியின் சகோதரி உட்பட இன்னும் நிறையபேர் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். செனியும், சிந்லியும் தாயின் உடையைப் பற்றிக் கொண்டு தொங்கியபடி கதறிக்கதறி அழ வின்னியை பொலில் இழுத்துச் சென்று இருக்கிறது. பிரிடோரியாவில் தன்னந் தனிச் சிறையொன்றில் பார்வையாளர்கள்

எவரும் சென்று பார்க்கவோ, பினை கோரவோ முடியாதபடி தடுத்து வைக்கப் பட்டிருந்தாள் விண்ணி. அடுத்தடுத்த வாரங்களில், தொடர்ந்த மாதங்களில் அவள் அரக்கத்தனமாக விசாரிக்கப் பட்டும், இரக்கமேயின்றி வதை செய்யப்பட்டும் இருக்கிறாள்.

ஆறு மாதங்களின் பின்னர் எப்படியோ விண்ணியின் குற்றம் பதிவு செய்யப்பட்டபோது, நீண்ட காலமாக இனத்துவேஷத்துக்கும், அடக்கு முறைகளுக்கும் ஆஜராகும் சட்டத்தரணியாக அறியப்பட்டிருந்த ஜியோ கார்ல்ஸன் அவர்களை சட்டத்தரணியாக விண்ணிக்காக ஆஜர் செய்யச் சொல்லித் தகவல் அனுப்ப முடியுமாக இருந்தது எனக்கு. விண்ணியும், அவரோடு இன்னும் இருபத்தி இரண்டு பேரும் ஆபிரிக்கத் தேசிய காங்கிரஸிற்கு ஆதரவாகத் தொழிற்பட்டார்கள் எனக் குற்றஞ் சாட்டப் பட்டிருந்தார்கள். பின்னர் ரிவோனியாக் குழுவின் இரு உறுப்பினர்கள் ஜோர்ஜ் பிலோஸ், ஆதர் சாஸ்கால்ஸன் ஆகியோரும் இணைந்து கொண்டார்கள். பதினேழு மாதங்களின் பின் அக்டோபரில், அரசு விளக்கங்கள் எதுவும் கூறாமலேயே பின்வாங்கிக் கொண்டதில் விண்ணி விடுவிக்கப்பட்டாள். இரு வாரங்களுக்கு இடையே மறுமுறையும் அவள் தடுத்து வீட்டுக்காவலில் வைக்கப்பட்டாள். என்னைப்பார்த்துவர அனுமதி கோரி உடனடியாக அவள் விண்ணப்பித்திருந்த போதும், அவை அனைத்தும் நிராகரிக்கப்பட்டன.

சிறையில் இருக்கையில் விண்ணியும் சிறையில்தான் இருக்கிறாள் என்பதையென்னி என்னை வதை செய்த வேறொரு விடயமும் எனக்கு இருக் கவில் வையென்று நான் கண்டு கொண்டேன். நிலைமைகளுக்கேற்ப நான் வீர முகம் தரித்தேன் ஆயினும், உள்ளார்ந்த ரீதியில் மிக ஆழமாகக் கவலையற்றபடியும், குழம்பியபடியும் இருந்தேன் நான். கைது செய்யப்பட்டு விண்ணி தன் நந் தனியாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்பது என் உள்ளக சமநிலையையே ஆட்டமுறச் செய்து என்னை வதைப்பதாக யிருந்தது. பரி சோதிப்பதாகழிருந்தது. மற்றவர்கள் துயருற்று வேதனை யில் துவளுகையில் கவலைப்படாமல் இருக்குமாறு சொல்லி அமைதிப் படுத்தும் என்னால், இப்போதோ என் புத்திமதி எனக்கே ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததாக இருப்பதாகத் தோன்றிற்று. தூக்கமற்ற இரவுகளென நிறையவேயிருந்தன எனக்கு. நிர்வாகம் என் மனைவியை என்ன பாடுபடுத்துகிறது? அவள் அதை எப்படித் தாங்குவாள்? எவர் என்

பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொள்வார்? இல்லத்தைக் கவனிப்பது யார்? பரவுகின்ற பினியே போல இக்கேள்விகள் மனசைத் துவம்சித்துப் பாடாய்ப்படுத்திய வண்ணம் இருந்தன. அவற்றுக்கு விடைகள் ஏதுமின்றித் தவித்தேன் நான்.

பிரிகேடியர் அவ்கேம்ப் வின்னிக்கு நான் மடல் அனுப்ப அனுமதி வழங்கினார். அவளிடமிருந்து வந்த ஒன்றிரண்டையும் என்னைச் சேர உதவினார். பொதுவில், வழக்கை எதிர் நோக் கியிருக் கிற சிறைக்கைத்திகளுக்கு மடல்களுக்கான அனுமதி வழங்கப்படுவதில்லை. ஆயினும் அவ்கேம்ப் எனக்குதவியாக அதைச் செய்தார். நான் நன்றியுடையவனாக இருந்தேன். ஆயினும் நிர்வாகம் ஒன்றும் யோசியாமல் எனக்கு அனுமதி வழங்காது எனவும் அறிந்தே வைத்திருந்தேன். அவர்கள் எம் கடிதங்களை வின்னிக்கு எதிரான வழக்குக்குத் தடயங்கள் ஏதேனும் அகப்படக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையில் தொடர்ச்சியாக வாசித்துக் கொண்டே வந்திருக் கிறார்கள்.

இவ்வேளையில் இன்னுமொரு மனவலி தரத்தக்க இழப்புக்கும் நான் முகம் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. ஜூலை 1969 ஒரு குளிர்நிறை காலைப்பொழுதில், வின்னியின் கைது நிகழ்ந்து மூன்று மாதங்களின் பின் ரொபன் எல்லைப் புறத்திலிருக்கும் பிரதான அலுவலக அறைக்கு நான் அழைக்கப்பட்டேன். என்னிடம் ஒரு தந்தி கையளிக்கப்பட்டது. என் இளைய மகன் மக்காதோவிடமிருந்து வந்திருந்த அது, ஒரு வரியனவே நீளமானதாக இருந்தது. அவன் எனக்குத் தகவல் தந்திருந்தான் அவனது முத்த சகோதரன், அதாவது என் தலைமகன் தெம்பி என நாம் அழைக்கின்ற மாதிபா தெம்பேகிலே, ட்ரான்ஸ்கே யில் ஒரு மோட்டார் விபத்தில் கொல்லப்பட்டிருக்கிறான். இருபத்தைந்து வயதான தெம்பி அப்போது இரண்டு பிள்ளைகளாது தந்தையுமாவான்.

அதுபோலவோர் துயரத்தில் ஒருவர் எதைத்தான் சொல்ல? என் ஜீவிதம் குறித்து ஏலவே திகிலுற்றுக் குழப்பியிருந்த நான், என் தாயார் குறித்த கவலைகளிலிருந்தே இன்னும் மீள முடியாமற் கலங்கியிருந்த நான் இப்படியோர் சேதியையும் கேட்டாக வேண்டிய தழ்நிலை. அந்த இழப்பில் நான் உணர்ந்த துயரத்தைச் சொல்லவே வார்த்தைகள் இருக்கவில்லை எனக்கு. என்றுமே நிரப்பிட முடியாத ஒரு ஒட்டையை என்

இதயத்துள் ஏற்படுத்திப் போயிற்று அது.

என் சிறையறைக்குத் திரும்பினேன் நான். கட்டிலில் வீழ்ந்தேன். எவ்வளவு நேரம் அப்படியே கீடந்திருப்பேன் நான்..? எனக்கே தெரியாது. இரவுணவுக்கும் கூட வெளியே வரவில்லை நான். மனிதர்கள் சிலர் எட்டிப் பார்த்தார்கள் என்னை. நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இறுதியாக, வோல்டர் என்னை நெருங்கி வந்து எனதருகே குனிந்தார். நான் அவரிடத்தே அந்தத் தந்தியை நீட்டினேன். எதுவும் சொல்லவில்லை. என் கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டார் அவர். அவர் எவ்வளவு நேரம் என்னோடேயே இருந்தார் என்று எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை. அது போலவொரு சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு மனிதர் மற்றவர்க்கு இயம்பிட எதுவும் இல்லை.

என் மகனின் இறுதிக்கிரியைகளில் கலந்து கொள்ள அனுமதி அளிக்குமாறு நிர்வாகத்திலிருப்போரை வேண்டியினின்றேன் நான். அவனது ஆன்மா நிம்மதியாய் சாந்தியறச் செய்யல் தந்தையாகிய எனது கடமையல்லவா? பாதுகாப்புப் படையணி ஒன்றை என்கூட அனுப்பி வைத்தாவது என்னைச் செல்ல அனுமதிக்குமாறு கெஞ்சினேன். உறுதியாக திரும்பி வருவேன் என வாக்குறுதியும் வழங்கினேன். அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. தெம்பியின் தாயார் எவ்வினுக்கு ஒரு மடல் எழுத மட்டும் அனுமதி கொடுக்கப்படுகிறது. அவனை ஆற்றுப்படுத்த என்னால் முடிந்த அனைத்தையும் சொல்லி அந்தத் துயரத்தில் நானும் பங்கெடுப்பதையும் சொல்லிமடலை முடித்தேன்.

என் ஞாபகங்கள் பின்னோக்கி நகர்ந்தன. ஒரு நாள் பகல் பொழுது ஆபிரிக்கத் தேசிய காங்கிரஸின் நடவடிக்கைகளை நாம் இரகசியமாய் முன்னெடுத்த சைரின்டன் பாதுகாப்பு இல்லத்திற்கு சின்னங்க் கிறுவனான தெம்பி ஒருநாள் வந்து விட்டான் தீவிரன்று. வழக்குகள் மற்றும் எம் பாதாள நடவடிக்கைகளின் மும்முரத்தில் அவனைக் கொஞ்சநாளாய் காணவே முடியவில்லை எனக்கு. அவ்வில்லத்துக்கு அவன் வந்திருப்பதையும், சிறு வயதில் நான் என் அப்பாவின் உடையை அணிந்ததுபோலவே, அவனது முழங்கால் அளவு நீண்டிருந்த எனது சட்டையை அவன் அணிந்திருப்பதையும் கண்டு வியப்பு மாறாமல் நோக்கினேன் நான். தந்தையின் ஆடையை அணிந்து கொள்வதில் அவன் பெருமிதமும், குதாகலமும் அடைந்திருக்கக் கூடும்.

விடைபெற வேண்டி “குட்டபை” சொல்ல நான் நாடியபோது, ஏலவே தான் வளர்ந்து விட்ட மாதிரி கம்பீரமாய் நிமிர்ந்து நின்று சொன்னான் இப்படி, “நீங்கள் போனதன் பின்னால் நான்தான் இந்தக் குடும்பத்தைப் பார்த்துக் கொள்வேன்.”

(இக்கட்டுரையை நான் எழுத எனக்குப் பெரிதும் உதவிய ஏ.ஜீ.எஸ்.மணி பீ.கொம். அவர்களது தேனாம்பேட்டை சென்னை வெளியீடான் “உலகம் வாழ உதவியவர்கள்-நெல்சன் மண்டேலா” நூலுக்கும், விக்கிபீடியா வுக்கும், மற்றும் இலங்கை கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்கள் 'G.C.E. O/L Appreciation of English Literary Texts from Year 2007' இற்கும் என் மனமார்ந்தநன்றிகள்)

கீழ்மட்ட அமெரிக்க மக்களின் ஆஸ்தான கவி
சார்லஸ் புகோவ்ஸ்கி
Charles Bukowski

Charles Bukowski சார்லஸ் புகோவ்ஸ்கி ஆகஸ்ட் 16, 1920 இல் ஜேர்மனியில் பிறந்த அமெரிக்கக் கவிஞராவார். மட்டுமென்றி, ஒரு சிறந்த நாவலாசிரியராகவும், சிறுகதை எழுத்தாளராகவும் திகழ்ந்தார். பெற்றோர் ரோமன் கத்தோலிக்க சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள். ஆயிரக்கணக்கான கவிதைகள், பலநூறு சிறுகதைகள், ஆறு நாவல்கள் என அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதினார். அவரது சொந்த நகரமாகிய லொஸ் ஏண்ஜலஸின் சமூக, கலாசார, பொருளாதாரச் சூழ்நிலைகளே பெரும் பாலான அவரது எழுத்துகளுக்குக் கருத்துறை. சாதாரண அடிமட்ட ஏழை அமெரிக்க மக்களின் வாழ்வுநிலை பற்றிக் குரலெழுப்பியதில் “laurate of American lowlife” “கீழ்மட்ட அமெரிக்க மக்களின் ஆஸ்தான கவி” என அவரை டைம் சங்கிகை வர்ணித்தது. “Hum on Rye” அவரது சுயசரிதையாகும். தாயாரின் பிடிவாத குணம், தந்தையின் பழி சொல்லித் தூற்றும் இயல்பு இரண்டுமே சிறு வயது புகோவ்ஸ்கியை நிறைய பாதித்தன. மட்டுமென்றி, பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளைகள் அவரை அவரது ஜேர்மன் பரம்பரையைச் சொல்லியும், தாயார் அவருக்கு அணிவித்து விட்டிருந்த ஒழுங்கற்ற ஆடைகள் குறித்தும் தூற்றுத் தொடங்கியதில் வெட்க சுபாவமும், சமூகத்தை விட்டு ஒதுங்கியிருக்கும் தன்மையும் வந்து ஓட்டிக் கொண்டன அவரை. 6-11 வயதுகளில் தந்தையால் வாரத்துக்கு கிட்டத்தட்ட மூன்று, நான்கு தடவைகளேனும் வார்பட்டியால் தாக்கப்பட்டதை நினைவு கூறும் புகோவ்ஸ்கி “இவ்வாறு மன ஆழத்தே புதைத்து வைத்த வேதனைகளைப் புரிந்து கொண்டமையே பின்னாளில் தன் எழுத்துக்கு அதிகம் உதவிற்று” எனக் குறிப்பிடுகிறார். நண்பர் ஒருவர்

குடியைப் பழக்கினார். ஆதலினால் சிறுவயதிலிருந்தே அந்தப் பழக்கமும் சேர்ந்து கொண்டது. “அல்கஹோல் மிக நீண்ட காலத்துக்கு எனக்கு உதவமுடியும் என்நம்ப ஆரம்பித்தேன்” என்கிறார் புகோவஸ்கி.

லொஸ் ஏண்ஜலஸ் உயர் கல்லூரியில் பட்டப்படிப்பு முடித்து, பின் கலை, இலக்கியம் மற்றும் பத்திரிகைகத்துறை என்பவற்றையும் கற்றுத் தேர்ந்தார். நியுயோர்க் சென்று எழுத்தையே தொழிலாகவும் கொண்டார். இரண்டாம் உலகப்போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையில், 1944 ஜூலை 22ம் திகதி ஏதோ ஒரு சந்தேகத்தின் பெயரில் எஃப்.பி.ஐ. கைது செய்ய, சிறையடைக்கப்பட்டு பதினேழு நாட்களின் பின்னர் விடுதலையாகி வந்து இருபத்தி நான்காம் வயதில் சிறுகதைகள் எழுத ஆரம்பித்தார். ஒரு ஊறுகாய்த் தொழிற்சாலையில் சிறிதுகாலம் வேலை செய்தார். லொஸ் ஏண்ஜலஸ் நகர வீதிகளில் வெறுமனே அலைந்து திரிந்தார். மலிவான பொருத்தமற்ற அறைகளில் அவர் தங்கினார். பின் ஶூால் திணைக்களத்தில் சேர்ந்தார். 1957இல் அல்சர் நோயால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டார். கவிதையும் எழுத ஆரம்பித்தார். டெக்காஸ் பிரதேச பார்வையற்ற கவிஞருயான பார்பராவைக் கரம் பிடித்து, இரண்டு ஆண்டுகளில் விவாகரத்தும் செய்து கொண்டார். மறுபடியும் குடிக்கத் தொடங்கினார். எழுத்தும் தொடர்ந்தது. 1963இல் “It catches my heart in its hand” ஜ எழுதினார். “Crucifix” 1965 இல் எழுதப்பட்டது. 49ம் வயதில் தபால் திணைக்கள வேலையை விட்டு நீங்கி வந்து முதல் நாவலான ‘Post Office’ ஜ எழுதினார்.

பல காதல் தொடர்புகள். கவிஞருயும் சிற்பியுமான லின்டா அதுப் பூருவர். வானோலி ஓலிபரப்புச் சேவையில் பணியாற்றிய 23 வயான ஒரு பெண் தொழிக்காக அவரது “Scarlet” (1976) சமர்ப்பிக்கப் பட்டது. டானியா என்கிற தொழிக்காக எழுதப்பட்டது “Blowing My Hero.” “Woman” மற்றும் “Hollywood” நாவல்களில் வருகின்ற சாரா பாத்திரம் லின்டா லீ என்கிற ஒரு உணவகத் தொழிலதிபர், நடிகையும் கூட என்புரைப் பற்றியதாக அமைவதாம். இறுதி நாவல் ‘Pulp’. இரத்தப் புற்றுநாய் காரணமாக பாதிக்கப்பட்டதில் தன் 73ம் வயதில் இறந்தார். அவர்பால்ய வயது அனுபவத்தைச் சொல்கிறது இக்கவிதை.

ரூபகிக்கத்தக்கதோர் புன்னகை
 நம்மிடம் இருந்தன தங்க மீன்கள்.
 சித்திரம் தீடிய யன்னலை மூடிய
 அந்தப் பாரமான திரைச்சீலையை
 ஒட்டிப் போடப்பட்டிருந்தவோர்
 மேசை மீதிருந்த ஒரு தொட்டியில்
 அவை சுற்றிச் சுற்றி வந்தன
 வட்டமிட்டு வட்டமிட்டு.
 என் அம்மா
 எப்போதும் புன்னகைத்தபடி,
 போலவே
 நாமும் சந்தோஷமாய்
 இருக்க வேண்டுமென விரும்பியவளாய்
 எனைப் பார்த்துச் சொன்னாள்,
 “சந்தோஷமாய் இரு ஹென்றி!”
 அவள் சரிதான் ஒருவகையில்.
 உன்னால் முடிந்தால் நீ
 சந்தோஷமாயிருத்தல் நல்லதுதான்.
 ஆயினும்,
 தொடர்ச்சியாய் ஒரு வாரத்தில்
 பல தடவைகள் என் தந்தை
 என்னையும் என் அம்மாவையும்
 ஆறடியும் இரு விளிம்புமாய் நீண்டிருந்த
 அவரது பழஞ்சட்டையினதருகே
 இமுத்தெடுத்து அடித்தார்,
 அவருக்குள் இருந்து கொண்டே
 அவரைத் தாக்குவது
 எது எனப் புரிந்து கொள்ள முடியா
 இயலர்மையின் காரணமாக.
 என் அம்மா, பரிதாப மீன்
 வாரத்துக்கு இரு முறையோ மூன்றோ
 அவரிடத்தில் அடிவாங்கியதால் தகர்ந்தவள்,

ஆயினும்,
நாம் மகிழ்ந்திருப்பதை விரும்பியவள்
சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தாள்
சந்தோஷமாய் இருக்குமாறு,
“புன்னகைத்தபடி இரு ஹென்றி
ஏன் நீ புன்னகைப்பதாய் இல்லை?”

பின்,
அவள் புன்னகைத்தாள்
எப்படிப் புன்னகைப்பதென
எனக்குக் காட்டுவதற்காய்.
நான் என்றுமே கண்டிராத
துயரப் புன்னகையாய் இருந்து அது.

ஓருநாள்,
இறந்து போயின அந்தத் தங்க மீன்கள்
அவை ஜெந்துமே.
தண்ணீரில் கண்கள் திறந்தபடியே
ஓருபக்கமாய்ச் சூருக்களித்துச்
சாய்ந்தபடி மிதந்தன.
இல்லம் திரும்பிய என் தந்தை
அவற்றை வீசி எறிந்தார்
சமையலறைத் தரை மீதில்
பூனை உண்ண.
நாம்
அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்
என் அம்மா புன்னகைத்தது போலவே....!!!

அரசியலும் கிளக்கியமும்
 கைகுலுக்கிக் கொள்கின்றன...
 கென்னடியின் பதவியேற்பு வைபவத்தில்
 கவிஞர் ரொபர்ட் ஃப்ரோஸ்ட்

மருத்துவ விஷேட கற்கை ஒன்றிற்காக புலமைப்பரிசில் பெற்று சவீடன் உப்சாலாப் பல்கலைக்கழகம் போகையில் எனது இளைய தமிழ் மூலம்மது இன்டிகாஃப் தான் வாசித்துவிட்டு தன்னோடு வைத்திருந்த சில ஆங்கில நூல்களை என் வசம் தந்து போயிருந்தான். அதிலே அடிக்கடி என் இலக்கிய வாசிப்புக்குத் தீனி போட்ட ஒரு புத்தகம் “A Magic Place-Readers for the Schoolroom- 8”. இந்நூலை Suchismita Raha கல்கத்தா சென். தோமஸ் கல்லூரியின் சிரேஷ்ட ஆங்கில ஆசிரியர் மற்றும் Anil Wilson டெல்லி பல்கலைக்கழக சென்.ஸ்மெபன்ஸ் கல்லூரி அதிபர் ஆகியோர் தொகுத்து வழங்கியிருக்கிறார்கள். இதனை ஹெத்ராபாத் Orient Longman Pvt. Ltd 2004 ல் வெளியிட்டிருக்கிறது. அதிலே இருபத்திரண்டாம் அம்சமாக ஒரு கட்டுரை “அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவராக கென்னடியவர்கள் பதவியேற்பு செய்கிற வைபவத்தில் அந்தக் கவிஞர்கள்...” இக்கட்டுரையை வாசித்தபோது அது குறித்த என் நயத்தலை என் தமிழ் வாசகர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள மனம் விரும்பிற்று. அது இப்படி நீரூம்.

“அன்று ஜனவரி 1961. அது அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் கென்னடியவர்களது பதவியேற்பு நாள். தேசம் சுதந்திரம் பெற்று பல நூறு அகவைகள் கழிந்து விட்டாலும் வணிகமும், கைத்தொழிலும் போலவே கவிதையும் பெருமதிப்பினுற்குரிய அம்சமே என்பதனை ஜனங்கள் அறிந்து வைத்திராத அன்றைய காலகட்டத்தே, அது மாதிரியான ஒரு முக்கிய நிகழ்வுக்கு முதல் தடவையாக அழைக்கப் பட்டிருந்தார் ஒரு

கவிஞர். அவர் எண்பத்தைந்து வயதான ரொபர்ட் லீப்ரோஸ்ட்.

அது மிகக் குளிரானதோரு நாள். கூடவே பலத்த காற்றும் வீசிக் கொண்டிருந்தது. அந்த மாபெரும் கவிஞரை மக்கள் சபைக்கு அறிமுகம் செய்து வைப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்டிருந்த முக்கிய அறிவிப்பாளர் மக்கள் முன் மேடையில் தோன்றுகிறார். அமெரிக்காவின் தேசிய கவி ரொபர்ட் ஃப்ரோஸ்ட் எனத் தொடங்கி அவர் பெற்றிருந்த கௌரவங்கள் பற்றிப் பட்டியற் படுத்திச் செல்கிறார். கவிதைக்காக நான்கு தடவைகள் புலிட்சர் விருது, போலவே கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்டபட்டமளிப்புகள், கௌரவிப்புகள் பற்றி யெல்லாம் உள்ளடக்கப்பட்டநீண்ட பட்டியல் அது.

அவரது அறிமுகப்படுத்தல் முற்றுப்பெற்று ரொபர்ட் ஃப்ரோஸ்ட் பேச எழுகிறார். நீண்ட உடை, பாரமான மேலங்கி ஆடை. மேடையேறியவர் சற்று நிமிர்ந்து மக்கள் கூட்டத்தைப் பார்த்துக் கொள் கிறார். நரை தவழும் அவரது தலை மயிர் குளிர்காலக் காற்றில் அசைந்து கொண்டிருக்கிறது. தனது கையிற் கிடக்கிற பக்கங்களை காற்று வீசுதலுக்கு ஈடுகொடுத்து வாசிப்பதில் அவருக்கு பெருத்த இடர்பாடு இருக்கிறது.

“வெளிச்சம் இங்கே போது மானதாகயில்லை...” அவர் தனக்குள் முன்முனுத்துக் கொள்கிறார். அது போன்றதோரு மாபெரும் விழாவில் அப்படியொரு விடயத்துக்கு வாய்ப்பேயில்லையாகையால் அவரது கூற்று விகடமாயும் தோன்றுகிறது. பிரகாசிக்கும் தூரியவோளியில் வெண்பனியும் ஏற்படுத்திய கூச்கை, போலவே பலத்த காற்று எல்லாமும் அவரது வாசிப்பை அசாத்தியமாக்கி வைத்திருக்கின்றன.

ஆயினும், தடைகளை மீறி அவர் வாசிக்க ஆரம்பிக்கிறார். பலத்த காற்று பாய்ந்தோடி வந்து, அவர் பேசப் புரட்டி வைத்திருந்த பக்கத்தை நிலத்தில் திடீரென்று புரட்டிப்போட்டுப் போய் விடுகிறது. யாரோ அதைப் பொறுக்கியெடுத்து மறுபடியும் அவர் வசம் கொடுக் கிறார்கள். “தங்களுக்கு நன்றி” அவர் சொல்லிய படி அதைப் பெற்றுக் கொள்கிறார். வயதின் முதுமையினால் நடுங்குகின்ற விரல்களில் அதை ஏந்தியவர், அது மாதிரியான ஒரு வரலாற்று நிகழ் விற்கு கவிதையைக் கொன்ற எண்ணிய புதுச் சிந்தனைப்படைய அரசு உத்தியோகத்தர்களுக்குப் பாராட்டுத்

தெரிவிக்குமுகமாக அவர் இயற்றியிருந்த அடிகளை வாசிக்கத் தொடங்குகிறார்.

1958 இல் காங்கிரஸில் ஒரு முக்கிய பதவியில் திரு. கென்னடிய வர்கள் அமர்த்தப்பட்டிருந்தபோதுகளில் ரொபர்ட் ஃப்ரெஷ்ட் பற்றி பேரிமானம் கொண்டிருந்தார்கள். பின்னாளில் சென்ட்டராகயிருந்த திரு.கென்னடி பல வருஷங்களாக இவ்விதமே ஃப்ரெஷ்ட்டின் எழுத்து களினால் ஆகர்விக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார். அவரது ரசிகனாக இருந்தபோதுகளில் கென்னடி தன் நீண்ட அரசியல் மாநாடுகள் முடிவுறும் வேளைகளில் தன் அரசியற் பொறுப்புகளையெல்லாம் மறந்த நிலையில் ஃப்ரெஷ்ட்டின் கவிதையின் பக்கம் கவனம் திருப்புவதுண்டாம். ரொபர்ட் ஃப்ரெஷ்ட் அவர்கள் எழுதி சென்ட்டர் அவர்களுக்கு ரொம்பப் பிடித்த கவிதைகளில் ஒன்று “Stopping by Woods on a Snowy Evening”

பனி சிந்தும் மாலையில் தோப்பின் மருங்கிலே...

யாருக்குச் சொந்தமான தோப்பு இது?
 சிலவேளை அவரது இல்லம்
 கிராமத்திலிருக்கிறதோ என்னவோ?
 சிந்துகின்ற பனியில்
 மூடிக்கிடக்கும் இத்தோப்பினை
 நின்றுரசித்து நான் பார்ப்பதை
 அவர் அறிய வாய்ப்பில்லை.

என் கின்னக் குதிரைக்கு
 இது வியப்பை அளித்திருக்கக்கூடும்,
 வருடத்தின் இருட்டிப்போனதொரு மாலைப்பொழுதில்
 பனியுறை ஏரிக்கும் தோப்புக்குமிடையில்
 பண்ணை நிலமேதுமின்றி
 நிறுத்தப்பட்டிருத்தவின் காரணம்
 அதற்குப் புரியவில்லை.

“தவறேதும் நடந்து விட்டதோ”
 எனக் கேட்கிற பாணியில்

அதுதன் மணியை ஆட்டுகிறது.
காற்றின் மெல்லிய ஒலியும்,
பனித்துகள்களின் விசிறலும் தவிர
ஆங்கே சப்தங்களேதுமில்லை.

ஓ! இந்தத் தோப்பு எத்தனை அழகு,
 என்ன ரம்யம், எந்தளவு ஆழம், ஆயினும்
 நிறைவேற்றப்பட்டாக வேண்டிய வாக்குறுதிகள் நிறைய உள்ளன.
 இன்னும் துயிலுக்கு முன்னம் போக வேண்டிய தூரமென பல
 மைல்கள் பாக்கியிருக்கின்றன.
 பல மூல்கள் பாக்கியிருக்கின்றன.

பதவியேற்பு வைபவத்துக்கான ஆயத்தங்கள் திட்டமிடப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வேளை ரொபர்ட் லீ ஃப்ரெரால்ட் அவர்களையும் அழைப்பில் உள்ளெடுக்க தீர்மானங்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. மசுதூரைச் செய்திருக்க விரும்பும் நோக்கி ஒரு தந்தி மூல அழைப்பிதழ் அனுப்பப்படுகிறது. அவரும் தந்தி மூலமே அதற்கு இப்படி பதில் அனுப்பியிருந்தார். “ஜக்கிய அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதியாக தாங்கள் இவ்வயதில் தகுதி பெறுவது போலவே, என் வயதும் என்வரைக்கும் அப்படியொரு மாபெரும் நிகழ்விற்கு வருகை தருவதை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்கிறது. அது சிலவேளை ஒரு கடினமோயாயினும், அந்த அழைப்பிதழை நான் ஏற்கிறேன். ஏனென்றால் கவிதை என் வாழ்வில் வெகு முக்கியமான அம்சம் என நான் கருதுகிறேன்.”

முதலில் அவர் பதவியேற்பு வைவத்துக்காக ஒரு கவிதை எழுதுவதாகவே இருந்தது. இதுபோன்ற விஷேஷ நிகழ்வுகளுக்கு கவிதை எழுதுவது என்பது தன் நடைமுறையில் இல்லையெனக் கூறி ஃப்ரோஸ்ட் அதை மறுத்திருந்தார். பின்னர் திரு.கெண்ணடி அவர்கள் அவரை பல வருஷங்களுக்கு முன்னம் எழுதியிருந்த “The Gift Outright” ஜி வாசிக்குமாறு வேண்டியிருந்தார். 1929இல் மக்கள் அனுபவிக்கத் தொடங்கியிருந்த பொருளாதார நெருக்கடிகளையும், பாதிப்புகளையும் பற்றி நீண்ட காலத்தின் பின் 1942 இல் ஃப்ரோஸ்ட் எழுதியிருந்த அக்கவிதை பற்றி ஒரு முக்கியமான விமர்சகர் தம் தேசத்துக்கு அர்ப்பணம் செய்ததுக்க உண்ணத் தேசப்பற்றுக் கவிதைகளில் ஒன்றெனத் தான் காண்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

ஞாபகித்துப் பார்த்து அதன் வாசகங்களை சொல்ல முடிந்திருக்குமானால் அல்லது தெளிவாகப் பார்க்க முடிகிற நிலை இருந்திருக்குமானால், ஃப்ரோஸ்ட் அதைத் தாராளமாகச் செய்திருக்க முடியும். காற்றுத் தட்டிப் போட்டாலும் எல்லா இடர்களையும் மீறி அவர் தொடரவும் செய்தார் ஆயினும், தனது தள்ளாடும் முதுமையின் கமையை அவர் அறிந்துகொள்ள முடிந்த முக்கிய தருணங்களில் இதுவும் ஒன்றாகவே யிருந்தது.

அவர் தொடர்ந்தார். திடீரென்று நிறுத்தினார். பொறுமையற்றுப் போயிற்று கூடவே, குழப்பமாயும் இருந்தது. “இங்கே எனக்கு அறவே வெளிச்சம் போதவில்லை.” மறுபடியும் முன்னுமுன்னுப்பு. ஜனக் கூட்டத்துக்கும் அவர் சொன்னது கேட்டது. அவர்கள் அதை ஒப்புக் கொண்டது போலத் தலையசைத்தார்கள். ஒரு அலுவலர் அவர் புறத்தாய் நின்று நிமில்தர முயன்றார். எந்தச் சைக்கிணையும் உதவினாற் போவில்லை.

அம்முதிய கவிஞர் தன் கரத்தே பிடித்திருந்த பக்கங்களை பார்வையாளர்களது கண்கள் பார்க்குமாறு திருப்பிக் காட்டினார். “இவை....” அவர்களைப் பார்த்து அவர் சொன்னார். “வாசிப்பதற்கு என்னிடத்தே இல்லாத ஒரு கவிதைக்கு இவை ஒரு அறிமுகமாக மாத்திரமே இருந்தன...”

திடீரென்று அவரது இயல்புகள் மாறத் தொடங்கின. பக்கங்களைப் பார்த்தேதான் வாசிக்க வேண்டும் என்கிற கவலைகள் எதுவும் இப்போது அவரிடத்தே கிடையாது. அவரது இதயமும், உனர்வும் நிச்சயித்துக் கொண்டன.

நிமிர்ந்து கொண்டார். மறுபடியும் இளமையின் கம்பீரம். சந்தேகங்கள், ஜயப்பாடுகள், நடுக்கங்கள் அப்பால் நீங்கிப் போன உறுதியும், ஆழமும், தெளிவும் மிகைத்த வீரத்தொனியில் “The Gift Outright” வாசகங்களைச் வாசிக்கத் தொடங்கினார். அவர் பெரும் உறுதியோடு சொல்லி ஒய்ந்து தன் இருக்கைக்கு அமைதியாய்த் திரும்புகையில், அந்தக் குளிர் வெண்பனிக்காற்றோடு கலந்து எங்கனும் வியாபிக்கவாரம்பித்தன ஜனத்திரளின் குதுகலக் கூக்குரல்கள்.”

***

யாறிந்த ரொபர்ட் லீ ஃப்ரோஸ்ட்...?

Robert Lee Frost கலிபோர்னியாவின் சென் பிரான்ஸில் கோவில் 1874ம் ஆண்டு மார்ச் 26 இல் பிறந்த அமெரிக்காவின் அற்புதக் கவிஞராவார். நியூ இங்கிலாந்தவரான தந்தை வில்லியம் பிரஸ் காட்டுக்கும், ஸ்கோட்லாந்தைச் சேர்ந்த கவிஞரூயான தாய் இஸ்பெல்லா முடில் இற்கும் ஃப்ரோஸ்ட் மகனாகப் பிறந்தபோது, ரொபர்ட் பர்ன்ஸ் என்கிற ஸ்கோட் தேச உன்னதக் கவிஞரின் நினைவாக ரொபர்ட் என்ற பெயர் வைக்கத் தாய் பிரியப்பட, தந்தையோ ஜெனரல் லீயின் நினைவாக அப்பெயரைவைக்கத் தவிக்க இருவருமாய் ஒரு சமாதான நிலைக்கு வந்து ரொபர்ட் லீ ஃப்ரோஸ்ட் எனப் பெயர் வைத்தனர்.

நாளிதழ்களை விற்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த தந்தை என்புருக்கி நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு இறக்கையில் ஃப்ரோஸ்ட்டுக்கு வயது பதினொன்று. ஃப்ரோஸ்ட் நரம்புத்தளர்ச்சி நோயினால் பாதிக்கப் பட்டிருப்பதாக தாய்க்கு கூறப்பட்டபோது, தந்தைக்கு நேர்ந்த கதி மகனுக்கும் வந்துற்றதேயென என்னிக் கலங்கினாராம் தாய்.

நியூ இங்கிலாந்தவரான தந்தை இறக்கையில் அவரது பூதவுடல் நியூ இங்கிலாந்திலேயே அடக்கம் செய்யப்பட வேண்டுமெனப் பிரியப்பட்டிருந்தமையால் குடும்பம் சகிதம் அங்கு சென்று போதிய பணமின்மையால் திரும்பிவர முடியா நிலையேற்பட, தாய் மற்றும் இளைய தங்கையுடன் நியூ ஹம் சியர் ஸெய்லம் பிரதேசத்தே வாழ வேண்டியதாயிற்று. தாய் இலக்கணப் பள்ளி ஒன்றில் ஆசிரியையாக பணியாற்றியதில் கிடைத்த வருமானம் குடும்பத்தை நிர்வகிக்க உதவிற்று. அதே பள்ளிக்கு தன்னிரு குழந்தைகளையும் கூட்டிச் சென்று கற்பித்தார் தாயார். அடிப்படையான விடயங்களைப் பள்ளியில் படிக்கவில்லை யாயினும், சிறந்த அறிவுடன் மிளிர தாய் கற்பித்தவை பெரிதும் உதவிற்று. ஆரம்பத்தில் கல்வியில் அதிகம் ஆர்வம் காட்டாத ஃப்ரோஸ்ட், பின்பு ஆர்வத்தோடு கற்றார். உயர் நிலைப்பள்ளி நுழைவுத் தேர்வில் வெற்றி பெற்று ஒரு ஆண்டிலேயே வகுப்பின் முதல் மாணவராய்த் தேறினார்.

ஆயினும் அந்நிய தேசத்தில் வசிட்பது அவருக்குப் பிடிக்க வில்லை. மசதுசெட்ஸிலிருகுத் திரும்பி வந்து உயர்கல்வியைக் கற்றபடியே ஆலைகளில் பணி புரிந்தார். பத்திரிகை நிருபராகப் பொழுதுகள் பல கழிந்தன. அவ்வப்போது சப்பாத்துத் தைக்கும் வேலைகளில் ஈடுபட்டார். கூடவே கவிதைகளும் எழுதினார். முதல் கவிதை “My Butterfly” “என் வண்ணத்துப்பூச்சி”, “த இன்டிபெண்டன்ட்” நியூயோர்க் நாளிதழில்

வெளியாகையில் அவரது வயது பதினாறு. ஓன்றாகப் பள்ளியில் படித்த எலினர் வெட்டடை ரொம்பவும் நேசித்தார். கல்விக்கு இருவரும் முதலிடம் தரலாம் என்கிற அபிப்பிராயத்தில் எலினர் முதலில் மறுத்தார். தன்னை அவர் திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டாரோ எனத் துயருற்ற ஃப்ரோஸ்ட், கவிதைகளால் அவரை ஈர்க்க என்னி நிறைய எழுதினார். அச்சான கவிதைகளை எலினருக்குப் பரிசாகத் தந்தார். குடும்பத்தின் கட்டுப்பாட்டை மீறி இப்போது மணக்க முடியாதென எலினர் கூற ஏற்பட்ட மனத்துயரில் வேறு பிரதிகள் இல்லை யென இருந்த பல கவிதைகளைக் கிழித்தெற்றிந்தார் ஃப்ரோஸ்ட். 1895 இல் இருவரும் மணம் புரிந்தனர். நான்கு குழந்தைகள். அவ்வப்போது நோயுற்றுத் தேறினார்.

32ம் வயதில் நியுமோனியா சாகும் நிலைக்கு அவரைக் கொண்டு சென்றது. வைத்தியர்களே வியக்கிற மாதிரி உயிர் பிழைத்தார். நியு இங்கிலாந்தில் ஒரு பண்ணை வாங்கி அமைதியாக வாழ்ந்தார். வெட்கச் சுபாவம் மிகைத்த அவர் ஒதுங்கி வாழ நினைத்தாலுமே புகழ் அவரைத் தேடி ஒடிவந்தது. கல்விக்கூடங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள் அவரைத் தேடி வந்தன. ஓம்வு கிடைக்கையில் உளவியற் கல்வியை நியு ஹம்சியர் அரசு பள்ளியில் கற்பித்தார்.

முதல் குழந்தை கொலரா நோய் கண்டு இறந்து விட, அன்புத் தாய் புற்று நோய் கண்டு வைத்தியசாலையில் மடிந்து விட, போதாத வருவாய்ப் பிரச்சினையும் அவரைத் தூரத்தித் தூரத்தி அடிக்கத் தற்கொலையைத் தீர்வென நம்பிநாடினார் அவர்.

பத்து வருடங்களின் பின் தாத்தாவின் கோழிப் பண்ணை ஃப்ரோஸ்ட்டுக்கு சொந்தமாகும் வண்ணம் எழுதப்பட்டிருந்த தாத்தாவின் உயில் மீன் நம்பிக்கையைத் தூவிப்போயிற்று. “ஹே” என்கிற காய்ச்சல் வாட்ட கோழிப் பண்ணையையும் கைவிட்டு ஒதுங்க வேண்டியதாயிற்று. அமெரிக்காவிலிருந்து இங்கிலாந்து சென்றார். இங்கிலாந்து இவரது இலக்கிய வாழ்வில் புதுமாற்றம் கொண்டு வந்தது.

கவிதையே தொழிலாயிற்று ஃப்ரோஸ்ட்டுக்கு. 1913இல் அவரது “A Boy's Will” 1914 இல் “North of Boston” இரண்டும் வெளியாயிற்று. ஒரே நேரத்தில் நான்கைந்து பதிப்புகள் கண்டன அவரது நால்கள். அதிகம் விற்பனையாகும் புத்தகத்தின் ஆசிரியர் எனவும் அவர் போற்றப்பட்டார்.

பிறந்தகத்து ஏக்கங்களால் உந்தப்பட்டு மீண்டும் அமெரிக்கா வந்தார். வருவாய்க்காக ஒரு விவசாயப் பண்ணையை வாங்கினார். பொஸ்டன் வாழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களோடு உரையாடினார். இலக்கியத்

திறனாய்வாளர்கள், இலக்கிய நண்பர்கள் பாராட்டினர். நியூ இங்கிலாந்தில் பல விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினார். ஆமஸ்ட் கல்லூரியில் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றினார். சகோதரி ஜெனி மூளைக்கோளாறு கண்டு இறக்க துவண்டே போனார் ஃப்ரோஸ்ட்.

மிவிகள் பல்கலைக்கழகம் பல்கலைக்கழகக் கவி என்கிற அந்தஸ்ததைத் தந்து, 5000 அமெரிக்க டொலர் வரை ஊதியமாகவும் வழங்கி கொரவித்தது. அமெரிக்காவின் சிறந்த இலக்கியப் பரிசுகள் கிடைத்தன.

நற்றுணை மனைவி புற்றுநோய் கண்டு இறந்து விட, கூடவே நியமோனியா, மற்றும் நரம்புத்தளர்ச்சி என்பனவும் வாட்ட கல்லூரிப் பணியிலிருந்து விலகி மகன், மருமகனுடன் ஒரு பண்ணையில் தங்கினார்.

நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன்னம் பணிபுரிந்த ஹார்வார்ட் பள்ளி மீண்டும் ஆசிரியப்பணிக்கு அழைத்தது. எமர்ஷன் கவிதை ஆய்வுப் பதவியில் மூன்றாண்டுகள் பணியாற்றினார். எல்லையற்ற கீர்த்திகள். நான்கு முறை புலிட்சர் விருது. அமெரிக்க மக்களவையின் பாராட்டு. 87ம் வயதில் அமெரிக்க ரஷ்ய பண்பாட்டுக்கும் பரிமாற்ற நிகழ்வில் அமெரிக்கா சார்பாக பங்குபற்றித் திரும்புகையில் நலம் குன்றி 1963 ஜெவரி 09 இறந்தார்.

திரும்பத் திரும்ப அவர் சொன்னார். “நான் ஒரு இயற்கைக் கவிஞருள் கிடையாது. என் கவிதைகளில் எப்போதும் ஒரு நபர் இருப்பான்.” மனித உளவியலைச் சொல்லின அவரது கவிதைகள். கிராமத்தின் அழகு, விவசாயியின் வாழ்வு, இயற்கையான உலகு என்பன பின்னணியாக எடுத்தாளப்பட்டாலும், மனித உளவியலை அன்றாட வாழ்வோடு பின்னியிணைத்து அவை பேசுவது காணலாம்.

நேயமே இயற்கையாய் பரிணமித்து நிற்கக் கண்டார் அவர்.

“அன்பைப் பெற்றிருக்கிறது இவ்வகிலம்

குன்றுகளிலும் அதன் தொடர்ச்சிகளிலும்

வியாபித்துக் கிடக்கிறது இந்த அன்பு போலவே,

இயற்கை சிந்தும் பணியிலும்,

மணவிலும், பூங்கொத்துகளிலும்

அன்புதன் அடையாளத் தடங்களை பதித்திருக்கிறது.

இயந்திரமெனச் சூழலும் உலகை தழுவிநிற்கிறது அன்பு.

அது மகிழ்ச்சி நிரம்பியது; முற்றிலும் சுதந்திரமானது.

அடிமைப்பட்டதன்று. ஆகாயம் பூமியெல்லாம்

கடந்து நிற்பது அன்பு இறையில்லத்திலிருந்து வருவது அது....”

என்கிறார் கீப்ரோஸ்ட்.

கவிதை பற்றி அவர் இப்படிச் சொல்கிறார். “கவிதை கவலை தருவது கிடையாது. அது கவிஞரனையே தன் னோடு அழைத்துச் செல்கிறது. அதனை எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் எழுதலாம். படிக்கலாம். அது மனதைச் செழுமையாக வைத்திருக்கிறது. காலம் மாறினாலும் கவிதை தனக்குள் வைத்திருக்கும் சிறப்பை இழப்பதில்லை.”

“நாம் அழுவதால் மகிழ்ச்சியபனற்றதாகின்றது.

போர்களால் தேசங்கள் பயனற்றதாகின்றன.”

என்று போர்களைச் சாடுகிறார் கவிஞர்.

பாடும் பறவையின் பாடல் அழிவைகளைப் பற்றியதாக இருப்பதாகக் காண்கிறார் கவிஞர். அழியக் கூடிய மானிட வாழ்க்கையையும், பொருட்களையும் கூறி, புதிய பொருளை அப்பறவை நாடி நிற்பதாகக் காண்கிறார்.

அங்கொரு பாடும் பறவையிருக்கிறது.

அனைவரும் அதன் பாடலை செவிமடுப்பர்.

கோடைகாலத்தின் இடைப்பருவத்தில்

மரங்கள் மீதமர்ந்து அது பாடும்.

அது அடர் மரங்களின் வழியே எதிரோலிக்கும்.

இந்த இலைக்கு பருவமாகிறது

மலர்கள் வருகிற தருணங்களை எதிர்கொண்டு.

கோடைகாலம் முடிவடையப் போகிறது.

முதிரிலைகள் விழுந்தாகவிட்டன.

அழுகுதலாகிற பழங்கள்

கோடையில் அழுகவும் ஆரம்பித்தாயிற்று.

அனைத்தும் அழிவறக் கூடியவையே.

எங்கெங்கிலும் அடர் புழுதிப் படலங்கள்

நிரம்பியிருக்கின்றன.

“பயிர்களை எதிர்கொண்டு...” கவிதையிலே மழை கொண்ரும் பேரபாயங்களைப் பாடுகிறார். அது நன்மையையும் நாடுகிறது. சிலபோது அபாயங்களையும் கொண்ர்ந்து விடுகிறது.

மழையை நாடி நிற்கிறோம் நாம்.

அது பெய்து நம்மை வளப்படுத்துகிறதா?

நமதான வேண்டுதல்களை

அது அனுதாபம் கொண்டு பார்க்கிறதா?

சிலபோதுநம் எதிர்பார்ப்புக்கும் மேலே பெய்து

முழுகடித்து விடுகிறது

நிலங்களையும் கூடவே நம் வேண்டுதல்களையும்....

ஓரு மரம் அறுக்கும் தொழில் நிலையத்தில் பசியோடு வேலை செய்யும் ஓரு சிறுவனது பரிதாப இறப்பைச் சுட்டி நிற்கும் இவரது “வெளியே... வெளியே....” கவிதை இவரது மனிதநேயத்திற்கு ஈடினையற்ற சான்று.

“....இயந்திரத்தை இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறான் அச்சிறுவன்.

சகோதரி அவனுக்காய் உணவு கொணர்கிறாள்.

“தயார்” என்கிறாள். உணவின் மீதான ஆசையில்

கவனக்குறைவால் தன் கையை

மரம் அறுக்கும் ஆலைக்குள் செலுத்தி விடுகிறான்.

துண்டிக்கப்படுகின்றது அவன் கை.

வைத்தியர்கள் போராடிப்பார்க்கிறார்கள்.

அதிக இரத்தப்பெருக்கால் பசியோடேயே இறக்கிறான் அப்பையன்.

ஓரு குடும்பம்

தனக்காய் உழைத்துத் தரும் ஓருவனை

இழந்து வாடுகிறது.....”

ஓரு கதை சொல்லும் பாணியில் அமைந்த இந்த அழகான கவிதை தொழிலாளர்களாக வேலைக்கு அமர்த்தப்படும் சிறார்கள் பற்றிய கவனத்தை ஈர்க்கிறது.

கவிதையை அவர் நிறைவு செய்கிறார் இப்படி:-

“அரவை ஆலை அதிபரைப்போலவே

இயந்திரம் மீண்டும் இயல்பாய்த்தன் வேலையைத்

தொடங்கிற்று....”

இரு கம்யூனிஸவாதிக்குள்ளிருந்து
ஒலித்த கவிதைக்குரல்
மாவோ சே துங் - மாபெரும் வரலாறு

மாவோ சே துங் என்கிற மாமேதையின் மூன்று நூற்றாண்டுகள் (1893- 2013) கடந்தும் நெஞ்சில் நிற்கும், சீன தேசத்துக்கு அப்பாலும் வியாபித்திருந்த, சர்வதேச கம்யூனிஸப் பெட்டகத்தின் திறவுகோலாய் அமைந்த உயரிய ஆளுமை பற்றி ரொம்ப நாட்களாய் பேச அவாவியிருந்தேன் என் தமிழ் வாசகர்களோடு. அப்படி அவர் குறித்துப் பேசுதற்கு திரு. மேமன்கவியவர்கள் மூலமாக எனக்குக் கிடைத்திருந்த மக்கள் சீனக் குடியரச Foreign Languages Press, Peking 1976 வெளியீடான “MAO TSETUNG POEMS” நூல் ஒரு காரணம் ஆகும். ஒரு போராட்ட வீரருக்குள் இருந்து ஒளிர்ந்த பென்னம்பெரு கவிதைக் குரல் மாவோ சே துங்கிற்கு உரியது. சீனத் தொல் இலக்கியம், மரபுக் கவிதைகள், நாட்டுப் பாடல்கள், வரலாறு, தத்துவம், அவற்றிலிருந்து கோர்த்த குறிப்புகள், உவமைகள், குறியீடுகள், படிமங்கள் அனைத்தும் மாவோவின் கரங்களில் புத்துயிர் பெற்று புதிய பொருள் தருவதாய்க் காணுகிறார் 1981களிலே மாவோவின் கவிதைகளை அதிகம் மொழிபெயர்ப்புச் செய்து தமிழுக்குத் தந்திருந்த உயர்திரு எஸ்.வி. ராஜதுரை அவர்கள்.

மாவோ சே துங் அவர்கள் சுமந்திருந்த கணதிமிக்க வரலாற்றுப் பாத்திரம் இன அடக்குமுறைக்கும், சுரண்டல்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட சமத்துவ தேசம் ஒன்றுக்கான கணவைச் சுமந்திருக்கும் யாவுருக்கும் ஓப்பிடமுடியாத பாதைநெறி காட்டுவது. அவரது கவிதைகளையறிய வேண்டுமாயின் அவ்வரலாறு பற்றி அறிவதும் இன்றியமையாததாகிறது.

அந்த வகையில், மேமன்கவி அவர்கள் தந்த மற்றுமொரு புத்தகம் சென்னை சுவுத் ஏசியன் புக்ஸ் மற்றும் புதிய பூமி பதிப்பகம் மாவோ சே துங் நூற்றாண்டு நினைவாக 1994 இல் முதற்பதிப்புச் செய்திருந்த “ஒரு கம்யூனிஸ்டன் உருவாக்கம்” மேலும் என் கவனத்தை ஈர்க்கிறது. ஆங்கிலத்தில் Edgar Snow எட்ஹார் ஸ்னோ எழுதியிருந்த இந்நாலை திரு. எஸ். இந்திரன் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருந்தார்.

எட்ஹார் ஸ்னோ என்கிற முப்பது வயதினரான அமெரிக்கப் பத்திரிகையாளர் ஏழு வருடங்கள் சீனாவிற் தங்கியிருந்து அந்தத் தேசம் பற்றி கற்றுள்ளார். 1937களில் மாவோ சே துங் மற்றும் அவர்தம் தோழர்களைச் சந்தித்து திரட்டிய தகவல்கள், சீனக் கம்யூனிஸ்டுகளை “சிவப்பு வழிப்பறிக் கொள்ளைக் காரர்கள்” என ஏகாதிபத்திய பிற் போக்குவாதிகள் விமர் சித் துக் கொண் டிருந்த அன்றைய காலகட்டத்தில் சீனா பற்றிய நேர்மையான பல விடயங்களை அழுகுற முன்வைத்திடுத்தவின.

மாவோவுடனான பன்னிரண்டு இரவுகள் நீடித்த ஸ்னோவின் நீண்ட பேட்டி சீனக் கம்யூனிஸவாதிகளின் உன்னத நோக்கங்கள், தியாகம், வீரம், அர்ப்பண சிந்தை என்பன பற்றி எடுத்துரைக்கிறது. மாவோ தனிப்பட்ட தன் அனுபவங்களைப் பற்றி பெரிதாக ஞாபகத்தில் கொண்டிருக்கவில்லை. மிகுந்த தன்னடக்கம் உடையவர் அவர். ஒரு சுய வாழ்க்கை வரலாற்றுத் தொகுப்புக்கான விடயங்களை வழங்குதல் பற்றி அவர் பற்றுறுதி அற்றவராகக் காணப்பட்டார் எனக்கூறும் ஸ்னோ, அவர் எத்தகைய மனிதர் என்பது பற்றி மக்கள் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறார்கள் என்பது பற்றியும், அவர் குறித்து நீடிக்கும் “அவர் ஒரு பைத்தியக்கார தீவிரவாதி”, “படிப்பறிவற்ற விவசாயி”, “பயங்கரமான கசநோயாளி” போன்ற பல பிழையான வதந்திகளைத் தவிர்க்கலாம் என்று அபிப்பிராயப் பட்டதன் பேரிலும் அதிர்வற்று பொதுவான பதிலாக சில குறிப்புகள் தந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

சீன தென் பகுதி பேச்சு வழக்கில் மாவோ உரையாடுகிறார் ஸ்னோவோடு. மாவோ கூறுகிறார்:- “சியாங்தான் மாவட்டத்திலுள்ள ஷான் ஷான் எனும் ஊரில் 1893 பிறந்தேன். தந்தை மாவோ ஷன் ஷெங். தாயார் வென் சி மெய். தந்தை ஒரு ஏழை விவசாயி. கடன் தொல்லை காரணமாக அவர் இராணுவத்தில் இணைந்தார். கவனம் மிகுந்த

சேமிப்பால் ஓரளவு கடன்டைத்து நிலங்களை மீட்டுக் கொண்டார். ஒரு ஹெக்டேயர் அளவான நம் நிலத்திலிருந்து 60 தொன் அரிசியை உற்பத்தி செய்தோம்.

ஜவர் கொண்டது எங்கள் குடும்பம். காலப்போக்கில் மேலும் காணிகள் வாங்கி அரிசி உற்பத்தி செய்து, நடுத்தர விவசாயக் குடும்பமாக மாறி பின்னரும் பல தொழில்களில் ஈடுபட்டு ஒரு பணக்கார விவசாயி என்கிற நிலைக்கு முன்னேறி ஒரு பண்ணையையும் விலைக்கு வாங்கிக்கொண்ட என் அப்பா அப்பண்ணையில் தன்மனைவி மக்களையும் வேலைகளில் ஈடுபடுத்தினார்.”

மாவோவிற்கு ஏழு வயதான போது அவர் கையை பிடித்து இழுத்து வந்து வயல்வேலைகளில் இறக்கி விட்டார் அவர் தந்தை ஷன்செங் இப்படிக் கூறி.

“மாவோஇனியும் நீ குழந்தை கிடையாது. உன் சொந்தக்காலில் நிற்க நீ பழகிக் கொள்ள வேண்டும். இது நம் பரம்பரை வயல் இத்தைக் கொண்டு தான் நான் செல்வந்தனானேன். மாடு போல் உழைக்கக் கற்றுக்கொள். உன் கால்களை சேற்றிலும் மணலிலும் முள்ளிலும் பதித்துப் பழகிக்கொள். இங்குள்ள விவசாயிகள் செய்யும் அத்தனை வேலைகளையும் பார்”

தன் கிராமத்திலேயே ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றார் மாவோ சேதுங். அதிகாலையிலும், அந்தி வேளைகளிலும் பண்ணையில் வேலை செய்தார் அவர். நேரம் கிடைத்தபோது புராதன இலக்கியங்களைப் படித்தார். கடுமையான தன் வகுப்பாசிரியருக்குப் பயந்து பள்ளிக் கூடத்தை விட்டுப் பத்து வயதில் ஒடிப்போனாராம் அவர். அப்பாவும் அடிக்கடி அடிப்பார். வீட்டிலும் அடிப்பாடு நேரும் என்பதால் வீட்டுக்கும் வரப் பயந்த மாவோவை மூன்று நாட்களின் பின்னர் குடும்பத்தினர் கண்டு பிடித்தனராம். எனினும், அதன் பிறகு அப்பாவும், ஆசிரியரும் ஓரளவு புரிந்துணர்வோடு நடந்து கொண்டதாகக் குறிப்பிடும் அவர், அதை ஒரு “வெற்றிகரமான வேலைநிறுத்தம்” என நினைவு கூறுகிறார்.

மாவோவின் அப்பா அவருக்கு பணமே தருவதில்லையாம். மாவோவுக்கும் அவர் சகோதரனுக்கும் குறைவான உணவே தருவாராம்.

தொழிலாளர்களுக்கு மாதாந்தம் 15ம் திகதி அரிசியோடு சலுகையாக முட்டை வழங்குவதைக் குறிப்பிடும் மாவோ, அப்பா ஒருபோதும் இறைச்சி வழங்கியதில்லை எனக் குறிப்பிட்டு மேலும் சொல்கிறார் “எனக்கும் என் சகோதரனுக்கும் முட்டையும் கிடையாது இறைச்சியும் கிடையாது” என்று.

மாவோவின் தாய் கருணையானர். தாராள குணமும், இரக்க சிந்தையும் இருந்தது அவரிடத்தே. அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் ஏழைகளுக்கு அம்மா உதவுவாராம். வீட்டில் இரண்டு குழுக்கள் இருந்தன ஒரு குழுவில் மாவோ, சகோதரன், அம்மா, இல்லப் பணியாள், மற்றுக் குழுவில் அப்பாமட்டும்.

அப்பா அதிகம் பொருள் சேர்த்தார். கடன்பட்டோரின் காணிகளை அவரே கடனடைத்துதனதாக்கினார்.

மாவோ சொல்கிறார், “எனக்கும் அப்பாவுக்குமிடையில் சொற் போராட்டங்கள் வழுத்தன. இல்லம் வந்திருந்த விருந்தினர் முன் என்னைச் “சோம்பேறி” என அப்பா திட்ட, வீட்டை விட்டு நான் வெளியேறினேன். குளம் ஒன்றில் குதிக்கப்போவதாய் பயமுறுத்தினேன். மன்னிப்பு கேட்கப்பணித்த அப்பாவிடம் “என்னை இனி அடிக்க மாட்டேன் என வாக்குறுதி தந்தால் மன்னிப்பு கேட்க முடியும்” எனக் கூறினேன். அப்பாவுடனான என் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்தது. இச்சம்பவம் கிளர்ச்சி மூலம் எதையாவது அவரிடம் சாதிக்கலாம் என்பதையும் பணிந்து கீழ்ப்படிவுடன் நடந்து கொண்டால் அவர் என்னைக் கண்டிப்பதையும் எனக்கு விளாக்கிற்று. அப்பாவின் கடுமை அவரைத் தோற்கடித்தது. அவர் மீது வெறுப்பே எஞ்சியது எனக்கு ஆயினும், நான் எனக்குரிய வேலைகளில் அவர் குறையே காணா வண்ணம் கவனமும், திறமையும் காட்டி செய்யலானேன்.

“அப்பா கொஞ்சம் படித்திருந்தார். அம்மா அறவே கற்றிருக்க வில்லை. இல்லத்தில் நானே கற்றவனாய் இருந்தேன். அதிகம் புராதன இலக்கியங்கள் வாசித்திருந்தேன். பண்டைய சீன இலக்கியங்கள், கற்பனைக்கதைகள் மற்றும் ஆசிரியர் தீயவை என ஒதுக்கியவற்றை யெல்லாம் வாசித்தேன். வெங்கி வெய் யெங் எழுதிய “எச்சரிக்கை

வார்த்தைகள்” கல்வி பற்றிய ஆசையைத் தூண்டிவிட்டது. அவை என்னை ஆளுமைப்படுத்தின.”

மாவோவின் அம்மா கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். புத்தரை வழிப்பட்டார். அப்பாவோ அதுபற்றி அக்கறை செலுத்த வில்லை. ஒரு தடவை புலி ஒன்றின் தாக்குதலை எதிர்கொண்ட மாவோவின் அப்பா புலி பின் வாங்கியதில் வியந்து பின்னரெல்லாம் கடவுள் வழிபாடு செய்திருக்கிறார்.

பண்ணை வேலைகளில் வெறுப்புற்று இல்லம் விட்டு மறுபடி ஓடினார் மாவோ.

சாங்சாவில் அப்போது கடும் பஞ்சம் ஒன்று ஏற்பட்டது. ஆயிரக்கணக்கானோர் உணவின்றித் தவித்தனர். மக்கள் உதவி கேட்டு ஆளுனர் முன் போய் நின்றார்கள். இறுமாப்புடன் அவர் பேசியதில் கோபம் கொண்ட மக்கள் அவரைத்தாக்கி பணிமனையையும் உடைத்து நொறுக்கினார்கள். அவர் விரட்டியடிக்கப் பட்டார். புதிய ஆளுனர் வந்தார். கிளர்ச்சி யாளர்களை கைது செய்தார். கொலை செய்யப்பட்டு, அவர்களில் பெரும்பாலரது தலைகள் கம்பங்களில் குத்தப்பட்டு காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டன. இது குறித்து ஆழ்ந்த துயருற்றதாகக் குறிப்பிடும் மாவோ “இந்நிகழ்ச்சியை என்னால் ஒருபோதுமே மறக்க முடியவில்லை” எனப் பதிவு செய்கிறார்.

கோவோ எனப்படும் இரகசியச் சங்கம் ஒன்றிலே அங்கம் வகித்தோருக்கும் நிலவுடைமைக் காரர்களுக்குமிடையே முரண்பாடுகள், பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. இதிலும் தோற்க வேண்டி ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியாளர்கள் வியசான் மலைப்பகுதிக்கு ஒதுங்கி ஒரு கோட்டையை அங்கே அமைத்தனர். புரட்சியாளர்களையடக்க துருப்புகள் அனுப்பப் பட்டன. அவர்களது தலைவராக இருந்து வழிநடத்திய பாங் என்பாரது தலை துண்டிக்கப்பட்டது. மாணவர்கள் மனதில் அவர் மாலீராக மிலிர்ந்தார்.

நெல் அறுவடை செய்யப்படாதிருந்ததில் பஞ்சம் தலை விரித் தாடியது. ஏழைகள், பணக்கார விவசாயிகளிடம் உதவி கேட்டார்கள். தராதபோது தட்டிப் பறித்தார்கள். மாவோவின் அப்பாவினதும் ஒரு தொகுதி நெல் ஏழைகளால் பறிக்கப்பட, அப்பா சினத்தில் கொதித்தார்.

இதுபற்றிப் பேசுகையில் “இதற்காக அப்பாவோடு அனுதாபம் காட்ட வில்லை என்றாலும் அவர்களது நடைமுறையும் பிழையானது என என் உள்ளம் சொல்லிற்று.” என்கிறார் மாவோ சேதுங்.

இவையெல்லாவற்றோடும், கோயில்களை பாடசாலைகளாக மாற்றுமாறெல்லாம் புதுச் சிந்தனைகளோடு வெளிப்பட்ட ஒரு முற்போக்கு தீவிரவாத ஆசிரியரது பள்ளிக்கூடத்துக் கற்பித்தலால் தான் வெகுவாகக் கவரப்பட்டதாய் ஞாபகிக்கும் மாவோ கூடவே அரசியலின்பாலும் ஆர்வம் காட்டத் தலைப்பட்டதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். “கொரியா, தாய்வான் போன்ற நாடுகளில் யப்பான் ஆக்கரிமிப்பு செய்யத் தலைப்பட்டதையும், பர்மா, இந்தோனேஷியா போன்ற சீனாவின் ஆஞ்சைமக்குட்பட்டிருந்த பிரதேசங்கள் இழக்கப்பட்டிருப்பதையும் அறிந்து மனம் கலங்கலானேன். நாட்டைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற தவிப்பு ஆட்டிப்படைத்தது.”

“பதினாறு வயதில் எமது இல்லத்தேயிருந்து 50 மைல்களுக்கப் பால் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் உயர்தரம் பயிலச் சேர்ந்தேன். இயற்கை விஞ்ஞானம், மேற்கத்தேயக் கல்வி என்பனவும் அங்கு கற்பிக்கப்பட்டன. போலிக் குடுமிக் கொண்டையணிந்து வரும் ஒரு யப்பானிய ஆசிரியர் இசையும், ஆங்கிலமும் கற்பித்தார். அவரை மாணவர்கள் “போலி வெளிநாட்டுப் பிசாக்” என அழைத்தனர். யப்பான் பற்றி அவர் சொல்பவை என் உள்ளம் கவர்ந்தன. யப்பானியப் பாடல் ஒன்றினை அவர் கற்பித்தார். வரிகள் இன்னும் ஞாபகம். யப்பானின் அழகு பற்றி அப்பாடல் பேசும். கூடவே, ரஷ்யாவுடனான போர் முடிவுற்ற பின்னர் “போஸ்ட் மவுத்” ஓப்பந்தம் யப்பானில் ஏற்படுத்திய குதூகலம் பற்றிய பாடல் அது-நிலவுடைமைக்காரர்களின் ஆண்மக்களே அங்கு அதிகம் கற்றனர். விலையுயர் ஆடைகளை அவர்கள் அணிந்தனர். விவசாயிகளின் பிள்ளைகள் அங்கு கற்பது இல்லை. என் கந்தல் ஆடைகளின் காரணமாக அவர்கள் என்னை வெறுத்தனர். கூடவே, நான் சியாங் சியாங் பிரதேசத்தவன் இல்லையாதலாலும் அவர்கள் என்னை வெறுத்தனர். பிரதேசவாதச் சண்டைகள் அடிக்கடி நடக்கும். நான் நடுநிலை வகித்தேன். எனினும், புராதன இலக்கியங்கள் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் என்னை நேவித்தனர். இலக்கிய நயம் நிறை கட்டுரைகள் எழுதினேன். காங்யு வெய்மின் சீர்திருத்த இயக்கம் பற்றிய ஒரு நூல் படித்தேன். 1911 இல் நடந்த முதலாம் அறிவியற் புரட்சியின் தந்தையர்களாகக்

கருதப்பட்டவர்களில் ஒருவரான வியாங் சீ ஷாவ் எழுதிய “சின் மின் சங் பாவோ”-நவீன மக்களின் பல்வேறு நடவடிக்கைகளின் தொகுப்பு” நாலும் கரம் கிட்டிற்று. அவற்றைப் பலதடவைகள் படித்தேன்.

“பண்டைய சீனாவின் ஆட்சியாளர்களின் சாதனைகளால் வெகுவாகக் கவரப்பட்டேன். வெய்மஞ்சள் ஆற்றின் சமவெளிகளில் சீன சமுதாயத்தை உருவாக்கியவர்கள் அவர்கள். வெளிநாட்டு வரலாறு களையும் வாசித்தேன். அமெரிக்கப் புரட்சி பற்றியும் தெரிந்து கொண்டேன். எட்டு வருடப் போராட்டத்தின் பின்னர் அமெரிக்காவைக் கட்டெழுப்பிய வாவிங்டன் பற்றி, நெப்போலியன் பற்றி, மற்றும் ரவ்யாவின் கத்ரினாவை, மகாபீட்டரை, ரூசோவை, லிங்கனை கரைத்துக் குடித்தேன்.

“எனது ஊரிலிருந்து 120காதங்கள் அப்பாலிருந்த சாங்ஷா நகருக்குச் செல்லும் கனவு இருந்தது. அங்குள்ள பெரிய பாடசாலையில் பயில நாடினேன். நடந்தே போனேன் அங்கே. விரும்பியபடியே பள்ளி அனுமதியும் கிடைத்தது. தூரதிச்டம். ஆறு மாதங்கள் மட்டுமே அங்கு கற்க முடிந்தது. நாடு முதலாவது புரட்சிக்குத் தயாரானது. முதல் தடவையாக ஒரு அரசியல் கட்டுரை எழுதி பள்ளிச் சுவர்ப் பத்திரிகையிலே ஒட்டினேன்.

“அரசியல் தழ்நிலை விரைந்து மாறிற்று. ஒருமுறை லீ யுவான் ஹங்கின் குழுவிலிருந்த ஒரு புரட்சிவாதி, பள்ளியதிபரின் அனுமதியோடு வந்து, ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். அவர்களது சொற்பொழிவால் ஈர்க்கப்பட்டு அவர்களது இராணுவத்தில் சேர உறுதி பூண்டேன். புரட்சி யோடு தொடர்பான சுருக்கிகைகள் பல படித்தேன். சோஷலிசம் பற்றிக் கற்றுக் கொண்டேன். பின் காவல்துறைப் பாடசாலை ஒன்றின் விளம்பரம் ஒன்றால் ஈர்க்கப்பட்டு, அதில் நுழைவதற்கான பதிவை மேற் கொண்டேன். ஒரு நண்பன் சட்டப் பள்ளியிலே சேர ஊக்குவித்தான். இன்னொருவன் வர்த்தகப் பள்ளி பற்றிப் பேசினான். அப்பா பொருளியல் பற்றி நான் கற்பதில் மகிழ்ந்தார்.

“சுய கல்வி என்னை ஈர்த்தது. தனியே படித்தேன். ஹஜான் மாகாண நூல் நிலைய வாசிப்பில் என் நேரம் கழிந்தது. அடம் ஸ்மித்தின் “வெல்த ஓஃப் நேஷன்ஸ்”, டார்வினின் “ஓரிஜின் ஓஃப் ஸ்பெஸலஸ்”, ஜோன் ஸ்டூவார்ட்டின் ஒழுக்கநெறி பற்றிய நூல், ஸ்பென்சரின் “லொஜிக்”,

மொண்டஸ்கியுவின் சட்ட நூல்கள், வீர காவியங்கள், பண்டைய கிரேக்க இலக்கியங்கள் அனைத்தையும் வாசித்தேன்.

“தங்கியிருந்த சியாங் சியாவ் மாவட்ட வாசிகளுக்கான விடுதியில் மாணவர்களுக்கும், இராணுவத்தினருக்கும் சண்டை வெடித்தது. தப்பி யோடினேன். பணம் இல்லை. குடும்பமும் கைவிரித்திருந்தது. தொழில் தேட வேண்டியதாயிற்று. ஆசிரியத் தொழில் நன்றென என்னினேன். ஒரு முறைமைப் பள்ளி ஒன்றில் கற்று 1918இல் பட்டம் பெற்றேன்.

“நன்பர்களுடன் இணைந்து சின்மின்து ஹாய் எனும் அமைப்பை உருவாக்கினேன். கம்யூனிஸல் உலகில் பின்னாட்களில் மிக பேசப்படத்தக்க உறுப்பினர்கள் பலர் அதில் அங்கம் வகித்தனர்.”

ஸ்னோ தொடர்ந்து எழுதுகிறார். “மாவோவின் மனைவி கூட கேட்டிராத கதைகளாக இருந்தன மாவோ கூறியவை.”

மாவோ கூறுகிறார், “தாயார் காலமானார். வீடு போகும் அவா பின்னர் அறவே அற்றுப்போனது. முதலாம் உலக யுத்தத்தில் பங்கு கொள்ள பிரான்ஸ் அழைத்ததில் பல சீன இளைஞர்கள் அங்கு சென்றனர். நான் அதை விரும்பினேன் இல்லை. பயனுள்ள வகையில் வாழ்வை சீனாவில் கழிக்கலாம் என நான் வெகுவாக நம்பினேன். தலைநகர் திரும்பி வேலை தேடினேன். பல்கலைக்கழகமொன்றில் நூலகத் துணைப் பொறுப்பாளர் பதவி கிட்டிற்று. மறுமலர்ச்சி இயக்கங்களில் புகழ்பூத்த தலைவர்கள் பலர் அங்கு வருகை தந்தார்கள். என் முன்னாள் நீதிசாஸ்திர ஆசிரியரின் மகளான யாங்காய் ஹையை இங்கே சந்தித்துத்தான் காதல் கொண்டேன். அவர் பீக்கிங் பல்கலைக்கழக மாணவி. மகா புரட்சியின் போது ஒரு இளைஞர் குழுவின் தலைவியானார். தீவிர பெண் கம்யூனிஸ்டும் கூட. ஹனான் தீவிரவாத இளைஞரிடையே நமதானது ஒரு பெரும் கொள்கைத் திருமணமாக கருதப் பட்டது.” இப்படிக் கூறும் மாவோ பின்னர் அவர் கொல்லப்பட்டதைத் தவிர அவர் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை என்கிறார் எட்ஹார் ஸ்னோ.

மாவோ தொடர்கிறார், “நங் ரிங் ஏரியைச் சுற்றி, பாவோரிங் பூ சுற்று மதிலைச் சுற்றி, நாங்கின் மதிலைச் சுற்றியெல்லாம் நடந்தேன்.

பெய் ஹாய் விரிகுடாவின் பனிக்கட்டியில் நடைபயின்றேன். ராய்ஷான் மலையீது ஏறினேன். கம்புசியலின் சமாதியைத் தரிசித்தேன். என்குணிகர நடைப்பயிற்சி சாதனைகளாக இவற்றைக் கருதினேன்.

“சாங்சா திரும்பி அரசியலில் கூடுதல் பங்கேற்றேன். வாழ்வு மாணவர் அரசியல் நடவடிக்கையோடு கழிந்தபடியிருந்தது. சியாங் ரிவர் ரெவ்யூ சஞ்சிகை ஆசிரியராகவும் இருந்தேன். ஹஜானானின் ருச்சன் ஆகமிருந்த பயங்கரப் பேர்வழி சாங் சிவ யாவ்வை எதிர்த்தோம். அவன் சஞ்சிகையை அடக்கினான். சிறிது நாட்களில் பதவியிலிருந்து தூக்கி எறியப்பட்டான்.

“1920 இல் நான் முதல் தடவையாக தொழிலாளர்களை அரசியல் ரத்தியாக ஒன்று திரட்டினேன். 1925 இல் விவசாயிகள் இயக்கப் பயிற்சிக் கல்லூரிக்கு தலைவராக ஆனேன். 1937 இல் வயதில் மிக இளமையாக யிருந்த சீனக் கம்புனிஸ்ட் கட்சியின் சாதனைகள் உலகில் ரஷ்யாவுக்கு அடுத்தபடிநிலை வைத்துப் பேசத் தக்கதாய் இருந்தன. அது தனக்கென தனி இராணுவத்தையும் கொண்டிருந்தது.” என்றுரைத்த மாவோ இன்னும் மிக நீளமாக அது கண்ட வெற்றிகள், அதற்காக உழைத்தவர்கள் பற்றி யெல்லாம் கலந்துரையாடுகிறார் ஸ்னோவோடு.

எட்ஹார் ஸ்னோ தனது பேட்டியை இப்படிக் குறிப்பிட்டு நிறைவு செய்கிறார் இந்நூலிலே.

“வரலாற்று ஏடுகளிலே எழுதப்பட்டுள்ள சீன நாட்டின் 3000 வருடப் பழைமை வரலாற்றில் ஏழ்மையில் புழங்கி மாண்ட விவசாயிகளின் முதுகில் குதிரைச் சவாரி செய்து, பதவிக்கு வந்து பின்னர் அவர்களைக் கைகழுவிச் செல்கிற ஆட்சியாளர்கள் மத்தியிலே மாவோவின் தனித்துவம் ஒரு பெரும் சாதனை. சிந்தனாவாதியாக, போர்வீரராக, அரசியல்வாதியாக, கோட்பாட்டாளராக, கலிஞராக, மாவோ அவர்களை நிரந்தரமாக தலைநிமிரச் செய்தவராக, ஒரு ராணுவமாகப் படைத்திரட்டியவராக, நீண்டகாலமாக பினவுற்றிருந்த ஒரு சாம்ராஜ்ஜியத்தை உருவாக்கிய ஒரு இயக்கத்தின் தலைவராக மினிர்கிறார். சீனாவின் அபிலாவைகளை கருத்திற் கொண்ட சிந்தனைப் போக்கொள்றை உருவாக்கி பல லட்சக் கணக்காணோருக்கு விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப பயிற்சிகளை, எழுத்தறிவைப் புகட்டியவர் அவர். நவீன

பொருளாதாரத்தின்பால் மக்களை ஈர்த்து, அனுச்சக்தியைக் கூட சீனர்களின் கைகளுக்குள் கொண்டந்த பெருமை அவருக்குறியது. சீனாவின் சுய கெளரவத்தை மீட்டெடுத்தவர் மாவோ சே துங். சீனாவுக்கு அவர் உலக அங்கீராம் பெற்றுக் கொடுத்தார் அவர். மிக ஏழ்மையான ஒடுக்கப்பட்ட மக்களாகயிருந்த சீனர்களை சுயநம்பிக்கையின்பால் அவர் இட்டுச் சென்றார். இத்தனைக்குப் பிறகும் புரட்சியின் பெறுபேறுகள் பற்றி திருப்தியடைந்த வராக அவரைக் காணவில்லை நான்...”

• 1925 இல் அவர் எழுதிய “சாங்ஷா” கவிதை அங்குள்ள பள்ளியிலே கற்றுக் கொண்டிருக்கையில் எழுதியது. ஹனான் மாநிலத் தலைநகரான சாங்ஷா லியாங் நதியோரத்தே அமைந்திருப்பது. பள்ளித் தோழர்களோடு அந்நதியிலுள்ள செம்மஞ்சள் தீவினிலே சுற்றித் திரிந்த அனுபவத்தை அவர் கவிதையாகப் படைக்கிறார். ஹனான் மாநிலத் தலைமைத்துவங்களால் மக்களும், மாணாக்கரும் வெசுவாய்த் துயருற்றனர். மாவோவும், நன் பர்களும் அவற்றைக் கண்டு அஞ்சவில்லை.

“செம்மஞ்சள் தீவின் முனையிலே
இலையுதிர்காலக் குளிரிலே
நான் நிற்கிறேன் தன்னந் தனியே.
வடதிசையில் வெசு வேகமாய்ப் பாய்கிறது லியாங் நதி;
செர்ரியின் சிவப்பென வர்ணம் குலைத்த தோப்புகளினாடாய்
ஆயிரம் குன்றுகள் ஊடறுத்து நின்று ஜோலிப்பதை
நான் கண்ணுறுகிறேன். கூடவே,
நீலப் பளிங்கென பாயும் நீர்ப்பரப்புகளிலே
நூற்றுக்கணக்காய் ஓடங்கள் மிதக்கின்றன.
காற்றைக் கிழித்துப் பயணிக்கின்றன ராஜாளிப் பறவைகள்.
கண்ணாடியெனத் தெரியும் தன்னீரினாடாய்
வழுக்கி வழுக்கி நீந்துகின்றன மீன்கள்;
பனியிலுறைந்த ஆகாயத்தின் கீழே
ஓரு கோடி உயிர்கள்
தத்தமது விடுதலையின் பொருட்டு முட்டித் தவிக்கின்றன.
நீண்டுபரந்த அளக்கவொண்ணாப் பெருவளியில்
மனம் அமிழ்ந்து கிடக்கநான் வினவுகிறேன்,

எல்லையற்ற இப்புவியில் யார் ஆள்கிறார் மனிதனின் தலைவிதியை..?

நன்பர்கள் திரளநான் இங்கிருந்தேன் முன்னம்.

கொந்தளிப்புநிறைந்ததாயிருந்த அந்தக்காலம்

நீட்சியாய் பசுமையாய் பதிந்து கிடக்கிறது மனவாழத்தே.

மொட்டுகள் போலும் நிறை மலர்ச்சியாய்

நம் பள்ளித்தோழர்களும், சகாக்களும் ஆங்கே.

பள்ளிக்கூடமானவனின் உற்சாகம் பொங்கித் திளைத்திருந்தது நம்முள் தடைகள் அத்தனையையும் விரைந்தே கடந்தோம் இலகுவாய்.

மலைகளையும், நம் நுதிகளையும் கூட்டி

வார்த்தைகளால் நம்மவர்க்கு தீக்கனலச் செய்தோம்.

நம்மையாண்டு ஆதிக்கம் செலுத்த வந்தோரைத்

தூசெனத துவம்சம் செய்தோம்.

நட்டநடு ஆற்றிலே நம் துடுப்புகள் நதிநீரைக் கிழித்ததுவும்,

அலைகள் தடுத்தும் நம் படகுகள் விரைந்ததுவும்

இப்போதும் நினைவில் உள்ளதா...?

- 1923 ஆம் ஆண்டு. சீனா எங்கனும் நெருக்கடிகள் தழ்கின்றன. புரட்சிக்காய் அணி திரள மக்களை அழைக்கிறார் மாவோ. மனைவியைப் பிரிய நேர்கிறது. அதைக் கவிதையிலே இப்படிப் பதிவு செய்கிறார்.

“கைகளை அசைக்கின்றோம்

பிரியாவிடை பகருவதற்காய்.

நின் துயர வதனம் திருப்பி

உன் வலிகளைந் விபரிக்கையில்

எனதுள்ளாம் துவம்சமானதுடை...

நின் நயனங்களும், புருவங்களும்

உன் துயரார்ந்த நிலை சொல்லின.

இமையோரம் தொட்டு நின்ற

தூடான விழிநீரைத் துடைத்து நிறுத்தினாய்நீ.

நம் இறுதிமடல்களினுரோடே ஊடறுத்ததவை

நம் அறியாமைகள் தான் கண்ணே..

முகில்களும், அவை முடிய பனித்திரைகளும்

துடைத்து நிறுத்தப்பட்டாயிற்று இப்போது.

இக் ககனத்தே நம்மைப் புரிந்து கொண்டது

நாமிருவர் மட்டுமேயாம்.

விண்ணுலகென்ன அறியுமா

நம் துயரங்களின் மூலம்...?

விடிகாலைப் பொழுது

திரையென மறைத்த மூடுபணி

கீழேநம் பெருவாசலில்

தொடங்கும் பாதை நெடுகிலும்.

அடிவானத்தே தேய்ந்து மறையும் நிலா

தடாகத்துக்கு மின்னொளி பாய்ச்சியபடியருக்கிறது.

உள்ளே ஊடறுத்துக் கேட்கும் ஒலியில்

தனிமையுணர்வில் பொங்கி

என் இதயம் உடைகிறது.

உலகின் விளிம்புக்கு நான் இனிப்

பயணித்தாக வேண்டும் தனியனாய்.

குன்றுன் மலையின் குத்துப்பாறையொன்றைப்

பிளப்பதுவே போலும்

பேரண்டப் பெருவெளியில்

துறைக்காற்று சூழ்றி வீசுவதே போலும்

துயரம் நிறைந்த இச்சிக்கல்களைப்

பிரித்துப் பெயர்த்தாக வேண்டும் நாம்...

வான் தவழும் முகில்களைத் தொட்டிடலாம்

மறுபடியும் அருகருகாய்ப் பறந்து சென்றே நாம்.

• மாவோ “சிங்காங் மலை” என்று ஒரு கவிதை எழுதினார்.

மாவோவின் கவிதைகளில் மலைகள் அதிகம் இடம் பெற்றதை அவதானிக்க முடிகிறது.

“புத்த சமய இலக்கியங்களில் ஒரு காட்சி சித்தரிக்கப் படுகிறது. ஒரு மாபெரும் மலை. அடிவாரத்தே பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் படை திரண்டு நிற்கிறார்கள். மலையுச்சியில் ஒரு மேதை நிற்கிறார். தொலைநோக் குடையவர் அவர். அதுபோல மலைகளிலே புரட்சித்தளங்களை நிறுவி, மலைகளிலே எண்ணற்ற போராட்டங்களை நடத்தி, மலைகளினுடே பல்லாயிரமாயிரம் வீரரைப் படைநடத்திச் சென்று, மனிதருள் தாமே ஒரு மலையாய் உயர்ந்து நின்ற மாவோவின்

கவிதைகள் பெரும்பாலானவற்றில் மலைகள் இடம் பெற்றதில் வியப்பில்லை. “மாவோ தமது உடன்காலத் தோழர்கள், தலைவர் அனைவருக்கும் மேலாக உயர்ந்து அவர்களது பார்வையின் வீச்சையும் தாண்டிய ஒரு தரிசனத்தைக் கொண்டிருந்தார்.” என்று அது பற்றிக் கூறுகிறார் திரு எஸ்.வி.ராஜதுரை அவர்கள்.

“மலைகளின் அடியில் பறக்கின்றன
நமதான பதாதைகளோடு கொடிகளும்.
மலையுச்சிகளின் மீதில் சப்திக்கின்றன எங்கள்
கொட்டுமேளங்களும் சங்கு முழக்கங்களும்.
வலியதுவான ஆயிரமாயிரம் சேனைகளுடன்
வளைக்கின்றான் நமைநம் பகைவன்.
ஆயினும் உறுதி கொண்ட நெஞ்சினராய்
பாதங்கள் பதித்து நின்றோம் யாம்.

இரும்பு வார்ப்பாய் நின்றிருக்கிறது
ஏலவேநமதான தற்காப்பு.
கோட்டையென எழுச்சி கொள்ளும்
எங்களதுவான மனோதிடம்.
பீரங்கிகள் கர்ச்சிக்கின்றன
குவான்யாங் சீயே எங்கிலும்.
இரவோடிரவாய் தப்பியோடுகிறான் எதிரி
என்பதுவாய் வருகிறது ஒரு சேதி....”

1927இல் இம்மலை நோக்கி தம் செம்படையை வழிநடத்திய மாவோ அங்கே புரட்சிக்கான தளத்தை நிறுவினார்.

- “இரட்டை ஒன்பது” எனத் தலைப்பிடப்பட்ட மாவோவின் இன்னொரு கவிதை 1929 இல் படைக்கப் பட்டது. செப்டம்பர் திங்கள் ஒன்பதாம் நாள் சீனாவில் இப்படி அழைக்கப்படுகிறது. அந்நாள் அவர்களுக்கு விஷேடத்துவம் நிறைந்ததுவாம்.

“இலேசாய் மனிதன் மூப்படைகிறான்
இயற்கையோ அவ்விதமன்று.
வருஷம் தோறும் மறுபடி மறுபடி வருகிறது

இரட்டை ஒன்பதுநாள்.
 மஞ்சளாய்ப் போர்க்களத்தே பூக்கிற பூக்களுக்கு
 நறுமணம் இன்னும் அதிகம்.
 வசந்தத்தின் ஏழில் போலுமன்றி
 மூர்க்கமாய் வீசும் கொடுங்காற்று
 இலையுதிர்காலத்தே வருஷம் தோறும்.
 ஆயினும் வசந்தத்தையும் விட அழகாய்
 அது காட்சிகள் படைத்திடும்.
 பனிமுடித் திரஞ்சும் வானும் நீருமாய்
 உருக்கொள்ளும்
 எல்லையற்றப் பெருவெளி காண்...!!”

- “பூகியன் மாநிலம் நோக்கிய படைநடப்பின்போது மாவோ எழுதிய இன்னொரு கவிதை “புத்தாண்டுநாள்”.

நிங்குவா, சிங்லியு, குவென்ஹூவா
 எத்தனை எத்தனை குறுகலான வீதிகள்,
 அடர் தோப்புகள்,
 வழுக்கிச் செல்லும் படர் பாசிகள்...
 இன்றுநாம் எங்கே செல்கிறோம்?
 வூயிமலையடிவாரம் நோக்கி நேரே.
 மலைக்கு, மலையடிவாரத்துக்கு
 செங்கொடிகள் நீந்தியபடியிருக்கின்றன காற்றில்
 பேரொளிப் புகழின் அடிப் புறத்தேயிருந்து...”

- 1930 இல் சியாங் புரட்சிப் படைகளின் தளத்துக்குத் தாக்குதல் தொடுத்தான். மாவோவின் தொழிலாளர் படை அத்தாக்குதலை முறியடித்தது. அவ்வாறே இரண்டாம் சுற்றிவளைப்புப் படையெடுப் பொன்றும் நடந்தது. அதுபற்றிப் பேசுகிறது இக்கவிதை.

கேண்டாம் “சுற்றிவளைப்புப் படையெடுப்பை எதிர்த்து
 “நூரை போல் வெண் முகில் மலை மேல்
 திரண்டபடி செல்கின்றன மேகங்கள்,
 அம்மலையடிவாரத்தில் விரைந்தெழுகிறது

போரின் கர்ச்சனை முழுக்கம்.

காய்ந்த மரங்கள் மக்கிய மரக்குச்சிகள்

சேர்ந்தே கலந்தன இப் போரில்.

முன்னோக்கி செல்கிறது துப்பாக்கிகளின் வனம்

பறக்கும் படைத் தலைவன்

வான வீதிலிருந்து இறங்கி வருகையில்.

பதினெந்துநாட்களில் எழுநாறு மைல் படை நடப்பில்

பனிப்படர்ந்த கான் நதி பச்சை பூசியஸ்புக்கியென் மலை

அனைத்தும் கடந்து வந்தோம்,

எதிரிப் படைகளை பாயைப் போலச் சுருட்டி

தூக்கித் தூர ஏறிந்தோம்.

முனகலாய் அழுகுரல் ஒன்று காதில் ஒலிக்கின்றது

“ஓவ்வொர் அடிக்கும் எனக்கோர் கோட்டை”

என்று ஆணவச் செருக்கில் பேசினான் பகைவன்

கோட்டைகள் அனைத்தும் இற்றுச் சரிந்தன நம் முன்னே.

• தபோதி மாவட்டத்திலே 1930- 1933களில் இடம்பெற்ற தாக்குதல்களை முறியடித்து அவர் இப்படி ஒரு கவிதை எழுதுகிறார்.

“சிவப்பு, செம்மஞ்சள், மஞ்சள்,

பச்சை, நீலம், கருநீலம், ஊதா

இவ்வண்ணங்கள் தோய்ந்த துகிலினை

ஆகாய வீதியில் வீசியபடி நடமிடுவது யார்..?

மழைத் தூறல் ஓய்ந்தான பின்னம்

ஒருக்களித்துத் திரும்பினான் தூரியன்

குன்றும் கணவாயும் நீலம் பூத்தன.

முன்னொருபோது இங்கொரு சமர் மூண்டது.

துப்பாக்கிரவைகள் துளைத்த கிராமத்துச் சவர்கள்

இப்போதோ அலங்கரிக்கின்றன

மலையையும் கணவாயையும்

அவற்றினது இயல்பழைகை இருமடங்காக்கி

மாவோவின் கவிதைகள் அனைத்தும் வெளிவரவில்லை. பலதை

அவரே புறக்கணித்திருக்கிறார். அவரது கவிதைகள் புகழ் பெறுவதற்கு அவர் வரலாற்றில் பெற்றிருந்த மாபெரும் வகிபாத்திரம் காரணமாக அமையலாம். “அவை சீன மரபின் சிறப்பு மிக்கத் தொடர்ச்சியாக இருப்பதைக் காணலாம்” என்கிறார் திரு எஸ்.வி. ராஜதுரை அவர்கள்.

- “மூன்று குறுங்கவிதைகள்” என்று மாவோ எழுதிய கவிதைகள் இப்படிநினூம்.

“மலைகளே!

குதிரைச் சேணத்தின் மீதமரந்து

விரைகிற என் குதிரையை

சாட்டையால் சுழற்றுகிறேன்.

தலைநிமிர்த்தி மேலே பார்க்கிறேன்.

வியப்பு மேலிடுகிறது.

எனக்கு மூன்றடிக்கு மேலே விசம்பு!

மலைகளே!

தத்தளிக்கும் கடலில் புரள்கின்ற பேரலைகள் போல.

போர்க்களச்சூட்டின் முழுக்கனைப்போடும் தூள்ளுகிற

ஓராயிரம் அஸ்வங்களே போல.

மலைகளே!

நீல விசம்பினைக் குத்தித் தொட்டும்

மழுங்கவில்லை உங்கள் முனைகள்.

உங்கள் வலிமை மிகக் தாங்குகை இன்றேல்

ஆகாயம் கீழே வீழ்ந்திருக்கும்.

- இன்னொரு கவிதையிலே “குன்லுன்” மலையோடு பேசுகிறார் மாவோ.

அதிலே ஒரு அடி இப்படியமையும்.

“வானம் தொட முடியுமளவு

என் கைவாள் உயருமாயின்,

உன்னை துண்டங்களாக்குவேன் மூன்றாய்.

ஐரோப்பாவுக்கு ஒரு துண்டம்

அமெரிக்காவுக்கு இன்னொரு துண்டம்.

கீழ்த்திசைக்கு ஒரு துண்டம்.

புவிக்கோளம் எங்கனும் தூடும் குளிருமாய்

சீராய் அமைதிநிலவும்.

இப்படியெல்லாம் அற்புத தரிசனங்களாய் மாவோவின் கவிதைகள் மனக்குளிர்ச்சி தந்தபடியிருக்க, தனது கவிதைகளைப் பற்றி மாவோ இப்படிச் சொல்கிறார்.

“இவற்றை எம்முறையிலும் வெளியிட வேண்டும் என்று நான் இதுவரை என்னியதில்லை. ஏனெனில் இவை பழைய பாணியில் அமைந்துள்ளன. இவை ஒரு தவறான போக்கை ஊக்குவிக்கக் கூடாதென நான் அஞ்சகிறேன். மேலும் கவிதை என்று சொல்ல அவற்றில் ஏதும் இல்லை. எந்தச் சிறப்பையும் அவை கொண்டிருப்பதாய் நான் கருதவுமில்லை. இப்பழைய வடிவங்கள் இளைஞர்களது சிந்தனைகளைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடாதென நினைக்கிறேன் நான். மேலும் இவற்றைக் கற்றுத் தேர்வதும் கடினம்.”

இரு பறவைகள் : ஒரு உரையாடல் என்றொரு மாவோவின் கவிதையைச் சொல்லி இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்ய விழைகிறேன்.

அந்தப்ராட்சதப்பட்சி

தன் இறுகுகளை விசிறியென விரித்து,

தொண்ணுாறாயிரம் மைல்கள் தொலைவு உயர்ந்து

சீறும் சண்டமாருதத்தைக் கிளப்புகின்றது.

அதன் முதுகுக்கு மேலே நீலவான் இருக்க

ஊர்களும் நகரங்களும் உள்ளடங்கிய

மனிதனின் உலகை அளவிட

அது கீழே எட்டிப்பார்க்கிறது.

துப்பாக்கிரவைகள் வின்னை நக்க,

பீரங்கிக் குண்டுகளோ பூமியைத் துளைக்கிறது.

அச்ச மேலிட்டால்

“இதுவென்ன குழப்பங்கள் மிகைத்தவோர் பாழ்நிலம்

நமுவிப்பறந்திடுவேன் இங்கிருந்துநான்”
 சூறியபடி விரையும்
 ஒரு சிட்டுக்குருவிதன் புதருக்குள்.
 “வினவலாமா எங்கேயென நானுன்னை..?”
 ராட்சதப்பட்சியின் கேள்விக்கு
 விடைபகர்ந்தது சிட்டுக்குருவி
 “தேவதை தேசமலை மீது
 மாணிக்கங்கள் பதித்த மாளிகைக்கு.
 ஈராண்டுகள் முன்னம்
 இலையுதிர்கால பிரகாச நிலாவில்
 ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தானதுநீ அறியாததா?
 உண்ண நிறைய இருந்தன ஆங்கே.
 தூடாய் உருளைக் கிழங்கோடு
 மாட்டிறைச்சியிட்ட பண்டங்களோடு.”
 “நிறுத்தேன் உன் அர்த்தமற்ற உளறல்களை.
 உன்னிப்பாய் அவதானி.
 உலகம் தலைகீழாய்ப் புரட்டிப்போடப்படுவதை”

சீனப் பழங்கதைகளிலே அடிக்கடி வருகின்ற இந்த ராட்சதப்பட்சி மார்க்களிய லெனினியப் புரட்சியாளரின் குறியீடாய் அமைய, சிட்டுக்குருவி புரட்டலாளருக்கான அடையாளமாகிறது. புரட்டலாளருக்கு எதிராக மாவோ நடத்திய இறுதிப்போராட்டத்தில் பேசப்படத்தக்க கவிதையாய் மாவோ நடத்திய இறுதிப்போராட்டத்தில் பேசப்பட்டாலும், 1976 சீனப் புத்தாண்டு அமைந்த இக்கவிதை 1965 இல் எழுதப்பட்டாலும், ராஜதுரை நாளில் வெளியிடப்பட்டது என்கிறார் உயர்திரு எஸ்.வி. ராஜதுரை அவர்கள்.

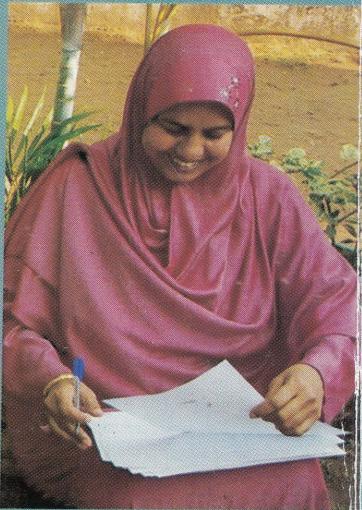

கெகிறாவ ஸ்வலஹாவின் நெல்சன் மண்டேலா பற்றிய கட்டுரை மிகவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. மண்டேலா பற்றிய பல கட்டுரைகள் அவரது மறைவை ஒட்டி அண்மையில் வெளிவந்திருந்தபோதும், இவரது இக்கட்டுரை தனித்துவமானது. அவரது சொந்த வாழ்வு, பொது வாழ்விற்கான அவரது தியாகங்கள், அத்தகைய வாழ்வு காரணமாக இழக்க நேர்ந்த உணர்வுபூர்வமான விடயங்கள், மன வைராக்கியம், அவரது சாதனைகள் என இது பல தரப்படப் பேசகிறது.

இருந்தபோதும், அவருள் மறைந்திருந்த அன்பு நெஞ்சம் பற்றிய குறிப்புகள் நெகிழி வைப்பனவையாக இருந்தன. மகாத்மா காந்தியின் பின்னர் அன்பு, அகிம்சை, சுயநலம் பேணாமை, மன்னித்தல் போன்ற நற்குணங்களுடன் இருந்தமை மட்டுமன்றி, தன் தவறுகளையும் பகிரங்கமாக ஏற்கவும், மன்னிப்புக் கோரவும் தயங்காத ஒரே தலைவராக அவர் இருந்திருக்கிறார். இதே கட்டுரையில் 'விடுதலையை நோக்கிய நீண்ட நடை' என்ற அவர்கள் சுயசரிதை நூலிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்த சில பகுதிகள் தனிமைச் சிறையில் வாடிய அவரது அக உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவனவாக இருந்தன. இருந்தபோதும், இக்கட்டுரையில் அவர் பற்றிய பகுதியை ஒரு இதழிலும், அவரது எழுத்தை மற்றொரு இதழிலுமாக இருவேறு தனித்தனிக் கட்டுரைகளாகத் தந்திருந்தால், கூடிய கவனத்தை ஈர்த்திருக்கும்; அவதானத்தைப் பெற்றிருக்கும் என்று என்னைத் தோன்றுகிறது.

- பொக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன்

9 789555 326339

விலை 300/-